

Yvon Le Loup
(Paul Sédir)

Οι 52 Διαλογισμοί

Μετάφραση: Κυριάκος Νικολαΐδης ©
Αθήνα 2026

Yvon Le Loup (*Paul Sédir*)

Οι 52 Διαλογισμοί

ISBN: 978-618-00-6449-0

Εκδότης, Μεταφραστής: Κυριάκος Νικολαΐδης ^(c) 2026

e-mail: k--nikolaidis@hotmail.com

Εξώφυλλο: Κυριάκος Νικολαΐδης ^(c) 2026

Αθήνα 2026

Σύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν www.martinismos.gr

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Στους Ζηλωτές του Φωτός.

Περιεχόμενα

<i>Σημείωμα του μεταφραστή</i>	4
<i>Πρόλογος Παναγιώτη Διβιεράτου</i>	6
<i>Εισαγωγή (του συγγραφέα)</i>	8
<i>Οι 52 Διαλογισμοί</i>	18
<i>Ποιος ήταν ο Yvon Le Loup ή Sedir</i>	122

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Σημείωμα του Μεταφραστή

Η απόδοση του ανά χείρας έργου στην ελληνική γλώσσα δεν αποτέλεσε για μένα απλώς μια γλωσσική μεταφορά, αλλά ένα ουσιαστικό πνευματικό οδοιπορικό, το οποίο εκτυλίχθηκε παράλληλα με τη δομή του ίδιου του βιβλίου: μια πορεία πενήντα δύο εβδομάδων ενδοσκόπησης, πάλης και λύτρωσης.

Το κείμενο αυτό αποτελεί έναν ιδιαίτερο «οδηγό» Εσωτερικής Ζωής, όπου η θεολογική ακρίβεια συναντά τη μυστικιστική ευαισθησία. Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης, πρωταρχικός μου στόχος ήταν να διαφυλάξω αναλλοίωτο τον παλμό του πρωτοτύπου, σεβόμενος απόλυτα τόσο το βάρος των εννοιών, όσο και την εξομολογητική αμεσότητα του συγγραφέα.

Ιδιαίτερη μέριμνα δόθηκε σε τρία κομβικά σημεία: Πρώτον, στην πιστή και ευλαβική απόδοση των γραφικών χωρίων, ώστε να αναδεικνύεται η διαχρονική σοφία της Καινής Διαθήκης που διατρέχει ως ραχοκοκαλιά το έργο. Δεύτερον, στη διατήρηση του «πρώτου προσώπου», καθώς ο συγγραφέας δεν διδάσκει απλώς, αλλά προσεύχεται, αγωνιά και συνομιλεί με τον Δημιουργό του, καλώντας τον αναγνώστη να γίνει κοινωνός αυτής της διαδικασίας. Τρίτον, στην αποσαφήνιση φιλοσοφικών και πνευματικών όρων, ώστε να παραμείνουν προσιτοί στον σύγχρονο αναγνώστη, χωρίς ωστόσο να απογυμνώνονται από το μεταφυσικό τους βάθος.

Οι 52 Διαλογισμοί

Μεταφράζοντας αυτές τις σκέψεις, από τη «Μισανθρωπία» και την «Απελπισία» μέχρι την «Ανάσταση» και την «Τελειότητα», βρέθηκα μπροστά σε ένα κείμενο που μιλά απευθείας στην καρδιά, προσφέροντας μια στιβαρή μέθοδο πνευματικής άσκησης. Προσπάθησα να αποδώσω τις λεπτές αποχρώσεις του πόνου και της ελπίδας με την ίδια αγάπη και προσοχή, που όπως φαίνεται ενέπνευσαν τη συγγραφή του.

Εύχομαι η ελληνική αυτή έκδοση να λειτουργήσει για τον αναγνώστη ως ένας πιστός σύντροφος για κάθε εβδομάδα του έτους. Είθε να αποτελέσει ένα έναυσμα για εσωτερική σιωπή και έναν χάρτη για εκείνη τη δύσβατη αλλά λυτρωτική διαδρομή προς την «Τελειότητα» και την ένωση με το Θείο.

Κυριάκος Νικολαΐδης

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πρόλογος Παναγιώτη Λιβιεράτου

«Όποιος δεν έχει τη βούληση να διαλογισθεί, είναι ανώφελο να θέλει να κάνει τον Μαρτινιστή. Είναι καλύτερα γι' αυτόν να αποσυρθεί», μας λέει το Εγχειρίδιο που παραλαμβάνει ένας πρωτομνημένος Μαρτινιστής.

Ο Louis Claude de Saint Martin προσπαθώντας να περιγράψει την πορεία των ανθρώπων από την πτωτική τους κατάσταση προς τη φώτιση τους είχε διαχωρίσει σε 4 κατηγορίες:

1. Άνθρωπος του Ρεύματος (ο οποίος άγεται και φέρεται από τις καταστάσεις και ισορροπίες της καθημερινής ζωής).
2. Άνθρωπος της Επιθυμίας (ο οποίος διαισθάνεται την θεία φύση εντός της ανθρώπινης φύσης).
3. Νέος Άνθρωπος (πρόκειται για τον αναγεννημένο άνθρωπο).
4. Άνθρωπος Πνεύμα (ο αποκατεστημένος άνθρωπος ως θεϊός λειτουργός).

Σηματοδοτώντας την καθοριστική σημασία της επιθυμίας, ως κινητήριας δύναμης του ανθρώπου να βρει και να κατακτήσει το Φως, ο Yvon Le Loup ή Paul Sédir, συνέγραψε τους 52 διαλογισμούς που μας παρουσιάζει για πρώτη φορά στα Ελληνικά ο φίλτατος Κυριάκος Νικολαΐδης.

Οι διαλογισμοί αυτοί δεν χαϊδεύουν τα αυτιά του μνημένου, αγνοώντας την προέλευσή του και τον προορισμό του. Του υποδεικνύουν τις

Οι 52 Διαλογισμοί

μάχες που πρέπει να δώσει προκειμένου να κατακτήσει την Βασιλεία, να καταστεί Κύριος και Βασιλέας του εαυτού του, να αποκαταστήσει την χαμένη του πνευματική ιδιότητα και να απολαύσει το δικαίωμα στη Γνώση. Εκείνη τη Γνώση που θα του δώσει την ευκαιρία να προσπεράσει κάθε αντιξοότητα, κάθε επίγεια και προσωρινή δυσκολία και να καταστεί κοινωνός της Σοφίας. Εκείνης της Σοφίας που ο Σολομών στις παροιμίες του αναφέρει ότι «γνῶναι σοφίαν καὶ παιδείαν νοῆσαι τε λόγους φρονήσεως», αλλά και «ὁ δὲ ἔμοῦ ἀκούων κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ». Δηλαδή: «Σκοπό ἔχουν οι παροιμίες αυτές να καταστήσουν γνωστή την Θεία Σοφία και την ωφέλιμη για την ψυχή εκ μέρους του Θεού παιδαγωγία και να κάνουν τον άνθρωπο ικανό να κατανοήσει τους λόγους, για τους οποίους θα αποκτήσει φρόνηση και σύνεση», και «Εκείνος όμως, που ακούει και υπακούει εις εμέ, την Σοφία, θα ζει με σταθερή την ελπίδα του στη παντοδύναμη προστασία του Υψίστου και θα διατηρεί τη γαλήνη του σε κάθε περίπτωση, χωρίς φόβο από κανένα κακό». Οι 52 αυτοί διαλογισμοί, καθώς φυσικά και οι 14 προερχόμενοι από αυτούς, που επεξεργάστηκαν από τον Gastone Ventura, καθιστούν ακριβώς τον ζηλωτή έναν κοινωνό της εσωτερικής γαλήνης, συνοδοιπόρο του φωτός και τον καθιστά «φίλο και αδελφό της σοφίας» κατά Πλάτωνα, κάτοχο των κλειδιών της Μνητικής πραγμάτωσης, της επανενσωμάτωσης, της αναγέννησης και της συμφιλίωσης του Ανθρώπου.

Παναγιώτης Λιβιεράτος

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(του συγγραφέα)

"Γρηγορείτε, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ' ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται..."

(Ματθαίος 25:13)

Η παραβολή των «πέντε Φρόνιμων και των πέντε Μωρών παρθένων» επαναλαμβάνεται κάθε μέρα. Ας παρατηρήσουμε τις πράξεις μας· δεν βλέπουμε την οκνηρία μας, την έλλειψη προσοχής μας προς τον Θεό; Δεν έχουμε επίγνωση της ζωτικότητας της **φιλαυτίας μας (εγωισμός)**; Δεν βλέπετε ανάμεσά μας τον ανενεργό πλατωνισμό των αμοιβαίων φιλιών μας· την ακαμψία που εμποδίζει τις ψυχές μας να ενωθούν η μία με την άλλη· αυτή την αποστασιοποίηση που μας καθιστά ανίκανους να φτάσουμε στην ανάταση ο ένας μέσω του άλλου; Δεν αντιλαμβάνεστε τον λόγο για τον οποίο αποτυγχάνουμε τόσο οικτρά να παρηγορήσουμε τους κουρασμένους και να ταρακουνήσουμε τους αδιάφορους από τον λήθαργό τους;

Είναι επειδή είμαστε ακόμα βυθισμένοι στην κενότητα, υπερβολικά απασχολημένοι με την ανυπαρξία των προσωπικών μας προβλημάτων, βουλιαγμένοι πολύ βαθιά στην αμεριμνησία των μικροπρεπών επιθυμιών μας. Πρέπει, πάση θυσία, με αποφασιστικό σκοπό, να απελευθερωθούμε· διαφορετικά, τραχείς ποιμένες θα μας σπρώξουν κάποια μέρα μπροστά με λόγχες αντί για ποιμενικές ράβδους.

Οι 52 Διαλογισμοί

Το να αγρυπνούμε, να παραμένουμε ξύπνιοι, να είμαστε σε εγρήγορση υπερνικώντας την υπνηλία, τον λήθαργο και το κενό της ψυχής — αυτό είναι που μας συνιστά ο Διδάσκαλος. Ας μην κλείνουμε τα μάτια του πνεύματός μας μπροστά στην ασχήμια, μπροστά στην ομορφιά, υπό την επήρεια της έξαψης των ηδονών ή της θλίψης. Πρέπει να έχουμε επίγνωση των πάντων. Δεν υπάρχει έρευνα ούτε ανάλυση που να απαιτεί από τον επιστήμονα τόση ακρίβεια, ελευθερία και εντιμότητα, όση χρειάζεται ο Χριστιανός στην ανάλυση του εαυτού του και του κόσμου. Σε εκείνη τη μερική σφαίρα που η ψυχολογία αποκαλεί συνειδητό, πρέπει να έχουμε επίγνωση όλων όσων συμβαίνουν εκεί, πρέπει να ζυγίζουμε τα πάντα εντός της σύμφωνα με τον Ευαγγελικό Νόμο · και σε αυτή τη σφαίρα, οφείλουμε να γίνουμε τύραννοι του εαυτού μας. Αλλά, μόλις θα έχουμε αναδομήσει την προσωπικότητά μας καθ' ομοίωσιν του Ιησού, τουλάχιστον στον βαθμό που μπορούμε να Τον αντιληφθούμε, τότε ας αφήσουμε ελεύθερο τον ενθουσιασμό μας. Ας τον αφήσουμε να καλέσει με όλη μας τη δύναμη —την οποία η πειθαρχία θα έχει πλέον δεκαπλασιάσει— την άγνωστη Μορφή, την τόσο πιο όμορφη, αληθινή και υψηλή, Εκείνου που περιμένει μόνο την κραυγή της βοήθειάς μας για να κατέλθει σε εμάς.

Το να ενωθούμε με τον Κύριο είναι κάτι τόσο απλό· είναι τόσο απλό, που πρέπει να κάνουμε πολυάριθμες απόπειρες πριν ανακαλύψουμε τον τρόπο. Ας επιστρέφουμε διαρκώς στις θεμελιώδεις αρχές. Πρώτον, πρέπει να αποκτήσουμε τη μέγιστη δύναμη προσοχής, έπειτα ακατανίκητη επιμονή · να αποκτήσουμε επίσης εκείνη την εσωτερική

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

ελευθερία που μας κάνει να μην μετανιώνουμε για τίποτα, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που συναντήσαμε για την επίτευξη αποτελεσμάτων, ακόμη και όταν μας αρνούνται τους καρπούς αυτών των προσπαθειών · τέλος, πρέπει να έχουμε το ήρεμο θάρρος που δεν φοβάται τίποτα.

Όλα αυτά μπορούν να συνοψιστούν σε μία λέξη: Υπομονή — η δύναμη της αποδοχής, η δύναμη του να υπομένεις. Η τέλεια υπομονή μάς χρίζει βασιλείς του εαυτού μας. Γι' αυτό πολλοί αναφώνησαν: ας υποφέρουμε ή ας πεθάνουμε!

Αν μπορούσαμε μόνο να δούμε το λαμπρό μέλλον που προετοιμάζει για εμάς ο πόνος, πόσο θα καλωσορίζαμε αυτόν τον σκληρό επισκέπτη · πόσο θα τον αναζητούσαμε και θα τον αγκαλιάζαμε με έκσταση. Όμως, δεν μπορώ να εξαναγκάσω κανέναν σε αυτή τη μυστικιστική χειρονομία που λίγοι μόνο κατορθώνουν, σε αυτόν τον εναγκαλισμό του Σταυρού, σε αυτή τη μυστική πυρπόληση. Δεν μου επιτρέπεται καν να ζητήσω από τον Φίλο μας να «ωθήσει» κάποιον προς τα εκεί.

Είστε ελεύθεροι — πρέπει να επιλέξετε και να ξεκινήσετε με δική σας πρωτοβουλία · μπορώ μόνο να επαναλάβω: Η Αλήθεια, η Πραγματικότητα, η Ζωή βρίσκονται εκεί.

Γνωρίζω πολύ καλά ότι λαγοκοιμόμαστε μέσα στη νύχτα, αλλά, τουλάχιστον, ας φωτίζει τη νύχτα μας το μοναδικό άστρο της πίστης · ας είναι αρωματισμένη με τις μεγάλες πνοές της Αγάπης. Η Χαρά δεν βρίσκεται στα πράγματα · θα τη βρούμε στην καρδιά μας, αφού θα έχουμε αδειάσει την αδυναμία και την σκωρία της μέσα στην πυρακτωμένη καρδιά του Διδασκάλου μας, ο Οποίος είναι ο μόνος που μας αγα-

Οι 52 Διαλογισμοί

πά αιώνια. Είμαστε αδύναμοι μόνο στον βαθμό που στηριζόμαστε στον εαυτό μας· είμαστε χλιαροί μόνο αν αποτύχουμε να τροφοδοτήσουμε τη φωτιά μας· και φοβισμένοι μόνο όταν βρισκόμαστε μόνοι. Ας ακουμπήσουμε λοιπόν σε Εκείνον που είναι η Δύναμη· ας κάψουμε τη **φιλαυτία μας (εγωισμός)**· ας γαντζωθούμε από τον μανδύα του Καλού Ποιμένα· Εκείνος δεν είναι ποτέ πιο ευτυχής παρά όταν Τον επικαλούμαστε επίμονα.

Όπως το σώμα μας βιώνει κόπωση, έτσι και το πνεύμα μας. Αυτές οι περίοδοι χαλάρωσης είναι αναμενόμενες και σχεδόν αναπόφευκτες, αν και οφείλουμε να προσπαθούμε να συντομεύουμε τη διάρκειά τους και να περιορίζουμε τη νωθρότητά μας στο ελάχιστο.

Η χλιαρότητα συνήθως προκύπτει από τη συνήθη παραμέληση των μικρών καθηκόντων· αυτό είναι επικίνδυνο λόγω της φαινομενικής του αθωότητας. Όταν κάποιος παύει να ανηφορίζει το στενό μονοπάτι, είναι επειδή γλιστράει προς τα πίσω, στον γκρεμό. Είναι γραμμένο: «Μακάρι να ήσουν εντελώς ψυχρός». Και επίσης: «Θα εμέσω τους χλιαρούς από το στόμα μου». Ο Άγιος Βερνάρδος θεωρούσε ότι η μεταστροφή ενός εγκληματία είναι ευκολότερη από εκείνη ενός χλιαρού μοναχού.

Πρέπει να πιέσουμε τους εαυτούς μας να εκπληρώνουμε σχολαστικά τα καθήκοντά μας. Αυτός που παραβλέπει τα μικρά σφάλματα, θα πέσει σε μεγαλύτερα. Πρέπει επίσης να πιέσουμε τους εαυτούς μας να προσευχόμαστε σε κάθε κατάλληλη στιγμή, ακόμη και όταν δεν αισθανόμαστε τη διάθεση να το πράξουμε.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εάν, ενώ προσευχόμαστε, αφαιρούμαστε και δεν ανησυχούμε δέοντος για αυτή την απόσπαση· όταν νιώθουμε απέχθεια και είμαστε απότομοι προς κάποιον· όταν δεν αφιερώνουμε επαρκή χρόνο στα καθήκοντά μας· όταν διαπράττουμε σφάλματα και δεν μας νοιάζει πια· όταν διαβάζουμε απλώς για να «σκοτώσουμε» την ώρα μας, να βολευτούμε ή εργαζόμαστε μόνο για να αποφύγουμε την παρατήρηση· όλα αυτά συνιστούν χλιαρή αδιαφορία.

Η θεραπεία γι' αυτό είναι: **η δράση**. Πρέπει να δρούμε με αγνές προθέσεις: για τον Θεό, για τους αδελφούς μας. Να δρούμε με ακρίβεια, ηρεμία και τάξη. Να δρούμε με θέρμη· χωρίς αμέλεια· με θάρρος, ακόμη κι αν η εργασία μας δεν μας προκαλεί κανένα ενδιαφέρον. Να δρούμε με επιμονή· και ποτέ να μην αφήνουμε εργασία ημιτελή.

Δεν ενεργούμε μέσω της διανόησης, αλλά μέσω των συναισθημάτων μας, μέσω του πάθους, μέσω του ψυχικού μας κέντρου, με μια λέξη: μέσω της **αγάπης**.

Η βούληση δεν είναι παρά μια φάση της αγάπης· είτε πηγάζει από το ένστικτο, είτε ενδύεται τις πολυτελείς πτωχώσεις της νοημοσύνης, είτε κρύβεται κάτω από την ασπίδα της υπερηφάνειας, η ουσιαστική αρχή της Βούλησης παραμένει η Αγάπη.

Η Αγάπη δεν χρειάζεται παρά τον εαυτό της για να επεκταθεί· διότι όσο περισσότερο δίνει η αγάπη, τόσο ισχυρότερη γίνεται, και τόσο πιο μεγαλειώδης είναι η αναγέννησή της. Η Αγάπη δεν ενδιαφέρεται για τις πιθανότητες επιτυχίας, αγνοεί τις συνετές χρονοτριβές, τα επιδέξια στρατηγήματα και τις δειλές προφυλάξεις. Μόλις η αγάπη αντιληφ-

Οι 52 Διαλογισμοί

θεί ένα δάκρυ, σπεύδει να το σκουπίσει· ανάμεσα στον επιτιθέμενο και το θύμα, η αγάπη προσφέρει τον εαυτό της, και αν και αδύναμη και γυμνή, χωρίς άμυνες, η αγάπη θριαμβεύει και υπερνικά κάθε βία. Η δύναμή της έγκειται στον αυθορμητισμό, διότι η Αγάπη, στη ρίζα της, είναι ταυτόσημη με το Πνεύμα.

Αγάπη, θέρμη, φωτιά: γι' αυτά πρέπει να προσευχόμαστε καθημερινά, από το πρωί ως το βράδυ. Σχεδόν τα πάντα είναι δυνατά για εκείνον που επιθυμεί, τα πάντα είναι δυνατά για εκείνον που αγαπά. Αλλά πρέπει αποκλειστικά να αγαπάμε, να αγαπάμε διαρκώς και κάθε ώρα λίγο περισσότερο απ' όσο αγαπούσαμε την προηγούμενη.

Πρέπει ακατάπαυστα να ανακαλούμε μέσα μας την ευαίσθητη πτυχή του Θεού, που είναι η Αγάπη. Πρέπει να πιέσουμε τους εαυτούς μας να αγαπήσουμε. Και όταν η ευαισθησία μας οπισθοχωρεί μπροστά σε ορισμένες φυσικές και ηθικές φρίκες, πρέπει να αναγκάσουμε τους εαυτούς μας να εκτελέσουν τις χειρονομίες της ανθρώπινης και θεϊκής αδελφосύνης.

Πολλές αναιμικές ψυχές ισχυρίζονται ότι δεν είναι ικανές για τέτοιες προσπάθειες, τα περιμένουν όλα από τον Ουρανό. Αυτό είναι λάθος. «Συν Αθηνά και χείρα κίνει.» Η ενέργεια είναι απαραίτητη· μια πειθαρχημένη, συστηματική ενέργεια. Η φύση μας πρέπει να δαμαστεί, έπειτα πρέπει να εκπαιδευτεί όπως ένας σκύλος της αστυνομίας. Διαφορετικά, οι τυχαίες μας εξάρσεις θα προκαλέσουν απλώς αποθαρρυντικές αποτυχίες. Όταν η εκπαίδευσή μας θα έχει τελειοποιηθεί, τότε θα

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

μπορέσουμε να ενδώσουμε στους ενθουσιασμούς μας, επειδή από εκεί και πέρα θα εξυψώνονται μόνο προς τον Ιησού.

Αλλά, επιτρέψτε μου να επαναλάβω ότι, πρώτα, πρέπει να υποβληθούμε σε μια προετοιμασία, μια κάθαρση και έναν εξαγνισμό.

Η Προετοιμασία γίνεται μέσω της επιθυμίας που όλοι έχουμε να κάνουμε το καλό. Η **Κάθαρση** σημαίνει τη σωματική, ηθική και νοητική μας πειθαρχία. Ο **Εξαγνισμός** θα σημαίνει την αποδοχή των δοκιμασιών οι οποίες, προερχόμενες από τους κατώτερους κόσμους, μεταφέρονται σε εμάς από τους πράκτορες του Πεπρωμένου, με μια πιο αργή ή πιο γρήγορη εισροή, ανάλογα με την καλή μας θέληση και τη δύναμη της αντίστασής μας. Θα περιλαμβάνει επίσης το αόρατο έργο των αγγέλων του Ιησού πάνω στην ψυχρή και σκληρή καρδιά μας, προκειμένου να τη μαλακώσουν και να την πυρπολήσουν.

Οι σελίδες που πρόκειται να διαβάσετε σχετίζονται με τη δεύτερη από αυτές τις τρεις περιόδους, εκείνη που συνίσταται εξ ολοκλήρου στην εκπαίδευση του Εαυτού.

Πρωτίστως, οφείλουμε να υπακούσουμε στα παραγγέλματα της αυταπάρνησης με την αυστηρότερη έννοια της λέξης. Κάθε φορά που πρόκειται να κάνουμε κάτι το οποίο φανερά δεν αποτελεί ούτε καθήκον ούτε πράξη ελεημοσύνης —έστω και αν είναι το πιο ασήμαντο πράγμα στον κόσμο—, κάθε φορά που μια απερίσκεπτη παρόρμηση αναδύεται και δεν γεννιέται από την αφοσίωση, πρέπει να την αναχαιτίζουμε και να πιέζουμε τους εαυτούς μας να εκτελέσουν την αντίθετη πράξη.

Οι 52 Διαλογισμοί

Ο Ιησούς καταδίκασε τον Εαυτό Του σε μια ολόκληρη ζωή αισθήσεων, έργων και συγχρωτισμών που ήταν ανυπόφορες για την εξαιρετική λεπτότητα και την ευαισθησία της φύσης Του.

Επομένως, ας πιέσουμε τους εαυτούς μας· ας μην ενδίδουμε ποτέ στον εαυτό· ας τον τρέφουμε γενναιόδωρα με εκείνα που δεν του αρέσουν.

Ενώπιον κάθε απόκτησης, κάθε εμπειρίας και κάθε απόλαυσης που μας προσφέρει η ζωή, ας ρωτάμε πρώτα τους εαυτούς μας: «Μου αρέσει αυτό; Θα το έκανα ευχαρίστως;» Αν η απάντηση είναι «ναι», ας αρνηθούμε και ας πάρουμε την αντίθετη θέση· ας φάμε αυτό που μας είναι δυσάρεστο. Αφού μεταλάβουμε από αυτά τα πικρά ποτήρια, μέχρι τρυγός (μέχρι την τελευταία σταγόνα), το πνεύμα μας θα καταπραϋνθεί, θα φωτιστεί και, ταυτόχρονα, θα καταστεί ικανό να αγγίξει έναν μεγαλύτερο αριθμό πνευμάτων.

Από εκείνη τη στιγμή, θα λουστούμε στο αγνό φως της Αγάπης, δεν θα χρειαζόμαστε πλέον συλλογισμούς για να φτάσουμε στη δράση.

Η αληθινή ζωή θα είναι μέσα μας. Όταν θα αντιμετωπίζουμε οποιοδήποτε πλάσμα ή οποιοδήποτε γεγονός, η νοημοσύνη μας θα κατανοεί αμέσως, η καρδιά μας θα συγκινείται αιφνίδια και τα χέρια μας θα απλώνονται αυτόματα για να ανακουφίσουν το φορτίο των αδύναμων.

Τα εντυπωσιακά κατορθώματα ηρωισμού δεν είναι τα πιο δύσκολα· αντιθέτως, οι μικρές θυσίες είναι, μακράν, οι πιο ευγενείς. Αυτοί είναι οι μικροσκοπικοί κρύσταλλοι που συγχωνεύονται για να σχη-

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

ματίσουν τα άφθαρτα τείχη της Θεϊκής Πολιτείας, όταν καίγονται κατά δισεκατομμύρια στην εστία της Αγάπης.

Ο μυστικιστικός ασκητισμός είναι ο αξιοθαύμαστος κοινός παρονομαστής. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε, είναι να εστιάσετε τις σκέψεις σας στον Ιησού για τις πιο συνηθισμένες εργασίες σας και για τις πιο μακρινές σας έγνοιες, ώστε να ενωθούν προς εκείνον τον στόχο που είναι ταυτόχρονα τόσο κοντά και όμως τόσο μακριά.

Και αν μπορέσετε να θυμηθείτε ότι ανάμεσα στους κόσμους, τις εκατοντάδες χιλιάδες κόσμους που κατοικούνται από υπεύθυνα και νοήμονα όντα, αυτή η γη συγκαταλέγεται στον μικρό αριθμό εκείνων που, μέχρι σήμερα, έχουν υποδεχθεί τον Λόγο-Εκδηλωμένο πάνω τους, θα καταλάβετε γιατί εκείνοι που γίνονται πρόθυμα θύματα μπορούν επίσης να κάνουν τους εαυτούς τους να ακουστούν από Εκείνον Που Είναι ο Λόγος του Πατρός.

Τα θέματα που σας προσφέρω, σε αυτό το εγχειρίδιο, έχουν ως σκοπό να μας δώσουν μια ανάσα εν μέσω της μάχης, να συνειδητοποιήσουμε τους εαυτούς μας, να θυμηθούμε τις αρχές, να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας και να ενισχύσουμε την προσωπική μας επαφή με τον Διδάσκαλό μας.

Αυτά τα θέματα είναι απλά παραδείγματα, μπορείτε να επιλέξετε άλλα· το κύριο σημείο είναι ο μαθητής να ξεκουράζει τον νου του περιστασιακά, χάρη στο οποίο θα συνειδητοποιήσει τις δυνάμεις του με περισσότερη βεβαιότητα, διαύγεια και ηρεμία· ώστε να μπορέσει να προετοιμαστεί για να οδηγήσει στο έργο της μυστικιστικής υπηρεσίας

Οι 52 Διαλογισμοί

το σύνολο των ενεργειών της λογικής, του σώματος και της καρδιάς του, σφυρηλατημένα μαζί σε πλήρη αρμονία.

Το μεγαλειώδες αποτέλεσμα αυτής της τριπλής πειθαρχίας θα είναι η ενότητα της ύπαρξής μας.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πρώτη εβδομάδα

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ

«Τίνα ζητείτε;»

(Ιωάννης 18:4)

Ο Ιησούς είναι εδώ· σιωπηλά, στέκεται στην πόρτα της καρδιάς μου. Περιμένει.

Μόλις ανακάλυψα ότι οι φιλοδοξίες, τα πάθη και οι ηδονές δεν είναι παρά στάχτες. Ο Ιησούς είναι εδώ· τα μάτια Του, που διαπερνούν τα πάντα, είναι χαμηλωμένα, μήπως και η διεισδυτικότητα του βλέμματός Του με τρομάξει. Παραμένει σιωπηλός, μήπως και η φωνή Του με συντρίψει· κρατά τα σπλαχνικά Του Χέρια κρυμμένα, επειδή η επαφή τους θα άναβε την πυρκαγιά της Αγάπης μέσα στο αίμα μου, πολύ πρόωρα.

Περιμένει, επειδή με θέλει ολόκληρο: από το σώμα μου, που χτίστηκε από τους λειτουργούς Του, μέχρι την καρδιά μου, όπου οι άγγελοί Του ανεγείρουν το ιερό Του.

Περιμένει, διότι δεν θέλει να με πάρει· θέλει να Του δοθώ εγώ. Η τρυφερότητά Του επιθυμεί μόνο αυτό που εγώ Του προσφέρω. Περιμένοντας με αγωνία αυτή τη χειρονομία εκ μέρους μου, έχει τοποθετήσει βάλτους και αντικατοπτρισμούς στο μονοπάτι μου· αλλά εφόσον δεν επέλεξα να Τον δεχτώ, πρέπει να υποστώ αυτές τις δοκιμασίες.

Οι 52 Διαλογισμοί

Η κόπωση και ο φόβος θα με οδηγήσουν πίσω σε Εκείνον. Δεν ήθελα να Τον ακούσω. Όπως ακριβώς ένας άνθρωπος που καταδιώκεται από ένα θηρίο ρίχνεται στο ποτάμι, έτσι, κάποια νύχτα, τρελαμένος από τις τύψεις, θα βουτήξω στο ακαταμάχητο ρεύμα της Αγάπης.

Είθε να εξερευνήσω τις εσωτερικές μου ερήμους μέχρι τα βαθύτερα άδυτά τους· να συλλάβω όλα τα φαντάσματα· να γευτώ όλους τους καρπούς· είθε να πειστώ ότι υπάρχει ένας παγκόσμιος αντικατοπτρισμός, ώστε να μην περιμένω τίποτα από κανέναν, παρά μόνο από τον Θεό.

Είθε αυτή η περίοδος αναμονής να είναι ενεργή, όχι αδρανής. Είθε να γεμίσει με τις μύχιες ικεσίες μου, με τις θλίψεις του πνεύματός μου, με την ανησυχία του, τις βιασύνες, την κόπωση και τις προβολές του...

Μέχρις ότου, έχοντας ετοιμάσει εντός μου έναν τακτοποιημένο ξενώνα και έχοντάς τον στολίσει με τα άνθη των πράξεων ελεημοσύνης, ο Άγγελος θα ψάλει ύμνους ευχαριστίας και θα κουνήσει το θυμιατό της λατρείας εκεί μέσα, ώστε τελικά, ο Ίδιος ο Σωτήρας να κατέλθει εντός του για την οριστική γέννηση που θα με φέρει στο κατώφλι της Αιωνιότητας.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Κάθε βράδυ ας κάνουμε μια σύντομη αλλά ενδεδεχόμενη εξέταση της συνειδησής μας.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δεύτερη εβδομάδα

ΟΚΝΗΡΙΑ

«Καὶ τὸν ἀρχεῖον δοῦλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον.»

(Ματθαίος 25:30)

Υπάρχει μια βαθιά ριζωμένη οκνηρία που εμποδίζει ακόμη και την επιδίωξη της απόλαυσης. Υπάρχει και μια πιο κοινή οκνηρία, η οποία απλώς επιθυμεί να αποφύγει τις ανιαρές εργασίες. Η πρώτη είναι σχεδόν ανίατη. Η δεύτερη μπορεί να θεραπευτεί.

Πολλοί άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να εκτελούν μηχανική και ανιαρή εργασία που συνθλίβει τις πνευματικές τους εξάρσεις. Είναι κατάδικοι ή σκλάβοι, αναμφίβολα · αλλά, μήπως και εκείνος που θεωρεί τον εαυτό του ελεύθερο, δεν είναι στην πραγματικότητα σκλάβος; Και μήπως αυτός ο τρελός είμαι εγώ;

Ωστόσο, γνωρίζω ότι κάθε εργασία μπορεί να μου αποφέρει κέρδος. Είναι άραγε δικαιολογημένες οι αποστροφές μου; Όταν θεωρώ μια εργασία ανάξια μου, μήπως τυχόν παρεξηγώ τη σημασία της; Μήπως προσπάθησα πραγματικά να εξυψώσω αυτή την εργασία στο επίπεδο του ονείρου μου; Επομένως, πρέπει να δοκιμάσω κάτι καινούργιο· αν δεν έχω ούτε αυτό το θράσος ούτε αυτή την εμπιστοσύνη, στερώ από τον εαυτό μου το δικαίωμα να παραπονιέται.

Το να παραπονιέσαι σημαίνει να αποδυναμώνεις τον εαυτό σου. Συνεπώς, θα πρέπει να ακολουθήσω τη σχολή της εγκαρτέρησης. Είμαι

Οι 52 Διαλογισμοί

άραγε τόσο ματαιόδοξος ώστε να μην μπορώ να αποδεχτώ τα θαμπά, πεζά γεγονότα της καθημερινότητας χωρίς να γκρινιάζω; Για να νικήσω την κακή μοίρα, πρέπει πρώτα να νικήσω τον εαυτό μου.

Κι Εσύ, Χριστέ Κύριέ μου, Εσύ ο κτίστης των κόσμων, Εσύ εργάστηκες με πλάνες και σκαρπέλα. Εσύ που τρέφεις το σύμπαν, Εσύ κάθισες στο τραπέζι μαζί με τους ανθρώπους · Εσύ που γνώριζες τα πάντα, με πόση υπομονή δεν άκουσες και δεν ακούς ακόμα τη φλυαρία μας; Εσύ, που κατέχεις τα πάντα και δεν έχεις ανάγκη από τίποτα, δεν κατέβηκες κάτω και δεν μόχθησες, και δεν επιτελείς ακόμα, ξανά και ξανά, ακατάπαυστα, τον ίδιο αέναο κόπο , στον οποίο η επαναστατημένη θέλησή μας εξαναγκάζει την Αγάπη Σου;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Οφείλω να πολεμήσω κάθε μορφή αδράνειας, τόσο μέσα μου όσο και έξω από εμένα.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τρίτη εβδομάδα

ΑΚΑΙΡΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

«Αποκριθείς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε.»

(Ματθαίος 20:22)

Ο Νόμος δεν κατακρίνει τα κίνητρα που ωθούν τις πράξεις μου προς αναζήτηση της ομορφιάς, της δόξας ή της επιστήμης. Ωστόσο, συνειδητοποιώ ότι υπάρχουν αγνότερα κίνητρα. Οι θεοί έχουν πολλούς λατρευτές· ο Θεός έχει ελάχιστους.

Πόσες φορές αναζήτησα έναν ημίθεο, ή ακόμη και έναν δαίμονα, ενώ πίστευα και διακήρυττα ότι το μοναδικό μου μέλημα ήταν ο Ἰδιος ο Σωτήρας;

Αλλά αυτό δεν είναι θανάσιμο αμάρτημα. Το να κυνηγάς μια σκιά είναι και αυτό μια μορφή αναζήτησης· και ο Θεός, που είναι η Ζωή, θέλει να ζω. Είθε να μην πέφτω πλέον θύμα της πλάνης μου· είθε να δω καθαρά μέσα μου! Είθε το Πνεύμα να εκτοξεύσει την εκτυφλωτική Του Λαμπρότητα πάνω μου!

Τι άνθρωπος θα μπορούσε να είναι εκείνος που συνδυάζει την ανατολίτικη υπομονή με την αμερικανική πρωτοβουλία στη διαχείριση των υποθέσεών του, και παρόλα αυτά να αδιαφορεί πλήρως για τα εκατομμύρια που απέκτησε! Τι επιστήμονας θα ήταν εκείνος που αναγνωρίζει την άγνοιά του! Τι ηγέτης θα ήταν εκείνος που αφιερώνει τον νου

Οι 52 Διαλογισμοί

και την ευαισθησία του εργαζόμενος για το όφελος του πιο χαμηλόβαθμου πρωτόγονου ανθρώπου!

Το να αδιαφορείς για το αποτέλεσμα μιας πράξης, αφού πρώτα έχεις ενδιαφερθεί με πάθος για την επιτυχία της, αποτελεί μια άλυτη αντινομία, αν δεν υπήρχε εκείνη η μικρή φλόγα που κοιμάται και η οποία φουντώνει με το απλό πέρασμα της Πνοής του Θεού μέσα μου.

Ούτε το χρήμα, ούτε η δύναμη, ούτε η φήμη, ούτε η αγάπη, ούτε η τέχνη, ούτε η σκέψη ή η θέληση θα ανάψουν ποτέ αυτό το λυχνάρι, επειδή όλα αυτά δεν είναι παρά απλές αντανakλάσεις. Αυτή η φλόγα είναι η πρωταρχική, είναι αυθυπόστατη, άσβεστη και νικηφόρα. Είναι η ίδια η πραότητα, μπροστά στην οποία καταλαγιάζουν όλες οι πυρκαγιές· εκπέμπει φως και ζεστασιά χωρίς να καίει, και η καρδιά ακόμη και του πιο μαύρου αρχαγγέλου ραγίζει και λιώνει κάτω από τη μυστηριώδη ακτινοβολία της.

Θα φροντίζω αυτό το λυχνάρι στην πιο μυστική κάμαρα του εαυτού μου· θα μου προσφέρει την ταπείνωση. Για να ρίχνει το φως του παντού γύρω μου, θα μεταφέρω αυτό το λυχνάρι κρατώντας το ψηλά στα μέτωπα και χαμηλώνοντάς το πάνω από τους βούρκους· και αυτό θα είναι η ελεημοσύνη (αγάπη). Έτσι, οι επιθυμίες μου για τα φθαρτά θα πεθάνουν, για να αναγεννηθούν μέσα στο Άφθαρτο.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να μην ικανοποιώ ποτέ καμία προσωπική επιθυμία.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τέταρτη εβδομάδα

ΑΓΕΝΕΙΑ

«Εισερχόμενοι δε εἰς τὴν οἰκίαν ἀσπάσασθε αὐτήν.»

(Ματθαίος 10:12)

Πράττω ορθά όταν παραμένω ευγενικός απέναντι σε έναν αγενή άνθρωπο, αλλά θα ήταν ακόμη καλύτερο αν διέλυα τον εκνευρισμό μου. Τότε θα ήμουν ειλικρινά ευγενικός και η ευγένειά μου θα έφερε τους καρπούς της ειλικρίνειας. Εάν είμαι ευγενικός μόνο για να κάνω καλή εντύπωση, αποτιώ φόρο τιμής στους θεούς της κοινής γνώμης, του ψεύδους και της ματαιοδοξίας.

Η αγένεια δεν είναι παρά ο αμυντικός μηχανισμός της φιλαυτίας μου, του λήθαργου και των παραξενιών μου. Όταν είμαι βαθιά απορροφημένος σε σκέψεις για κάποιο σημαντικό ζήτημα και ένας απροσδόκητος επισκέπτης εισβάλλει στο γραφείο μου, ή αν κάποιος αργόσχολος με σταματήσει στον δρόμο, γιατί να χάσω την υπομονή μου;

Αυτοί οι άνθρωποι, όπως κι εγώ, είναι κινούμενα σημεία της Κοσμικής Δύναμης· ίσως έχουν κάτι να μου πουν, χωρίς καν να το γνωρίζουν. Και, ίσως, ακόμη κι αν δεν κατανόησα το κρυφό τους μήνυμα, θα με έχουν κάνει ωστόσο πιο δυνατό και καλύτερο, αφού, χάρη σε αυτούς, θα έχω δαμάσει τα νεύρα μου και θα έχω κάνει ένα βήμα προς την ειλικρίνεια· και επίσης, επειδή φέρθηκα με καλοσύνη απέναντί τους, ίσως θυμηθούν ότι υπάρχει Καλοσύνη.

Οι 52 Διαλογισμοί

Όχι, αυτά τα μικρά πράγματα δεν είναι ούτε γελοία ούτε αξιοκαταφρόνητα. Ολόκληρη η γη απαρτίζεται από απειροελάχιστα πράγματα. Εξασκούμε για να τελειοποιηθώ στον βαθμό που μου το επιτρέπει η αδυναμία μου. Εξαρτάται από εμένα να εμπλουτίσω την εσωτερική μου ζωή με τέτοιες αγνές λαμπρότητες και τέτοια υψηλή μεγαλοπρέπεια, ώστε η εξωτερική μου ζωή να καταστεί στη συνέχεια ανίκανη για μικροπρέπεια.

Με τη συσσώρευση των κόκκων άμμου των μικρών μου αρετών σε έναν σωρό, θα επιτύχω τελικά να τσιμεντάρω τα θεμέλια του Ναού μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Είθε το Ιδανικό μου να διαποτίζει το πρόσωπό μου, το άτομό μου, τα λόγια μου, ακόμη και το παράστημα και τις χειρονομίες μου!

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πέμπτη εβδομάδα

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

«...ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ...»

(Μάρκος 1:4)

Ο Πρόδρομος είναι τόσο μυστηριώδης όσο και ο Κύριός του. Γιος της ηλικιωμένης, επί μακρόν στείρας και μετανοημένης Ελισάβετ, και του Ζαχαρία, του γέροντα που διψούσε για τον Θεό, αντιπροσωπεύει τον εξαγνισμένο μου Εαυτό. Είναι η εκπλήρωση της θεϊκής υποσχέσης· είναι ο πρώτος μεταξύ των ανθρώπων· αντιπροσωπεύει την εγκράτεια· είναι γυμνός· είναι πλημμυρισμένος από το Πνεύμα· βαδίζει ίσια μπροστά· φωνάζει στην ἐρημο· είναι τρομερός, κι όμως με ελκύει κοντά του.

Συγκρινόμενος με αυτόν, αισθάνομαι σαν σβώλος χόματος στη βάση ενός βουνού· ωστόσο δεν με τρομάζει. Κάτι μου λέει ότι και εκείνος υπήρξε κάποτε σβώλος χόματος, και ότι εγώ, αν το θελήσω (αν βάλω τη βούλησή μου!), θα φτάσω κι εγώ κάποτε στο ύψος εκείνης της γιγαντιαίας κορυφής. Αυτό θα γίνει, αν το θελήσω! Αν θελήσω να κάνω όλα όσα είναι απαραίτητα για αυτόν τον σκοπό· αν θελήσω όπως πρέπει.

Αν είναι αλήθεια ότι πράγματι προηγήθηκε του Λόγου σε όλα Του τα μονοπάτια, αν είναι πραγματικά εκείνος που βαδίζει μπροστά από τον Λόγο σε όλα Του τα μονοπάτια, και αν έχει το δικαίωμα να

Οι 52 Διαλογισμοί

καλεί όλους τους ανθρώπους σε μετάνοια, πρέπει, επομένως, να είναι ο φοβερός Αθλητής του Θεού — επομένως πρέπει να είναι ένας από τους Ιππότες του Πνεύματος· επομένως, είναι ένας από τους αιώνιους Μάρτυρες.

Ω ναι, αντιλαμβάνομαι και κατανοώ πολύ καλά ότι ο Ραμ, ο Φο-Χι, ο Σέσωστρις, ο Πλάτων, ο Καίσαρ, ο Μάρκος Αυρήλιος, ο Άγιος Αυγουστίνος, ο Καρλομάγνος, ο Σαίξπηρ, ο Ναπολέον και όλοι οι άλλοι επιφανείς άνδρες, ναι, κανείς τους δεν μπορεί να αναμετρηθεί με τον Πρόδρομο.

Η σκέψη μου, ασυνήθιστη στα πνευματικά μεγαλεία, σταματά εδώ· εναπόκειται στην ψυχή μου να συνεχίσει το Ταξίδι. Η λογική μου παραπαίει· είθε ο θαυμασμός μου να τιναχτεί μπροστά ώστε να ανοίξει ένα ρήγμα προς την Αγάπη!

Είθε η αυστηρότητα του Μεγάλου Μετανοημένου να με διδάξει να είμαι σκληρός με τον εαυτό μου. Είθε το μαρτύριο και η κόπωση που αντιμετώπισε να με διδάξουν να γίνω τρυφερός και σπλαχνικός προς τους άλλους. Είθε η απομόνωσή του να με διδάξει να αγαπώ τη μοναξιά. Είθε η ανεξαρτησία του να με κάνει να λατρεύω την ειλικρίνεια.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ας στερούμε σκόπιμα από τους εαυτούς μας κάθε μέρα κάποια απόλαυση, προκειμένου να μάθουμε πώς να γίνουμε ταπεινοί.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Έκτη εβδομάδα

ΣΠΑΤΑΛΗ

«...καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.»

(Ματθαίος 25:29)

Αναλογίζομαι άραγε ποτέ την ποσότητα του κόπου, των άκαρπων προσπαθειών και της ευρηματικότητας που δαπανάται για την κατασκευή των χιλιάδων μικροπραγμάτων που σπαταλώ καθημερινά; Πόση ενέργεια έχει καταβληθεί για χάρη μου, ώστε να γευτώ μια φέτα ψωμί, να κουμπώσω ένα ρούχο ή να γράψω ένα γράμμα;

Εάν μπορούσα να ανακεφαλαιώσω κάθε βράδυ πόσες άνώφελες χειρονομίες έκανα, πόσα άχρηστα λόγια πρόφερα, πόσα αντικείμενα πετάχτηκαν, πόση τροφή σπαταλήθηκε, πόσα περιττά βήματα έγιναν, πόσες άσκοπες ρέμβες, πόσες δυνάμεις χρησιμοποιήθηκαν ή σπαταλήθηκαν από καπρίτσιο ή από οκνηρία!

Παρ' όλα αυτά, έχω επίγνωση ότι η Φύση κρατά λογαριασμό για τα πάντα· για ένα τσακισμένο φύλλο, όσο και για ένα βλεφάρισμα που προκαλείται από ματαιοδοξία. Γνωρίζω ότι είμαι οφειλέτης της και ότι όταν κάνω κακή χρήση των δανείων της, αφήνοντάς τα άγονα, ή όταν τα διασκορπίζω, αναλαμβάνω μια αντίστοιχη ευθύνη.

Εκείνος που πετάει ψωμί στον υπόνομο καταδικάζει τον εαυτό του σε ερήμωση· και εκείνος που σπαταλά τη δύναμη ή τη νοημοσύνη του, χωρίς βάσιμο κίνητρο, επικαλείται πάνω του μωρία και αδυναμία.

Οι 52 Διαλογισμοί

Θα απαλύνω τα αποτελέσματα της απερισκεψίας μου μόνο μαθαίνοντας πώς να ελέγχω τον εαυτό μου· αξιοποιώντας τον χρόνο, που είναι πολύτιμος, και κάνοντας το κάθε τι στον σωστό χρόνο.

Είμαι αναπόσπαστο μέρος ενός μεγάλου και συμπαγούς Συνόλου. Το Αόρατο με συνδέει με κάθε πλάσμα πολύ πιο σταθερά από ό,τι η ζωτικότητα συγκρατεί ενωμένα τα όργανα του σώματος και τα κύτταρά τους. Καμία από τις ενέργειες που εκπέμπω δεν χάνεται. Τίποτα από όσα τίθενται εντός της εμβέλειάς μου, φαινομενικά κατά τύχη, δεν είναι ποτέ χωρίς αξία.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ας είμαστε φειδωλοί με τον εαυτό μας και γενναιόδωροι με τους άλλους.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Έβδομη εβδομάδα

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

«Εύκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ραφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.»

(Μάρκος 10:25)

Ο πλούτος είναι μια εύνοια από το Πνεύμα της Γης από την πλευρά του Θεού είναι μια δοκιμασία, μία από τις πιο σκληρές. Το να τον χάσεις, θα σήμαινε ότι απαλλάσσεσαι από ένα δυσβάσταχτο φορτίο.

Παρόλα αυτά, οι παραβολές του Ευαγγελίου μου λένε ότι οι πλούσιοι δεν πρέπει να προσπαθούν να διαφύγουν από τις ευθύνες της θέσης τους, ούτε να ακινητοποιούν τον πλούτο τους είτε από φόβο είτε από απέχθεια για την προσπάθεια.

Ωστόσο, ένας εκατομμυριούχος δεν πρέπει να αλλάξει την κατάσταση του· είναι προτιμότερο ο καθένας να διατηρεί τη θέση του σύμφωνα με τα κοινωνικά ή κοσμικά έθιμα. Εν πάση περιπτώσει, μια πραγματικά φιλόανθρωπη και πλούσια οικογένεια δεν συσσωρεύει· ακριβώς το αντίθετο. Γιατί να μην καταστραφούμε εμείς για ευγενείς σκοπούς, αφού οι άνθρωποι καταστρέφονται τόσο εύκολα για επαίσχυντους λόγους;

Εάν καταστραφώ από δικό μου σφάλμα, δεν έχω παρά να αρχίσω να εργάζομαι ξανά με θάρρος και μετάνοια. Εάν καταστράφηκα ε-

Οι 52 Διαλογισμοί

ξαιτίας του ιδεαλισμού ή της ελεημοσύνης μου, η ειρήνη της καρδιάς με παρηγορεί. Εάν η καταστροφή προήλθε από μια σειρά άτυχων περιστάσεων, γνωρίζω ότι η ατυχία είναι ένα ισχυρό τονωτικό.

Όταν ο χρυσός ρέει άφθονος, δεν πιστεύουμε άραγε ότι οφείλεται στην εξυπνάδα μας; Δεν βλέπουμε τις κερδοφόρες πονηριές μας με υπερβολική επιείκεια και δεν περιφρονούμε τους άτυχους;

Κάθε άνθρωπος, είτε το γνωρίζει είτε όχι, επιτελεί σχεδόν πάντα ένα σχέδιο της Θείας Πρόνοιας, χωρίς να το αντιλαμβάνεται και σχεδόν πάντα χωρίς να το θέλει· είτε είναι μια αποτυχημένη μετρίότητα είτε ο πιο άπληστος μεγιστάνας των επιχειρήσεων.

Θα υπάρχουν πάντα φτωχοί και πλούσιοι, μέχρις ότου οι άνθρωποι μάθουν να αγαπούν ο ένας τον άλλον. Ένας εκατομμυριούχος μπορεί να είναι «φτωχός τω Πνεύματι» και όταν αναγνωρίζει τον εαυτό του απλώς ως διαχειριστή του πλούτου του, βρίσκεται πιο κοντά στην Αλήθεια από τον γεμάτο μίσος και πονηριά ζητιάνο.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Δεν πρέπει ποτέ να αρνηθούμε να προσφέρουμε μια υπηρεσία σε οποιονδήποτε, χρησιμοποιώντας τη δικαιολογία ότι το πορτοφόλι μας είναι άδειο.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Όγδοη εβδομάδα

ΑΠΑΘΕΙΑ

«Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται, και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν.»

(Ματθαίος 11:12)

Κατά τη διάρκεια των θαμπών περιόδων όπου δεν έχω καμία επιθυμία, ούτε καν για το κακό· όταν η ενέργειά μου υπνώττει, όταν δεν έχω καν τη δύναμη να απελπιστώ, οι δάσκαλοι της εσωτερικής ζωής διδάσκουν ομόφωνα ότι δεν πρέπει να ανησυχώ υπερβολικά για αυτή την κατάσταση.

Γνωρίζω ότι, σε ένα ηλιακό σύστημα, ενώ ένας ορισμένος αριθμός πλανητών είναι ενεργός, κάποιοι άλλοι βρίσκονται σε ανάπαυση. Ο άνθρωπος στην ολότητά του είναι ένα ηλιακό σύστημα, στο οποίο ο γήινος άνθρωπος, το επίγειο τμήμα του, δεν είναι παρά ένας πλανήτης.

Και πάλι, είναι τον Θεό που αναζητώ. Αν πράγματι Εκείνος είναι το Σύμπαν, το Υπέρτατο, το Τέλειο, πώς μπορώ εγώ, όντας ατελής στην ουσία μου, να Τον συλλάβω ποτέ; Μόνο αν συμβεί στη φύση μου μια αλλαγή που ονομάζεται αναγέννηση.

Κάθε φορά που αισθάνομαι τον Θεό μέσα μου, είναι επειδή Εκείνος χαμήλωσε το μεγαλείο Του στα μέτρα της μικρότητάς μου· και όταν δεν Τον αισθάνομαι πια, όταν δεν απομένει μέσα μου παρά μια μακρινή ανάμνησή Του, είναι επειδή με πλησιάζει υπό μια νέα όψη, με μεγαλύτερη δύναμη.

Οι 52 Διαλογισμοί

Είναι κατά τη διάρκεια αυτών των περιόδων απάθειας που πρέπει να καταβάλω την πιο έντονη προσπάθεια, που πρέπει να γαντζωθώ πάνω Του και να ανασύρω από τα βάθη της ύπαρξής μου την ύστατη κραυγή μιας πεισματικής πίστης, η οποία επιβεβαιώνει τον εαυτό της ενάντια σε κάθε αντίθετη ένδειξη.

Είθε αυτή η περαστική υπνηλία να μην με εμποδίσει από την εκπλήρωση των καθημερινών μου καθηκόντων. Όταν τα πάντα με αηδιάζουν και φαίνονται άνοστα και θαμπά, πρέπει να αποκρύψω την αποστροφή μου και να συνεχίσω να ζω, όπως όλοι οι άλλοι· αυτή είναι η πιο τέλεια πράξη.

Ο πόνος είναι ασήμαντος όταν είμαι γεμάτος ενθουσιασμό· αλλά το να υποφέρεις είναι δύσκολο όταν είσαι λυπημένος, όταν σου λείπει η ελπίδα και το θάρρος· κι όμως, αυτό ακριβώς πρέπει να κάνω. Αυτό θα το κατορθώσω μέσω της παντοδύναμης ισχύος της ταπείνωσης, μέσω της άπειρης αδυναμίας της μηδαμινότητάς μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να αγαπώ τους πάντες και τα πάντα με πρακτικό τρόπο.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Ένατη εβδομάδα

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ

«Ἴδοὺ ἡ δούλη Κυρίου...»

(Λουκάς 1:38)

Εάν οι απεσταλμένοι του Πνεύματος αναγνωρίζονται από το μέρος που προκαλούν, η Παρθένος ανήκει σίγουρα στη χορεία τους, διότι, σύμφωνα με την παράδοση, ελάχιστες γυναίκες έχουν ταπεινωθεί, παρεξηγηθεί, περιφρονηθεί ή αντιμετωπιστεί με τόση περιφρόνηση όσο εκείνη.

Η Παρθένος είναι η πρώτη έκφραση με την οποία ο Θεός επέλεξε να καταδείξει την ευγένεια της γυναίκας και τον ρόλο της. Δεν υπήρχε τίποτα το αξιοπρόσεκτο εξωτερικά σε αυτή την ανεξήγητη μορφή, της οποίας η ψυχή υπήρξε ο βωμός των μεγαλύτερων θυσιών και το ιερό των πιο μυστηριωδών μυστικών.

Ως παιδί ανατράφηκε σε έναν κλειστό περίβολο· κατά την εφηβεία της, φορτώθηκε με τα καθήκοντα ενός φτωχικού νοικοκυριού· με τα προβλήματα της ανατροφής του πιο ευαίσθητου όντος· ως μητέρα, για τριάντα τρία χρόνια μαρτύρησε μέσα από τις καθημερινές αγωνίες και τον τρομερό φόβο ενός μέλλοντος που ήδη προαισθανόταν· και ως μια άσημη χήρα χωρίς πόρους, που διαχειριζόταν τη φτώχη μικρή κοινότητα των Μαθητών, η σύζυγος του Ιωσήφ αποτελεί τη ζωντανή από-

Οι 52 Διαλογισμοί

δειξη ότι μια ζωή που δαπανάται στη σκιά, συχνά καλύπτει τα πιο αξιόμισθα έργα.

Ένας ήρωας κατακτά τον θαυμασμό όταν μια ξαφνική κρίση τον εξυψώνει πάνω από το συνηθισμένο του μέτρο και του δίνει τη δυνατότητα να επιτελέσει έναν άθλο. Αλλά η πιο δύσκολη πράξη είναι να ξεχνάς τον εαυτό σου, ψύχραιμα, λογικά, συστηματικά, μέσα σε όλες τις μικρές πεζότητες των οικιακών καθηκόντων, του εργαστηρίου ή του δρόμου.

Η μίμηση του Χριστού είναι αδύνατη για την ανθρώπινη φύση μου αν αφεθεί στις δικές της δυνάμεις· αλλά η μίμηση της Παρθένου είναι δυνατή για μένα. Η Μαρία είναι πιο κοντά στην άθλια ψυχή μου και νιώθει περισσότερη συμπόνια για τη μιζέρια της καθημερινής μου ζωής.

Γνωρίζω καλά ότι η μορφή της Παρθένου απαντάται σε πολλές θρησκείες· στον συμβολισμό και στην ερμηνευτική· αυτά είναι απλώς διάκοσμος, ή έστω πλευρές που διεγείρουν τη διάνοηση και τις αντιλήψεις. Αλλά γνωρίζω ότι μόνο οι πράξεις μετράνε· έτσι, κατά τη διάρκεια των περιόδων της κόπωσης μου, θα επικαλούμαι αποκλειστικά την επισφαλή ύπαρξη της Μητέρας του Χριστού, η οποία, ιδωμένη απ' έξω, φαίνεται σιωπηλή και κρυμμένη· αλλά που, ιδωμένη από μέσα, είναι φλογερή και εκτυφλωτική.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ποτέ να μην παραπονιέμαι.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη εβδομάδα

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΕΡΙΑΔΕΣ

«Ὡστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία· ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.»

(Ματθαίος 19:6)

Πόσες διατριβές σχετικά με τον γάμο ή την αγαμία κοιμούνται στα ράφια των βιβλιοθηκών! Ίδωμένο από Ψηλά, το πρόβλημα είναι αρκετά απλό. Το κύριο έργο μας εδώ κάτω είναι να γίνουμε καλοσυνάτοι. Θα είναι ευκολότερο για μένα να μάθω την καλοσύνη μέσα στην έγγαμη κατάσταση ή έξω από αυτήν; Η απάντηση παραμένει προσωπική υπόθεση.

Η συζυγική ζωή θα έπρεπε να είναι το σχολείο της αληθινής Αγάπης. Μόνο αυτή παρέχει στις φιλοδοξίες μου τις απαραίτητες θλίψεις που συναντώνται στην καθημερινή διαβίωση· μόνο αυτή με προφυλάσσει από επικίνδυνες εμπειρίες και ανάξιους συμβιβασμούς. Ο γάμος εστιάζει τις φαντασμαγορίες των νεανικών ονείρων, τις απαλλάσσει από τα σκοτεινά πέπλα και τις μετατρέπει σε ζωντανά, σταθερά φώτα.

Κανείς δεν φαντάζει σπουδαίος ήρωας στα μάτια του υπηρέτη του, σύμφωνα με το κοινό ρητό. Εξίσου σπάνια είναι τα ηλικιωμένα ζευγάρια που τρέφουν, ο ένας για τον άλλον, τη θαυμαστική θέρμη της περιόδου των αρραβώνων. Πόση φροντίδα πρέπει να επιστρατεύσει έ-

Οι 52 Διαλογισμοί

νας σύζυγος ή μια σύζυγος για να παραμείνουν άξιοι της αμοιβαίας επιλογής τους!

Τι αριστούργημα είναι ο γάμος που διατηρεί ανέπαφες τις ομορφιές των πρώτων μηνών μέχρι να τους χωρίσει ο θάνατος! Ο συνδυασμός της νοημοσύνης, της θέλησης και των λεπτών χειρισμών θα είναι απολύτως αναγκαίος. Η συζυγική ζωή, και μόνο αυτή, διδάσκει την αμοιβαία εξυπηρέτηση και την αυταπάρνηση στα πολύ μικρά πράγματα, τα οποία χρησιμεύουν ως βάθρο για τα μεγαλύτερα.

Τα παντρεμένα ζευγάρια εργάζονται πάνω σε ένα αριστούργημα που είναι μεγαλύτερο από τους ίδιους και το οποίο αξίζει περισσότερο, τόσο για αυτούς όσο και για τους άλλους, από οποιαδήποτε άλλη εξαιρετική προσπάθεια. Καμία διχόνοια, καμία παραφωνία δεν πρέπει να επηρεάζει αυτή την ένωση· ακόμη και τα σοβαρά ελαττώματα του συζύγου ή της συζύγου θα πρέπει να χρησιμοποιούνται και να χρησιμεύουν ώστε να καταστήσουν την ένωσή τους ακατάλυτη.

Θυμηθείτε, ο γάμος και μόνο αυτός δοκιμάζει την υπομονή μας, την τρυφερότητά μας· δοκιμάζει την αναλλοίωτη γαλήνη, την γεμάτη χάρη καλοσύνη και εκείνες τις γενναιόδωρες συγχωρέσεις του Απείρου, που αποδεικνύονται ως τα διάφορα στάδια στον δρόμο προς τον Ουρανό.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Είθε ο κάθε σύζυγος να επιδοθεί σχολαστικά, με κάθε μέσο που δεν είναι Κακό, στο να προσφέρει ευτυχία στον άλλον.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Ενδέκατη εβδομάδα

ΘΛΙΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

«Μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.»

(Ιωάννης 15:9)

Η Αγάπη καθίσταται ο πλέον απατηλός αντικατοπτρισμός, εάν αυτό που ζητώ να βρω μέσα της είναι η δική μου εικόνα. Εάν δεν προσπαθώ να βρω στο πρόσωπο που αγαπώ τίποτε άλλο παρά έναν αντίλαλο του εαυτού μου, αυτό το είδος αγάπης μπορεί να εξηγηθεί μόνο ως αναζήτηση της ηδονής, ή σημαίνει ότι ικανοποιώ απλώς τη συναισθηματική μου **φιλαυτία (εγωισμό)**. Η Αγάπη γίνεται η σταθερότερη των πραγματικοτήτων, μόνο όταν τη χρησιμοποιώ ως θέρμη θυσίας.

Οι περισσότεροι έρωτες δεν είναι παρά μαγνητικές έλξεις. Γνωρίζουμε τόσα λίγα γι' αυτές τις μυστηριώδεις δυνάμεις· γι' αυτό τα πάθη είναι συχνά ανησυχητικά για τον θεατή, και γι' αυτό η ψυχολογία τους παραμένει σχεδόν πάντα εικαστική.

Καθώς είμαστε ανίκανοι να δοθούμε στους άλλους μέσω του καθήκοντος, η Φύση μάς κερνάει ένα μαγικό φίλτρο· αυτή η ρευστή μέθη, η οποία μας εκσφενδονίζει από την έξαρση στην πικρία, από τη φρενιτίδα στην αηδία, μας διδάσκει τουλάχιστον τις στοιχειώδεις χειρονομίες του αλτρουισμού, ή μάλλον μας ωθεί στο να τις εκτελέσουμε.

Δεν υπάρχει κανένα προηγούμενο που να διαψεύδει ότι δύο εραστές, όσο ταιριαστοί κι αν είναι, δεν θα υποχρεωθούν, αργά ή γρήγο-

Οι 52 Διαλογισμοί

ρα, να θυσιάσουν ορισμένες προτιμήσεις ή κάποιες ανέσεις ο ένας για χάρη του άλλου. Εξάλλου, το άθροισμα αυτών των οχλήσεων ξεπερνά γρήγορα το άθροισμα των χαρόν τους.

Αλλά, ακόμη περισσότερο από την ακολασία, περισσότερο από το πάθος, εκείνο που δηλητηριάζει μέσα μας τη δύναμή μας να αγαπάμε, εκείνο που στερεύει τις πιο μύχιες και βαθιές πηγές μας, είναι αυτή η διαστροφή της αθέτησης της πίστης και του δόλου, για την οποία πολλοί καυχούνται με αξιοθρήνητη υπερηφάνεια.

Το να επιθυμεί ένας άντρας μια γυναίκα είναι αδυναμία, μια έλλειψη εγκράτειας· αλλά όταν δεν αισθάνεται καμία τύψη στο να κλέψει το απόκτημα ενός άλλου ανθρώπου, στο να διαλύσει ένα σπιτικό ή να ακυρώσει ένα συμβόλαιο στο οποίο είχε εισέλθει ελεύθερα προηγουμένως — αυτό είναι βαρύτατο ζήτημα. Τον καταδικάζει, τον αλυσοδένει για ίσως αρκετούς αιώνες εκείνης της ζωής πέραν του τάφου, η διάρκεια της οποίας παραμένει για πάντα μια «άγνωστη ποσότητα» για εμάς, εδώ κάτω.

Επιπλέον, οι γάμοι είναι εγγεγραμμένοι στον Ουρανό, από την αρχή. Επομένως, εκτός και αν αποβλέπει στον γάμο, κανένας άνδρας δεν πρέπει να επιθυμεί μια γυναίκα. Καμία γυναίκα δεν πρέπει να αφήνει τον εαυτό της να αποπλανηθεί.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Όταν αυτός που αγαπάμε μας κάνει να υποφέρουμε, ας προσπαθήσουμε να τον αγαπάμε για τον εαυτό του, ή να την αγαπάμε για τον εαυτό της· εν Θεώ, λησμονώντας τους εαυτούς μας.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δωδέκατη εβδομάδα

ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ

«...ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε...» (Ιωάννης 15:16)

Όταν δυσανασχετώ με την υπερβολική διαχυτικότητα ορισμένων ανθρώπων, σπάνια προσπαθώ να αποφύγω μια ευγενική απόσταση, ούτε και συγκρατούμαι από το να «καρυκεύσω» την ευγένειά μου με έναν ή δύο αιχμηρούς υπαινιγμούς.

Ωστόσο, είμαι δικαιολογημένος; Αν κρατούσα τις αποστάσεις μου με όλους, υπό όλες τις συνθήκες, δεν θα χρειαζόταν να υπομένω αυτές τις άκαιρες διαχύσεις· εκτός βέβαια, αν η επιφυλακτικότητά μου πήγαζε από αλαζονεία αντί από καλοπροαίρετη διακριτικότητα.

Στο κάτω-κάτω, δεν έχω ενοχλήσει κι εγώ κάποιον, είτε από απερισκεψία, είτε από φορτικότητα, είτε από ματαιοδοξία κάποια στιγμή; Πρέπει να υπάρχει ένα σωστό μέτρο στα πάντα. Δεν πρέπει να αποφεύγω τους πλησίον μου, ούτε όμως και να σπαταλώ ώρες μαζί τους. Δεν πρέπει να είμαι ούτε δειλός, ούτε περιφρονητικός, ούτε κουτσομπόλης. Οφείλω να διατηρώ πάντα μια κάποια αποστασιοποίηση που να με κρατά αρκετά ελεύθερο από το να προσδοκώ οτιδήποτε από οποιονδήποτε, αφού, σε τελική ανάλυση, από την πλευρά του Θεού, κανείς δεν μου χρωστάει τίποτα!

Οι 52 Διαλογισμοί

Πρέπει επίσης να είμαι πανέτοιμος να συναισθανθώ τους άλλους, ώστε να ανταποκρίνομαι εγκάρδια στις εκδηλώσεις αγάπης που μου προσφέρουν, ακόμη κι αν πιστεύω ότι αυτές οι εκδηλώσεις είναι κοινότυπες ή υποκινούμενες από συμφέρον.

Μέχρι τώρα, αντιμετώπιζα τους άλλους σχεδόν πάντα με εξωτερική ευγένεια, ενώ εσωτερικά αναρωτιόμουν τι θα μπορούσα να αποκομίσω από αυτούς. Από αυτή τη μέρα, οφείλω να ξεριζώσω από την καρδιά μου αυτόν τον ακούσιο υπολογισμό· οφείλω να χαιρετώ τους πάντες με ένα αδελφικό βλέμμα· πρέπει να προσπαθήσω να αντιστρέψω αυτό το βουβό ερώτημα ώστε να ανέλθει από την καρδιά μου στον νου μου και να σκέφτομαι: Πώς μπορώ να φανώ χρήσιμος στον αδελφό μου;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να υποδέχομαι τους πάντες εγκάρδια· να μην γίνομαι ποτέ φορτικός σε κανέναν.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη τρίτη εβδομάδα

ΧΡΙΣΤΟΣ

«...εύρήσετε βρέφος έσπαργανωμένον, κείμενον έν φάτνη.»

(Λουκάς 2:12)

Αφού η ανθρώπινη διάνοια εξαντλήσει κάθε εξήγηση σχετικά με αυτό το μυστήριο, οφείλει να κηρύξει εαυτήν ανίσχυρη μπροστά σε αυτόν τον προσδιορισμό του Απείρου, σε αυτή την εντόπιση του Συμπαντικού και σε αυτή την εξειδίκευση του Τέλειου. Όσο τεράστιο ή σύνθετο κι αν φαντάζεται ο νους το Σχετικό, υπάρχει μια αδιάβατη άβυσσος που το χωρίζει από το Απόλυτο. Από τότε που οι άνθρωποι άρχισαν να σκέφτονται, ένιωθαν πάντα ότι είναι αδύνατο να συλλάβουν την πρωταρχική Ενότητα, εκτός αν υπάρξει ολοκληρωτική εξάλειψη του Εαυτού.

Θα είναι πάντα αδύνατο για μένα να κατανοήσω την Ενσάρκωση του Λόγου, όσο θα παραμένω ένα κτίσμα εντός της Δημιουργίας. Αλλά μπορώ να γίνω ο αποδέκτης αυτού του θαύματος: του θαύματος που επιτρέπει να δεχτώ τη λαμπρότητα του εξανθρωπισμένου Λόγου στα Άγια των Αγίων της ύπαρξής μου.

Ο Λόγος γεννάται από τον Πατέρα προ πάντων των αιώνων. Μια μέρα, γεννήθηκε στη Βηθλεέμ· και μπορεί να γεννηθεί ξανά, σε αμέτρητες γεννήσεις, μέσα στην ψυχή όλων εκείνων που Τον ακολουθούν, σε αυτή τη γη και πάνω σε όλες τις γαίες όπου ζουν άνθρωποι.

Οι 52 Διαλογισμοί

Το να πιστεύεις ότι ο Ιησούς είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού που έγινε σάρκα, είναι ένα δώρο που προσφέρεται σε όποιον αναγνωρίζει την ίδια του την ολοκληρωτική μηδαμινότητα. Αλλά μόνο σε ένα συγκεκριμένο στάδιο του ταξιδιού μας στην Ύπαρξη καθίσταται ο καθένας από εμάς ικανός να δεχτεί αυτό το φως.

Το να νιώθεις τον Θεό να γεννιέται μέσα σου είναι ένα άλλο δώρο που μπορεί να ληφθεί, μόλις απογυμνωθούμε, αποστερηθούμε και εξαγνιστούμε επαρκώς· όταν όλες οι πρόσκαιρες δυνάμεις και τα πράγματα μέσα μας θα έχουν κάνει χώρο για τα αιώνια.

Το να νιώθεις τον Θεό να ζει μέσα σου· να συμμετέχεις στην Παντοδυναμία Του, στην Παντογνωσία Του· να είσαι ελεύθερος, επειδή έχοντας αποδεχτεί τα δεσμά για τόσο καιρό, τελικά τα έφθειρες· να προσφέρεις στον Πατέρα τον υπέρτατο φόρο τιμής αυτής της ελευθερίας που κατακτήθηκε τελικά· έπειτα, δρώντας όπως ο Ιησούς, ο Υιός του Ανθρώπου: να μας αποκαλυφθεί ότι Εκείνος ενεργούσε, ζώντας εν τω Πατρί και ο Πατήρ ζώντας εν Αυτώ — αυτή η τελική μορφή της ύπαρξής μας, η μόνη αληθινή, είναι και πάλι δώρο.

Για να αποκτήσουμε αυτά τα τρία προνόμια, υπάρχει μόνο ένα πράγμα, μόνο ένα που πρέπει να επιτελέσουμε: η μίμηση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να μην επιθυμώ τίποτα, ούτε καν πνευματικές χάρες.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη τέταρτη εβδομάδα

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

«Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμῶν ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσσεσθε.»

(Ιωάννης 8:36)

Γιατί; Επειδή ο Ιησούς, ο Υιός του Πατρός, ο Ίδιος ο Θεός, ίσος με το Πνεύμα, Κύριος του Πνεύματος, είναι ο μόνος *ελεύθερος*.

Η Ειμαρμένη είναι ο νόμος της Ὑλης και το αίνιγμα της Επιστήμης. Η Ελευθερία είναι η ουσία, η ίδια η εκδήλωση του Πνεύματος και το αίνιγμα της Θρησκείας. Αυτές οι δύο δυνάμεις συνυπάρχουν μέσα μου· σπόροι όλων των άλλων δυνάμεων, αντισταθμίζουν η μία την άλλη εναλλάξ εκεί μέσα.

Εάν υπακούω στον Εαυτό (στο εγώ), το Πεπρωμένο, μέσω του αταβισμού, των συνηθειών και των επιρροών του περιβάλλοντος, θα με υποβιβάσει τελικά σε πλήρη σκλαβιά, αφήνοντάς με παράλληλα να πιστεύω ότι είμαι ελεύθερος. Αλλά αν αντισταθώ στον Εαυτό, αν και φαινομενικά καθιστώ τον εαυτό μου σκλάβο σε αυτόν τον αγώνα, θα γίνω ελεύθερος.

Η Ελευθερία μου έχει υποσχεθεί· αλλά πρέπει να μάθω πώς να τη χρησιμοποιώ. Τι τρομερή δύναμη είναι, στην πραγματικότητα, το να μη βρίσκεις κανένα εμπόδιο στις επιθυμίες σου! Ο ατομικισμός είναι μάχη, αποσύνθεση, θρυμματισμός και ο μόνος πραγματικός θάνατος. Η

Οι 52 Διαλογισμοί

σκλαβιά που γίνεται ελεύθερα αποδεκτή θα είναι τότε ο δρόμος μου προς την Ελευθερία.

Αρκεί να κοιτάξω γύρω μου για να παρατηρήσω ότι κάποιος γίνεται σκλάβος υπακούοντας στα πάθη του. Η προσεκτική παρατήρησή μου δείχνει ότι θα είμαι ακόμα πιο αλυσοδεμένος αν πολεμήσω τα πάθη μου μόνο και μόνο επειδή η περηφάνια μου θέλει να με δει να ξεπερνώ τα πλήθη. Εν ολίγοις, πρέπει να μπω σε αυτή τη μάχη μόνο μέσω της Αγάπης, μέσω της Ταπεινότητας, σε υπακοή στον Θεό, για την υπηρεσία Του, και για να είμαι χρήσιμος στην ανθρωπότητα.

Τότε, και μόνο τότε, θα ξεφύγω από τα δίχτυα του Πεπρωμένου, από τα πιο χονδροειδή μέχρι τα λιγότερο αντιληπτά. Μόνο τότε οι δυνάμεις μου θα αναπτυχθούν προς κατευθύνσεις άλλες από εκείνες προς τις οποίες τις ωθούσαν οι προγενέστερες αιτίες· προς πραγματικά νέες κατευθύνσεις· τότε κάποια μέρα τα πιο ένδοξα όνειρά μου θα ξεπεραστούν.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Οφείλω να αποδέχομαι την προσπάθεια που απαιτούν οι περιστάσεις, ειδικά αν μου είναι ιδιαίτερα δυσάρεστη.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη πέμπτη εβδομάδα

ΤΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΑΣ

«Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.»

(Ματθαίος 6:10)

Η τελευταία λέξη όλων των ψυχολογιών, το πρωταρχικό κίνητρο των πράξεών μου, των συναισθημάτων μου και των σκέψεών μου, είναι η Επιθυμία. Στην πραγματικότητα, η νοημοσύνη μου και η ενέργειά μου ενεργοποιούνται μόνο υπό την ώθηση η οποία, σε τελική ανάλυση, προέρχεται από το «συναισθηματικό» μου κέντρο. Η αίσθηση, το συναίσθημα και οι ιδέες δεν είναι παρά δευτερεύοντα φαινόμενα.

Κατά συνέπεια, το κρυφό κίνητρο είναι εκείνο που θα προσδώσει στις πράξεις μου την ιδιαίτερη ποιότητά τους. Έτσι, ένας αργόσχολος σπαταλά την ίδια ποσότητα ενέργειας χτυπώντας τα χόρτα με το μπαστούνι του, όση ξοδεύει ο θεραπευτής για να συλλέξει ιαματικά βότανα. Η ποιότητα της ενεργειακής απόδοσης ποικίλλει ανάλογα με το κίνητρο.

Πρέπει λοιπόν να εξετάζω σχολαστικά τα κίνητρά μου, να απορρίπτω όλα εκείνα που δεν είναι του βέλτιστου ηθικού διαμετρήματος και να επιλέγω ανάμεσα στους στόχους μου εκείνον που φαίνεται να είναι απαλλαγμένος από τη **φιλαυτία**. Τότε και μόνο τότε, το έργο μου θα είναι υγιές, αρμονικό και ζωντανό. Η ύπαρξή μου κατέχει μόνο το μισό της απάντησης στο αίνιγμα της ζωής, ο κόσμος κατέχει το άλλο

Οι 52 Διαλογισμοί

μισό· αλληλοδιαπερνώνται μεταξύ τους· ο άνθρωπος είναι ένα μικρό σύμπαν —ένας μικρόκοσμος· το σύμπαν είναι ο μακρόκοσμος— ένας τεράστιος άνθρωπος.

Οποιαδήποτε πράξη είναι ένα ολοκαύτωμα που θυσιάζεται σε ένα είδωλο: είτε αυτό είναι η τύχη, η δόξα, ο έρωτας ή η επιστήμη. Ο αληθινός Θεός έχει ελάχιστους οπαδούς· και, στην τελική ανάλυση, πόσοι πολλοί Χριστιανοί δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτα άλλο από ειδωλολάτρες!

Από την άλλη πλευρά, η συγκέντρωση μιας δύναμης την αυξάνει δεκαπλάσια ή εκατονταπλάσια. Υπό κανονικές συνθήκες, διασκορπίζω τις ενέργειές μου ανάμεσα στις πολλές καθημερινές εργασίες· αλλά αυτές είναι οι φυσικές μου δυνάμεις ή οι εξωτερικές ικανότητες τις οποίες μπορώ να επεκτείνω προς τα έξω.

Μπορώ ωστόσο να διατηρήσω στο βαθύτερο κέντρο μου τη συγκέντρωση και την ενότητά μου. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα αν επιλέξω τον Θεό ως τη βάση ή την αρχή όλων των κινήτρων μου και ως τον στόχο όλων των έργων μου.

Από εκείνη τη στιγμή, έχοντας γίνει ένα μέσω της Πνευματικής Αγάπης η οποία είναι πατέρας των επιθυμιών μου, και πολλαπλός στις ικανότητές μου, θα ζήσω κατ' εικόνα του Απόλυτου σε μια διαρκώς αυξανόμενη κατάσταση μακαριότητας, ανάλογη με τη θέρμη μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να ζω μόνο για να υπηρετώ τον Θεό.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη έκτη εβδομάδα

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

«Ειρήνην άφήμι ύμϊν, ειρήνην τήν έμήν δίδωμι ύμϊν.»

(Ιωάννης 14:27)

Για να κατέχω μια δύναμη ώστε να καταστεί συστατικό μέρος της προσωπικότητάς μου, οφείλω να την κατεβάσω από την κορυφή των πνευματικών υψωμάτων, όπου υπάρχει σε κατάσταση τελειότητας. Και η μόνη και παντοδύναμη επίκληση είναι η Πράξη. Συνεπώς, πρέπει να δρω σύμφωνα με το Ιδανικό που προσδοκώ να φτάσω.

Εάν είναι την ειρήνη που επιθυμώ, πρέπει να ξεριζώσω όλες τις συγκρούσεις μέσα μου και όλες τις μάχες γύρω μου· για να κατέχω ομόνοια, όλες οι διχόνοιες πρέπει να εξαφανιστούν· πρέπει να λειτουργώ αρμονικά.

Όλα αυτά περιέχονται σε μία λέξη: Συγχώρεση. Να συγχωρώ όλους τους εξωτερικούς εχθρούς, να συγχωρώ όλους τους εσωτερικούς εχθρούς. Να συγχωρώ τους πρώτους προσφέροντάς τους αυτό που απαιτούν· και τους δεύτερους μέσω της τέλει συμμόρφωσής μας προς τον Νόμο.

Το να συγχωρώ το κακό δεν σημαίνει να υπακούω στο κακό. Εάν πρόκειται να υποφέρω εγώ ο ίδιος, οφείλω να υποταχθώ στο κακό, αλλά αν δέχονται επίθεση άλλοι από το κακό, τότε οφείλω να το αποτρέψω.

Οι 52 Διαλογισμοί

Ο Λα Φοντέν, στα ποιήματά του που διάβαζα κατά τη νεότητά μου, μου έδειξε πώς η γιγαντιαία βελανιδιά σωριάστηκε από την ίδια καταγίδα την οποία το καλάμι άντεξε. Όσο πιο μικρός γίνομαι, τόσο λιγότερο φθόνο θα προκαλώ· και όσο περισσότερο θα ειρηνεύω.

Αλλά αυτό δεν είναι παρά ταπείνωση που πηγάζει από φόβο και ειρήνη που πηγάζει από τη φιλαυτία. Εγώ οφείλω να συρρικνώσω το εγώ μου, από ειλικρίνεια, επειδή βλέπω τον εαυτό μου όπως πραγματικά είναι, αξιοκαταφρόνητο και ανάξιο· και από αγάπη, για να δώσω χώρο στον αδελφό μου, για τις διάφορες ανάγκες του, όλα εκείνα που είναι περιττά πέρα από τις απολύτως βασικές μου ανάγκες.

Ό,τι κι αν συμβεί σε εμένα μέσω αυτού του «παράλογου» τρόπου ζωής, τι έχω να φοβηθώ, αφού πράττοντας έτσι μιμούμαι την άπειρη σμίκρυνση του Ιησού, και εφόσον το Πνεύμα πνέει όπου θέλει;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πρέπει να εργάζομαι χωρίς να επιζητώ προσωπικό ή εγωιστικό κέρδος.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη έβδομη εβδομάδα

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

*«Έγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν... ίνα πᾶς ό πιστεύων
εις έμέ έν τή σκοτία μη μείνη.»
(Ιωάννης 10:10, 12:46)*

Εάν δεν πιστεύω ότι ο Ιησούς είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού, τότε αποδέχομαι όλες τις ανθρώπινες ερμηνείες: θρύλους, ηλιακούς μύθους, συμβολισμούς, τις μυήσεις της Αιγύπτου, της Ινδίας, της Χαλδαίας ή του Θιβέτ.

Αλλά αν μου έχει δοθεί έστω και ένα μόριο της σημασίας των θείων πραγμάτων —σε εμένα που είμαι τόσο ανάξιος (επειδή κανείς παραμένει πάντα ανάξιος να δεχτεί ακόμη και την παραμικρή αναλαμπή των Αιώνιων Φώτων)— θα γνωρίζω αδιαμφισβήτητα ότι ο Ιησούς δεν διδάχθηκε ποτέ από κανέναν μύστη, ούτε από κανέναν θεό.

Αντίστροφα από τα πλάσματα που εξελίσσονται από κάτω προς τα πάνω, Εκείνος ανέπτυξε την επίγεια εκδήλωσή Του προχωρώντας από τα εσωτερικά πεδία προς τα εξωτερικά. Ακολούθησε την πορεία της ενέλιξης (καθόδου). Όντας η Οδός, η Ζωή και η Αλήθεια, δεν είχε ανάγκη καμίας διδασκαλίας για να γνωρίζει τα πάντα, ούτε χρειαζόταν καμία εκπαίδευση για να κατέχει όλες τις δυνάμεις· χρειαζόταν μόνο να είναι ο Εαυτός Του.

Οι 52 Διαλογισμοί

Ο Χριστός είναι μια διπλή τελειότητα: τέλειος Άνθρωπος και τέλειος Θεός. Δεν είναι απλώς ένας άνθρωπος πιο προχωρημένος από τους άλλους — είναι ο Άνθρωπος. Δεν είναι απλώς ένας θεός μεγαλύτερος από τους Βράχμα, τους Αχούρα-Μάζντα ή τους Δίες — είναι ο Θεός. Είναι όλες οι Δυνάμεις των πλασμάτων, είναι όλες οι Δυνάμεις του Θεού — αυτές αποτελούν τον χιτώνα και τον μανδύα Του.

Συνεπώς, από τη γέννησή Του γνώριζε τα πάντα και είχε εξουσία επί των πάντων. Μόνο η έκφραση της γνώσης Του ή της δύναμής Του υπέκειτο στους νόμους της φυσιολογικής ανάπτυξης, διότι κατέβηκε μόνο για να υπακούσει σε όλους αυτούς τους νόμους, τους οποίους ο Ίδιος είχε θεσπίσει από την αρχή.

Οι χειρονομίες Του, το βλέμμα Του και τα λόγια Του έσπερναν ζωή. Το χώμα, πάνω στο οποίο πάτησε, λάμβανε ευλογία από την επαφή των ποδιών Του. Και καθεμία από αυτές τις αναρίθμητες σπίθες του θείου, που αφέθηκαν εδώ κι εκεί μέσα στο σκοτεινό φυτόχωμα του κόσμου, περιμένει τη συνεργασία της καλής μου θέλησης για να αναδυθεί και να καρποφορήσει.

Μπορώ κι εγώ να γίνω κηπουρός αυτών των αιώνιων ανθέων. Η Αγάπη είναι ο υπέρτατος δάσκαλος.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πριν εκτελέσω οποιαδήποτε πράξη, οφείλω να ζητώ από τον Ιησού να φωτίσει αυτή την πράξη και τον σκοπό της.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δέκατη όγδοη εβδομάδα

ΣΥΜΠΟΝΙΑ

«...βοήθησον ήμίν σπλαγχνισθείς έφ' ήμάς!»

(Μάρκος 9:22)

Υπάρχουν τρία είδη συμπόνιας. Το πρώτο είναι μια νοσηρή ευαισθησία που μας υποβιβάζει στο να γίνουμε έρμαιο των νεύρων μας, θύματα των «ψευτοφτωχών», ακόμα και θύματα των δικών μας βαθιά ριζωμένων ελαττωμάτων.

Το δεύτερο είδος συναντάται σε εκείνους που, καθισμένοι αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, αναφωνούν: «Πόσο λυπάμαι αυτούς τους κακομοίρηδες που θα κοιμηθούν σε παγωμένες σοφίτες απόψε, και όλους εκείνους που κουλουριάζονται κάτω από γέφυρες με άδειο στομάχι!»

Το τρίτο είδος συμπόνιας, που είναι και το μόνο γόνιμο, αληθινό και ζωντανό, είναι όταν, αφού συγκινηθεί κανείς από τέτοιες σκέψεις, αρπάζει το καπέλο του και βγαίνει στο δρόμο αναζητώντας έναν από αυτούς τους δυστυχείς, για να του προσφέρει ένα γεύμα και ένα δωμάτιο. Και αν δεν έχουμε τα χρήματα, σημαίνει να τον φέρουμε σπίτι μας· αυτόν, με τη βρωμιά και τα παράσιτά του, για να του δώσουμε φαγητό και το κρεβάτι μας.

Συμπόνια σημαίνει να σπαταλώ τον χρόνο μου, με καλή διάθεση, στο προσκέφαλο ενός ιδιότροπου αναπήρου. Σημαίνει να μην θυ-

Οι 52 Διαλογισμοί

μώνω όταν ένας φτωχός, σκληραγωγημένος από τις κακουχίες, γίνεται προσβλητικός και με ενοχλεί. Σημαίνει να βρίσκω παρηγορητικά λόγια για εκείνους που φαίνεται να έχουν προκαλέσει οι ίδιοι τα βάσανά τους, ή για εκείνους που γκρινιάζουν για το παραμικρό.

Θα είμαι επιεικής, όχι με την κρυφή ελπίδα ότι οι άλλοι θα είναι επιεικείς μαζί μου κάποια μέρα, αλλά επειδή γνωρίζω ότι αν αντιμετωπίζα τον ίδιο πειρασμό και είχα την ίδια ιδιοσυγκρασία, θα είχα υποκύψει ακριβώς όπως έκανε και ο πλησίον μου.

Οποιοδήποτε κομμάτι του εαυτού μου είναι απαλλαγμένο από κακία και περιφρόνηση, θα δώσει χώρο στην υγιή λογική, την καθαρή κρίση και την επιείκεια. Έτσι θα είναι ευκολότερο για μένα να βρω πώς να θεραπεύσω τις θλίψεις των άλλων. Όσο περισσότερο ανησυχεί ο άνθρωπος για τον εαυτό του, τόσο πιο μικροπρεπής γίνεται· αλλά όσο πιο εξωστρεφής είναι, τόσο αποκτά μια μεγαλύτερη ακούσια δύναμη και έναν ευρύτερο ορίζοντα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να απαγορεύω στον εαυτό μου τη σκέψη ότι οποιοσδήποτε δυστυχής ή άρρωστος υποφέρει από δικό του σφάλμα.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Δεκάτη ένατη εβδομάδα

ΕΚΔΙΚΗΣΗ

«...ἀλλὰ ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.»

(Λουκάς 6:27-28)

Κανείς δεν δέχεται προσβολή ούτε υποφέρει από μίσος χωρίς να το έχει αξίζει. Μόνο η δικαιοσύνη των δημιουργημένων όντων είναι μονόπλευρη· η δικαιοσύνη του Δημιουργού είναι αλάνθαστη· είναι η ίδια η ισορροπία του Σύμπαντος στα φυσικά, ηθικά ή πνευματικά πεδία.

Αν δεν βλέπω κανένα κίνητρο για αυτό το μίσος ή για αυτές τις προσβολές, αυτό σημαίνει απλώς ότι είμαι μωπικός· εν πάση περιπτώσει, οφείλω να συγχωρήσω, διότι η φωτιά δεν σβήνει ρίχνοντας λάδι στη φωτιά.

Ο Σολομών δήλωσε, και ο απόστολος των Εθνών το επαναλαμβάνει: «Εάν πεινά ο εχθρός σου, ψώμιζε αυτόν· εάν διψά, πότιζε αυτόν· τούτο γάρ ποιών άνθρακας πυρός σωρεύσεις επί την κεφαλήν αυτού». Οι σκληροπυρηνικοί Ραβίνοι πιθανώς έβλεπαν σε αυτό μια εκλέπτυνση άυλης εκδίκησης· οι Πατέρες της Ελληνικής Εκκλησίας πιθανώς πίστευαν ότι πρέπει κανείς να είναι άμεμπτος ώστε οι εχθροί μας να προσελκύσουν πάνω τους όλη την αντίδραση της οργής τους. Ο συγγραφέ-

Οι 52 Διαλογισμοί

ας της Βουλγάτας (Άγιος Ιερώνυμος) είναι πιο χριστιανός, επειδή πιστεύει ότι αυτά τα κάρβουνα καίνε μόνο από τη φωτιά της τύψεως και της ντροπής.

Ναι, η επώδυνη συγχώρεση στην οποία υποβάλλω τον πληγωμένο μου εγωισμό είναι ένα φως που αργότερα θα κάνει να βλαστήσουν μέσα στην καρδιά του εχθρού μου η τύψη, η μετάνοια και η μεταμέλεια.

Στο κάτω-κάτω, προσβάλλομαι μόνο επειδή είμαι ευάλωτος. Μια επίμονη επιθυμία για φιλία, τιμή, σεβασμό και κτήση εξακολουθεί να υπάρχει μέσα μου. Θα ήθελα οι άλλοι να με θεωρούν ανώτερο. Αν δεν με ένοιαζε τίποτε άλλο παρά η υπακοή στον Θεό, ποιος θα μπορούσε ποτέ να με πληγώσει; ποιος δαίμονας, θεός ή άνθρωπος; Και δεν υπάρχει άραγε παρά μόνο μία αποκλειστική, πιστή, οριστική και διαρκώς αυξανόμενη φιλία — εκείνη του Κυρίου μου Χριστού;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Παρ' όλα αυτά, να διατηρώ τα συναισθήματά μου, τις σκέψεις μου και την έκφραση του προσώπου μου γαλήνια.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή εβδομάδα

ΠΥΡΕΤΩΔΗΣ ΒΙΑΣΥΝΗ

*«Ἄμην γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία
κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται.»*

(Ματθαίος 5:18)

Οτιδήποτε γίνεται άσχημα, σχεδόν πάντα πρέπει να γίνει ξανά από την αρχή· η βιασύνη καταλήγει απλώς σε σπατάλη δυνάμεων και χρόνου. Οι άνθρωποι απαιτούν από μένα να πετύχω· ο Πατέρας ζητά μόνο την καλή μου θέληση και την ειλικρίνεια των προσπαθειών μου. Ένα έργο που έχει γίνει τέλεια και ευσυνείδητα ικανοποιεί τον Νόμο.

Είτε είμαι καλλιτέχνης, είτε υπάλληλος, είτε στοχαστής, είτε εργάτης, οφείλω να αφιερώσω χρόνο για να είμαι σχολαστικός και να φέρω το έργο μου σε ολοκλήρωση, χρησιμοποιώντας όλη μου την ικανότητα, τον ενθουσιασμό και τη φώτιση. Εάν γλιτώσω τον εαυτό μου από την παραμικρή πινελιά, την ελάχιστη έρευνα, η αμείλικτη Ειμαρμένη θα με υποχρεώσει κάποτε να ξανακάνω τη δουλειά μου.

Για να διαποτίσω το έργο μου με το μέγιστο της ομορφιάς, της ενέργειας ή της αλήθειας, δεν πρέπει άραγε να χτίσω γι' αυτό ένα τέλειο σώμα και να του εμψύσω μια ζωντανή ψυχή; Δεν είναι άραγε απαραίτητες οι μακρές εξαντλητικές ημέρες, οι μακρές νύχτες γεμάτες αγωνία και ικεσίες;

Οι 52 Διαλογισμοί

Το ταραγμένο άτομο δραστηριοποιείται μόνο για να ικανοποιήσει τη μανία του για το καινούργιο, ώστε να ξεφύγει από την ανία, ή για να ικανοποιήσει μια συντριπτική πλεονεξία. Πρέπει να κατευνάσω τον αναβρασμό μου, αν μη τι άλλο για να βλέπω πιο καθαρά. Θα γίνω ήρεμος, ειδικά επειδή τα ξεσπάσματα του Εαυτού είναι πάντα υποκινητές διχόνοιας, τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Είναι καλό, μερικές φορές, να αναγκάζουμε τους εαυτούς μας να περιμένουν στον προθάλαμο του εαυτού μας.

«Ο χρόνος δεν σέβεται ό,τι γίνεται χωρίς αυτόν.»

Εάν τα σχέδια που γεννιούνται με την πιο προφανή διαύγεια προέρχονται από τον Θεό, Εκείνος δεν θα δυσαρεστηθεί αν αναβάλω την εκτέλεσή τους μέχρι να νιώσω ότι είναι ώριμα, αφού ο Θεός μου έχει δώσει μια κριτική ή λεπτή αίσθηση αξιολόγησης. Στο κάτω-κάτω, είναι σωστό να θεωρώ τον εαυτό μου αρκετά αγνό, αρκετά δίκαιο, ώστε να δέχομαι τις θεϊκές προτροπές χωρίς να τις παραμορφώνω κάπως; **ΕΦΑΡΜΟΓΗ:** Ποτέ να μην αφήνω μια εργασία πριν την ολοκληρώσω.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή πρώτη εβδομάδα

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«...καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ
Σατανᾶ, καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων, καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.»

(Μάρκος 1:13)

Ο άνθρωπος μπορεί να πράξει το κακό, είτε από μέσα του, είτε επειδή υποκινείται από κάποιον εξωτερικό παράγοντα. Αυτός ο παράγοντας μπορεί να είναι είτε η φυσική σαγήνη κάποιου πλάσματος, είτε να ενεργεί μέσω μιας επίθεσης από κάποιον από τους οπαδούς του Σκότους. Αυτή η τελευταία πιθανότητα είναι αρκετά σπάνια· συμβαίνει μόνο στην περίπτωση πολύ προχωρημένων μαθητών· άλλωστε, ακόμη και μεταξύ των αγίων, μόλις και μετά βίας υπήρξαν δύο ή τρεις που προσεγγίστηκαν από τη διεστραμμένη άλω του Μεγάλου Επαναστάτη.

Ο Ιησούς είναι ο μόνος «άνθρωπος» με τον οποίο ο Σατανάς μίλησε ανοιχτά — χωρίς μάσκα.

Για να Του επιτεθεί, ο Σατανάς περιέβαλε τον εαυτό του με την ελίτ της κόλασης. Αυτό έπρεπε να γίνει έτσι, επειδή όλα τα πλάσματα πρέπει, τουλάχιστον μία φορά, να έρθουν πρόσωπο με πρόσωπο με τον Λόγο ώστε να αντιληφθούν την Αλήθεια· επίσης επειδή κανείς δεν είναι χαμένος για πάντα.

Ο άνθρωπος που είναι ο πρώτος που κατορθώνει κάτι εντελώς καινούργιο, δαπανά πραγματικά τεράστια ποσότητα ενέργειας για να το

Οι 52 Διαλογισμοί

πετύχει· οι μιμητές του τον αντιγράφουν και ακολουθούν τα βήματά του με λιγότερο κόπο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, κατά τη διάρκεια αυτού που είναι γνωστό από τη ζωή Του, καθώς και κατά τη διάρκεια του σκοταδιού της άγνωστης ζωής Του που διαπερνάται από αστραπές, ο Χριστός εκτέλεσε κάθε είδους πράξη που τα ανθρώπινα όντα θα κληθούν ποτέ να επιτελέσουν· γι' αυτό υπέμεινε όλες τις πιθανές καταστάσεις της ψυχής· γι' αυτό σκέφτηκε όλες τις επιστήμες, όλες τις εφευρέσεις και όλα τα αριστουργήματα· γι' αυτό ανέβηκε σε όλες τις κορυφές και διέσχισε όλους τους βούρκους. Έχει βρεθεί παντού.

Ακόμη και στις λιγότερο προβλέψιμες περιστάσεις, ανεξάρτητα από το είδος τους, υπάρχει ένα μεγάλο μέρος παλαιών στοιχείων που περιέχονται σε αυτές· επιπλέον, ο αντίπαλος με τον οποίο έρχομαι σε επαφή είναι πάντα ίσης δύναμης με τη δική μου· τέλος, ανεξάρτητα από το ποια είναι η προσπάθεια ή ο αγώνας, ο Χριστός, είναι βέβαιο, έχει ήδη εκτελέσει το ένα και υπομείνει το άλλο, αφού γι' αυτό ακριβώς ήρθε.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Στο μέσο των φόβων, των αμηχανιών και των τρόμων μου, θα επικαλεστώ με ηρεμία και εμπιστοσύνη Εκείνον που, προκαταβολικά, υπέμεινε τα πάντα για λογαριασμό μου, πριν από δύο χιλιάδες χρόνια.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή δεύτερη εβδομάδα

ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

«Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται!» (Μάρκος 10:23)

Ο Ιησούς εἶπε: «Εἶναι ευκολότερο να περάσει ἓνα χοντρό σχοινί (παλαμάρι) ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας παρά να μπει αὐτός που βασιζέται στα πλούτη στη Βασιλεία του Θεοῦ». Μπορεῖ κανεὶς να εἶναι φιλάργυρος και ἀπληστος χωρὶς να εἶναι πλούσιος· δεν εἶναι οὔτε ἡ εργασία μου οὔτε ἡ κοινωνική μου θέση που θα με κατατάξουν στην πνευματική ιεραρχία, ἀλλὰ ἡ πρόθεση με τὴν οποία θα ἔχω εκτελέσει τὴν πρώτη και εκπληρώσει τὴ δεύτερη.

Κάθε πάθος εἶναι ἀπληστο· ο συλλέκτης, ο Δον Ζουάν και ο λόγιος λατρεύουν διάφορες ὄψεις του ἴδιου ειδώλου: τῆς κτητικότητας. Ο καθένας μας, εἴτε λόγω των προηγούμενων αρετῶν του εἴτε ως ἀναγκαία δοκιμασία για τὴ σταθερότητα των αρετῶν του, λαμβάνει ἀπὸ το Πεπρωμένο μια ορισμένη ποσότητα ευτυχίας: μπορεί να ἔρθει με τὴ μορφή φυσικῶν χαρισμάτων, περιουσίας, φιλιῶν ἢ επιτυχίας. Ὅμως, ὅπως λέει και ἡ παροιμία, αν μας προσφέρουν ἓνα δάχτυλο, εμεῖς ἀρπάζουμε τὸ χέρι.

Ὡστόσο, τα πάντα στη Δημιουργία εἶναι μετρημένα. Ὅποιος ἀρπάζει τὴν ευτυχία, τα χρήματα ἢ οποιοδήποτε ἄλλο αντικείμενο, κατά συνέπεια τα στερεῖ ἀπὸ τους ἄλλους. Ἀδιάφορο αν ο σφετεριστὴς ἢ ο

Οι 52 Διαλογισμοί

αδικημένος έχουν συναντηθεί ποτέ· παρ' όλα αυτά, στο ηθικό πεδίο όλοι είναι παρόντες σε όλους· και οι στεναγμοί του εξαπατημένου δηλητηριάζουν την ευτυχία του επιδεικτικού πλεονέκτη.

Ο χρυσός είναι κατάρα για οτιδήποτε αγγίζει· η γοητεία του τυφλώνει τους ανθρώπους στα πνευματικά φώτα. Ο πλούσιος πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του απλώς ως διαχειριστή του πλούτου του, ακόμη κι αν τον απέκτησε με τη δική του εργασία.

Συνεπώς, θα παίρνω μόνο ό,τι χρειάζομαι· αλλά, όταν δίνω, θα μιμούμαι τη μητρική μας Φύση, η οποία προσθέτει πάντα κάτι παραπάνω στα δώρα της. Εν πάση περιπτώσει, στο δώρο που μοιράζομαι, θα προσθέτω την αφθονία ενός χαμόγελου και τους στοργικούς μου χαιρετισμούς· επίσης, θα χρησιμοποιώ τους θησαυρούς του άδικου Μαμμωνά με διάκριση.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ποτέ να μην συσσωρεύω άγονους θησαυρούς.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή τρίτη εβδομάδα

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΙΝΟΥ

*«...τίνοι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ταύτης... ὅμοιοί εἰσι
παιδίοις τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις καὶ προσφωνοῦσιν ἀλλήλοις καὶ λέ-
γουσιν· ἠυλόησαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὤρχήσασθε, ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ
ἐκλαύσατε.»*

(Λουκάς 7:31-32)

Η αναζήτηση της επιδοκίμασίας είναι μια μανία, η αφέλεια της οποίας με κάνει να χαμογελώ όταν αφορά τους άλλους· αλλά δεν τη βλέπω όταν υπάρχει μέσα μου. Οι κυνηγοί της διασημότητας και της φήμης θέτουν έξυπνα σε κίνηση μηχανισμούς για να αποκτήσουν πολυάριθμες ψήφους· θεωρούνται υπεύθυνοι για τέτοιους μάταιους ελιγμούς· όντας κυνηγοί της ψευδαίσθησης, κάποια μέρα το Πεπρωμένο θα τους αναγκάσει να τραφούν με ψευδαισθήσεις.

Είμαστε στωικοί; Αν ναι, τι σημασία έχει η μομφή ή ο έπαινος όταν κανείς αναζητά μόνο τη μαρτυρία της δικής του συνείδησης; Έτσι, η δημοτικότητα και η φήμη δεν φαίνονται παρά ως τα τακτικά μέσα που χρειάζονται για να επηρεάσουν τα πλήθη. Όταν θα έχουμε πάψει να πιστεύουμε στην πρωτοκαθεδρία της Θέλησης, τότε ας φυλαγόμαστε από τον έπαινο· η κολακεία, και ακόμα λιγότερο από αυτή, η τάση μας να περιτριγυριζόμαστε από εκείνους που κολακεύουν, εκπέμπουν

Οι 52 Διαλογισμοί

έναν μεθυστικό μαγνητισμό, από τις αναθυμιάσεις του οποίου πρέπει να είμαστε είτε πολύ δυνατοί—είτε πολύ μικροί—για να ξεφύγουμε.

Οι έπαινοι που λαμβάνουμε μπορεί να είναι ειλικρινείς ή υποκριτικοί. Υπάρχει, στους πρώτους, ένα φρέσκο άρωμα που τους καθιστά πιο επικίνδυνους για τη μετριοφροσύνη μας από ό,τι τους υποκριτικούς. Αν ήμασταν σοφοί, θα δεχόμασταν κάθε κομπλιμέντο ως παγίδα. Επειδή η στοργή που νιώθουν οι φίλοι μας για εμάς μπορεί να είναι μόνο μερική· και δεν είναι προς το συμφέρον των κολάκων να μας αποπλανήσουν για τους δικούς τους σκοπούς;

Αν επιθυμούμε να κρίνουμε τους εαυτούς μας σωστά, οφείλουμε να πάρουμε τη θέση του να μην επιζητούμε τον έπαινο και να απέχουμε από το να κατηγορούμε οποιονδήποτε. Άλλα είδη προσπάθειας στο ίδιο πνεύμα μπορούν να επιχειρηθούν αργότερα. Αλλά η διατήρηση μιας απλής, επιφυλακτικής στάσης, αρκετά επαρκούς για την τωρινή μας δύναμη, θα μας δώσει έναν πιο καθαρό νου και έναν πιο ανεξάρτητο χαρακτήρα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να αποφεύγω την κολακεία και τη δημοσιότητα.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή τέταρτη εβδομάδα

ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ ΕΠΙΔΕΙΞΗ

«Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις.»

(Ματθαίος 6:2)

Δεν κρίνουμε την εμφάνιση (ή την ενδυμασία) στην πραγματική της αξία. Το να είναι κανείς σκλάβος του στυλ και της μόδας είναι είτε ματαιοδοξία είτε ανοησία, αν ωθούμαστε από έπαρση, διαστροφή ή λόγω κοινωνικής αναρρίχησης. Ακόμη και ο δανδής φτάνει μόνο σε μια επιφανειακή κορυφή!

Και όμως, οφείλουμε να ντυνόμαστε, να διακοσμούμε το σπίτι μας και να διατηρούμε ένα συγκεκριμένο νοικοκυριό ανάλογα με την κοινωνική μας θέση. Εδώ και πάλι, η συνείδηση πρέπει να είναι ο οδηγός μας.

Χρειαζόμαστε επίσης θάρρος. Οι γυναίκες γνωρίζουν ότι θα έρθει μια μέρα που το μακιγιάζ θα πάψει να κρύβει τις ρυτίδες τους· οι άντρες γνωρίζουν ότι κάποτε ο ράφτης τους δεν θα μπορεί να κρύψει την ελαττωματική τους στάση ή το εξογκωμένο σώμα τους. Ο θάνατος είναι καθ' οδόν, κι όμως εμείς συνεχίζουμε να φοράμε παρωπίδες, γαντζωνόμαστε από όλα όσα λαχταρούσαμε, τα οποία τώρα μας διαφεύγουν, και την απώλεια των οποίων δεν είμαστε διατεθειμένοι να αποδεχτούμε.

Δεν εννοώ να υπονοήσω ότι η αρετή πρέπει να είναι γελοία ή δύστροπη. Η εσωτερική αξιοπρέπεια διαφαίνεται πάντα μέσα από τη

Οι 52 Διαλογισμοί

φυσική μας συμπεριφορά: όταν οι σκέψεις μας είναι υψηλές, τα ρούχα μας αποκτούν μια φινέτσα ραπτικής. Ο σοφός άνθρωπος ζει μια συνηθισμένη ζωή με μια λαμπερή καρδιά. Ενώ γύρω από μερικούς υπερανθρώπους, το φωτοστέφανο των κορυφών αιωρείται αρκετά ορατά ώστε να προικίζει την απλή ενδυμασία που φορούν με μια εκπληκτική και συγκινητική ευγένεια.

Όσο για μένα, που η μέτρια ψυχή μου δεν μπορεί να φτάσει ούτε τα γαλανά ύψη ούτε να βυθιστεί στη λάσπη· εγώ, που είμαι απλώς «χλιαρός», που τρέφω τόσες πολλές επιθυμίες και που πραγματοποιώ τόσο λίγα έργα, οφείλω να αποφεύγω την επιτήδευση καθώς και την χυδαιότητα· οφείλω να ακολουθώ τα συνηθισμένα έθιμα, τις συμβάσεις και την υγιεινή.

Δεν θα επιτρέψω στον εαυτό μου να είναι εκκεντρικός· αυτό ταιριάζει μόνο σε εξαιρετικές ψυχές· είναι αναπόσπαστο κομμάτι του χαρακτήρα τους. Το δέντρο στο δάσος που είναι ψηλότερο από τα άλλα είναι επίσης εκείνο που είναι περισσότερο εκτεθειμένο στις καταιγίδες και τους κεραυνούς.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να αναζητώ την ανωνυμία.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή πέμπτη εβδομάδα

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Είναι ο Πατέρας που με έστειλε, που με διέταξε ποια λόγια να πω, ποιο μήνυμα να προφέρω.»

(Ιωάννης 12:49)

Όταν ένας άνθρωπος διδάσκει, μπορεί να διασπείρει πλάνη· ειδικότερα, μπορεί να μην μεταδώσει την κατάλληλη αλήθεια· εκείνη δηλαδή που ο καθένας και όλοι οι ακροατές του είναι έτοιμοι να δεχτούν, την αλήθεια που ταιριάζει στην παρούσα κατάστασή τους, στη μελλοντική τους εξέλιξη, στο περιβάλλον τους και στους απογόνους τους. Κανείς δεν φτάνει την τελειότητα, πολύ λιγότερο στον τομέα της πνευματικής διδασκαλίας απ' ό,τι σε οποιονδήποτε άλλο τομέα.

Ο Ιησούς κατείχε την τέλεια Αλήθεια, με όλες τις τέλειες εφαρμογές της, αφού ο Λόγος είναι αυτή η Αλήθεια. Η Γνώση δεν είναι παρά η νοητική εικόνα του Όντος. Επειδή ο Ιησούς γνωρίζει όλους εκείνους στους οποίους απευθύνεται, εξ ολοκλήρου, από το ίδιο τους το κέντρο μέχρι τα έσχατα όριά τους, από την προ-αιώνια προέλευσή τους έως το μετα-αιώνιο τέλος τους, κατά συνέπεια, μπορεί να πει στον καθένα και σε όλους ακριβώς αυτό που χρειάζεται να γνωρίζουν σχετικά με αυτό το Απόλυτο το οποίο Ενσαρκώνει.

Τα λόγια μου αιωρούνται μέσα και γύρω μου για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, έπειτα διαλύονται και εξαφανίζονται. Τα λόγια του

Οι 52 Διαλογισμοί

Λόγου, όντας Ζωή, εμφυτεύονται σε όλες τις καρδιές και, ακριβώς όπως οι σπόροι που βρέθηκαν στις αιγυπτιακές νεκροπόλεις, είναι πάντα έτοιμα να βλαστήσουν.

Επειδή η Ζωή δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, μέσα της, τα πάντα είναι ενεργά, πραγματικά και αυθόρμητα· η Ζωή είναι ένα είδος δυναμίτη· όση περισσότερη αντίσταση συναντά, τόσο περισσότερο εντείνεται, μεγαθύνεται και έπειτα εκρήγνυται. Συνεπώς, εμείς που στις ομιλίες μας δεν κατέχουμε παρά μια αντανάκλαση αυτής της ακατανίκητης ενέργειας, είναι μέσω των πράξεών μας που θα δώσουμε στις πεποιθήσεις μας την ισχυρότερη υπόσταση. Το καλό παράδειγμα είναι το καλύτερο κήρυγμα και η ωραιότερη προσευχή.

Οι δυνάμεις, η επιστήμη και όλα τα άλλα είδη διαφώτισης μπορούν να κατέλθουν μόνο ανάλογα με τον βαθμό που το πεπερασμένο αφήνει χώρο για το Άπειρο μέσα μου. Αυτή είναι η μοναδική αποτελεσματική μέθοδος που με αναγεννά, από το σώμα μου μέχρι την ακόμα παρθένα κορυφή του πνεύματός μου· μόνο μέσω αυτής μπορώ να γίνω ένας προσωρινός οδηγός για εκείνους τους άλλους που έχουν παραστρήσει.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσω, θα διαβάζω έναν στίχο από το Ευαγγέλιο τόσο προσεκτικά σαν να άνοιγα το βιβλίο για πρώτη φορά.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή έκτη εβδομάδα

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

«...έξωθεν γάρ έκ τής καρδίας τῶν ανθρώπων οί διαλογισμοί οί κακοί έκπορεύονται...» (Μάρκος 7:20-21)

Ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορεί ούτε να συλλάβει ούτε να αντιληφθεί τίποτα που προέρχεται από έξω, εκτός αν πρώτα απ' όλα κατέχει ήδη το αντίστοιχό του μέσα στον εαυτό του. Η ομορφιά της μουσικής με συγκινεί μόνο επειδή η ευαισθησία μου ήδη περιλαμβάνει και εμπεριέχει τις εσωτερικές της αρμονίες. Και η ασχήμια με σοκάρει μέσω ενός αντίστροφου μηχανισμού.

Δεν μπορώ να μην βλέπω τα ελαττώματα ή τα σφάλματα των πλησίον μου· αλλά μήπως δεν κουβαλώ κι εγώ τα ίδια νοσηρά μικρόβια; Τι δικαίωμα έχω να επικρίνω, να περιφρονώ ή να δημοσιοποιώ αυτά τα σφάλματα;

Η συκοφαντία είναι μικρόψυχη κακία· προδοσία. Αν πιστεύω ότι ο πλησίον μου φέρεται άσχημα, γιατί να μην του το πω κατά πρόσωπο όταν είμαστε μόνοι; Επιπλέον, είμαι υπεύθυνος μόνο για τα όντα που έχουν εμπιστευθεί στη φροντίδα μου.

Το να μιλάς για το κακό πολλαπλασιάζει το κακό· θα φέρω την ευθύνη για τις επικρίσεις, τους χλευασμούς και τις ενοχλήσεις που ένας τρίτος θα τρέφει εναντίον των απόντων εξαιτίας των συκοφαντικών

Οι 52 Διαλογισμοί

μου σχολίων. Και για ποιο λόγο; Για μια απλή χειρονομία, της οποίας την πρόθεση ή το κίνητρο αγνοώ; Είμαι άραγε πραγματικά ικανός να αξιολογήσω την πραγματική αξία των δικών μου πράξεων, και διακρίνω καν την αληθινή φύση των βαθύτερων κινήτρων μου;

Το να κρίνω θα έπρεπε να σημαίνει: να συγκρίνω μέσω ενός ακριβούς εσωτερικού κριτηρίου. Αλλά, αφού δεν είμαι τέλειος, το κριτήριό μου είναι αναπόφευκτα ελαττωματικό· πάντα, υπάρχει, κάπου, μια ψυχή μεγαλύτερη από εμένα. Έτσι, όταν λέω: «Εγώ σίγουρα δεν θα διέπραττα ποτέ μια τέτοια πράξη!», αυτό είναι πραγματικά μια πρόκληση προς το Κακό.

Το Κακό είναι ζωντανό· θα ακούσει την πρόκληση και θα απαντήσει· και ένας παρόμοιος πειρασμός θα έρθει σε μένα. Οι μεγαλορρήμονες συνήθως ηττώνται.

Έτσι, καταπιέζοντας τους άλλους, αλυσοδένω τον εαυτό μου, αναγκάζω τον εαυτό μου σε μια οπισθοδρόμηση, ή σε μια στασιμότητα η οποία θα διαρκέσει μέχρις ότου το παιχνίδι των περιστάσεων μου επιτρέψει να επανορθώσω για το αδίκημά μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ποτέ να μην λέω τίποτα κακό για όποιον είναι απών.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή έβδομη εβδομάδα

ΨΕΥΔΟΣ

*«...εν τη αληθεία ουχ έστηκεν, ότι ουκ έστιν αλήθεια εν αυτώ. όταν λαλή
το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί...»*

(Ιωάννης 8:44)

Γιατί το Απόλυτο, όταν εκδηλώθηκε ως Δημιουργός και Σωτήρας, επέτρεψε στους ανθρώπους να τον αποκαλούν: ο Λόγος; Η ομιλία κρύβει ένα τρομερό μυστήριο. Κανείς μπορεί μόνο να μαντέψει ότι είναι διαποτισμένη με ζωή· όσο περισσότερο οι λέξεις είναι αληθινές, τόσο πιο γόνιμη είναι αυτή η ζωή. Οι λέξεις μου θα πρέπει να είναι μια ακριβής εικόνα και μια ειλικρινής έκφραση των εσωτερικών μου κινήτρων. Έτσι η εσωτερική μου ζωή θα είναι ζωντανή και αληθινή, ανάλογη με τη συμμόρφωσή της με τον Νόμο, τον Υπέρτατο Νόμο, τον Λόγο του Κόσμου και τον δημιουργικό Λόγο.

Το τέχνασμα και η υποκρισία δεν εξυπηρετούν τίποτα παρά μόνο το κακό· από αθέμιτες διαδικασίες μπορεί να προκύψει μόνο μια φαινομενική όψη του καλού.

Ο χημικός γνωρίζει πολύ καλά πώς να εξάγει ένα φάρμακο από έναν δηλητηριώδη χυμό· αλλά, τι απόδειξη έχω ότι αυτές οι επιστημονικές θεραπείες δεν θεράπευσαν μια μορφή ασθένειας μόνο για να την αντικαταστήσουν με μια άλλη;

Οι 52 Διαλογισμοί

Ο άνθρωπος είναι ένα ακατανόητο μυστήριο για τον άνθρωπο. Μόνο ο Θεός γνωρίζει τον άνθρωπο επειδή Εκείνος τον δημιούργησε. Όσο μέτριος κι αν είμαι, μέσα μου, ενώνω όλα τα άκρα, φέρνω τους αντίποδες κοντά· κουβαλώ μέσα μου τα χειρότερα μικρόβια του Μηδενός καθώς και τον λαμπερό σπόρο του τέλειου Όντος. Είμαι το έρμαιο όλων των ανέμων, ενώ, την ίδια στιγμή, είμαι ο μοναδικός κύριος του δικού μου πεπρωμένου.

Συνεπώς, το ψεύδος, το οποίο δημιουργεί ένα σχίσμα μεταξύ ενός εσωτερικού συναισθήματος και μιας εξωτερικής έκφρασης, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ηθική αυτοκτονία. Δηλητηριάζει μερικά από τα φώτα και τις αρετές μέσα μου· μαραίνει επίσης μερικά φώτα και αρετές σε εκείνους στους οποίους απευθύνεται.

Εάν σέβομαι τα δικά μου λόγια, με το να μην τα χρησιμοποιώ ποτέ κακώς για οτιδήποτε είναι άχρηστο, ψεύτικο, εγωιστικό ή μοχθηρό, η ομιλία μου θα εξαγνιστεί, θα ανακτήσει τη φυσική της ενέργεια, λίγο-λίγο· θα γίνει ξανά δημιουργική και θαυματουργή· και για εκείνους που μου ζητούν βοήθεια, θα είναι για αυτούς, αυτό που είναι ο Λόγος του Θεού για μένα: μια ενεργή και ζωογόνος ευλογία.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Θα είμαι ειλικρινής στη σκέψη, στα λόγια και στις πράξεις.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή όγδοη εβδομάδα

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

«...είστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.» (Λουκάς 23:10)

Το να συκοφαντείς· να κατηγορείς κάποιον για ένα αδίκημα που δεν διέπραξε, είναι σαν να διαπράττεις φόνο, μια δολοφονία. Διότι, ό,τι δένεται σε ένα συγκεκριμένο μέρος του Σύμπαντος μπορεί να λυθεί μόνο στο ίδιο μέρος σε μεταγενέστερη ημερομηνία. Η εξιλέωση μιας συκοφαντίας απαιτεί να επανενωθούν ο επιτιθέμενος, το θύμα και οι μάρτυρες, είτε εδώ στη γη είτε αλλού, σε ένα σύνολο κάπως ανάλογων περιστάσεων και ο συκοφάντης τότε να ζητήσει και να λάβει τη συγχώρεσή του.

Από την άλλη πλευρά, το θύμα μιας συκοφαντίας δεν πρέπει ούτε να εκνευρίζεται, ούτε να στενοχωριέται, ούτε να εκπλήσσεται από αυτήν. Στην πραγματικότητα, κανείς δεν μπορεί να μου επιτεθεί εκτός αν εγώ ο ίδιος του έχω δώσει το δικαίωμα· εκτός αν το Πεπρωμένο μου το έχει επιτρέψει. Τα πάντα είναι δίκαια, αυστηρά μιλώντας. Οι αδικίες είναι δικαιοσύνη της οποίας τις αιτιώδεις ρίζες δεν βλέπουμε.

Ας βγάλουμε το αμύγδαλο από το πικρό του κέλυφος. Ένα πράγμα είναι βέβαιο, είμαι εγώ, που έσπειρα αυτές τις ταπεινώσεις και τις δοκιμασίες στο παρελθόν· δεν μου μένει τίποτα άλλο να κάνω τώρα, παρά να τις θερίσω. Συνεπώς, δεν θα πέσω θύμα των τυραννικών πα-

Οι 52 Διαλογισμοί

θών που λεηλατούν και των οποίων οι ανικανοποίητες απαιτήσεις θα υποβίβαζαν όλους τους ανθρώπους σε δουλεία.

Ο Χριστός είχε δίκιο όταν είπε: «Μόνο ο Θεός είναι αγαθός». Είμαστε θεμελιωδώς κακοί· σε πόσες περιστάσεις δεν υπήρξα μοχθηρός; Αν συνέτασσα τον κατάλογο των δεινών που έχω επιβάλει σε όσους ήταν κοντά μου, στα ζώα, στα φυτά και ακόμα και στα πράγματα· όταν περιφρόνησα την ομορφιά της ζωής, προσέβαλα τη γοητεία της ζωής· έσπειρα μνησικακία και μίσος, ή απέσπασα από την αθωότητα μια κραυγή πιο τρομακτική από εκείνη της οργής· ναι, αν συνέτασσα αυτόν τον κατάλογο, πόσο γρήγορα θα έκρυβα την ντροπή μου από τους λεγόμενους δυσφημιστές μου!

Θα επαναλάμβανα αυτά τα λόγια ενός «άγνωστου υπηρέτη» του Ουρανού στον οποίο είχαν αναφερθεί συκοφαντίες για τον ίδιο: «Ω! δεν θα πουν ποτέ όλο το κακό που υπάρχει να ειπωθεί για μένα!».

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε εκείνους που συκοφαντούνται· να αποκαθιστούμε το όνομά τους και να επισημαίνουμε τις αρετές τους.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Εικοστή ένατη εβδομάδα

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«...οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἂν σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ἦ ὁ
Θεὸς μετ' αὐτοῦ.» (Ιωάννης 3:2)

Υπάρχουν δύο είδη θαυμάτων: τα φυσικά θαύματα που παράγονται από μια άγνωστη φυσική δύναμη που τίθεται σε λειτουργία, η οποία αρχίζει να θέτει σε κίνηση φυσικούς νόμους που δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθεί· και υπάρχουν τα υπερφυσικά θαύματα, τα οποία οφείλονται σε άμεση θεϊκή παρέμβαση. Οι άγνωστες δυνάμεις της Δημιουργίας μπορεί να ανήκουν είτε στον άνθρωπο, είτε στη Φύση, είτε στις δυνάμεις του Σκότους. Η θεϊκή παρέμβαση μπορεί να είναι αυθόρμητη ή να έρχεται ως απάντηση στην προσευχή.

Ο εσωτερισμός, μεταξύ άλλων προβλημάτων, μελετά τα μέσα παραγωγής φυσικών θαυμάτων. Αλλά αυτές οι πρακτικές, όντας πάντα μερικές επειδή είναι ανθρώπινες, συχνά προκαλούν σύγχυση στις άυλες ατμόσφαιρες και δημιουργούν, μέσα στη φυσιολογική εξέλιξη των όντων και των πραγμάτων, μακροχρόνιες διαταραχές που είναι πολύ πιο ολέθριες από το κακό που ο μνημένος ήθελε να θεραπεύσει.

Ο μαγνητισμός, ο πνευματισμός και η μαγεία δεν είναι διαβολικά πράγματα· αλλά είναι πράγματα στα οποία η Κόλαση μπορεί εύκολα να εισχωρήσει. Επίσης, η δύναμη της θέλησης, που είναι απαραίτη-

Οι 52 Διαλογισμοί

τη στον μνημένο, διευκολύνει τις παγίδες του Αντιπάλου, ακόμα περισσότερο.

Ο τέλειος άνθρωπος θα είναι ο βασιλιάς της Δημιουργίας. Θα έχουμε το νόμιμο δικαίωμα εξουσίας πάνω στη Φύση, μόνο όταν η Φύση δει ότι έχουμε γίνει κύριοι του εαυτού μας· όταν θα έχουμε ακολουθήσει το σχολείο του Ευαγγελίου, μέχρι τέλους. Έτσι, το να κατέχει κανείς μια πνευματική δύναμη εκ γενετής σημαίνει ότι είναι φυσιολογική· αλλά αυτό συνεπάγεται το καθήκον να την ασκεί μόνο για το καλό, χωρίς ποτέ να τη χρησιμοποιεί ως πηγή για υλικό κέρδος.

Έτσι, όλες οι δυνάμεις του Ιησού ήταν έμφυτες, αυθόρμητες· ακτινοβολούσαν αβίαστα, ξεπερνώντας την αρχαία μαγεία και τις μελλοντικές σοφίες, ακριβώς όπως το πιο κοντινό άπειρο ξεπερνά το μεγαλύτερο πεπερασμένο. Κι όμως, ποτέ δεν ενήργησε θαύμα χωρίς πρώτα να ζητήσει την άδεια του Πατέρα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πριν εκτελέσω οποιαδήποτε πράξη, να ρωτώ τον Πατέρα ποια είναι η ευαρέσκειά Του.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή εβδομάδα

ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΙΑ

«...καὶ ἐκάθητο περὶ αὐτὸν ὄχλος.»

(Μάρκος 3:32)

Όταν η συναναστροφή με τους συνανθρώπους μου γίνεται ανυπόφορη, νιώθω κατά κάποιον τρόπο ότι δεν πρέπει να τρέξω μακριά τους, ότι εδώ υπάρχει μια ευκαιρία για να αυξηθεί η υπομονή μου· και ότι ίσως η φιλικότητά μου, λόγω της προσπάθειας που μου κοστίζει, θα καταστήσει εφικτές απρόβλεπτες βελτιώσεις σε εκείνους των οποίων η παρουσία με εκνευρίζει.

Τα πιο μικρά πράγματα είναι σημαντικά. Η απλή ανταλλαγή μιας ματιάς με έναν περαστικό μπορεί να ασκήσει μια μυστηριώδη επιρροή πάνω του, πάνω μου και πάνω στους μάρτυρες. Το να αρνείσαι να πας σε συγκεντρώσεις εκφράζει ένα είδος περιφρόνησης· θυμήσου ότι όλα τα φυτά αποδίδουν καρπούς σύμφωνα με το είδος τους. Ο Αλσέστ (σ.σ. ο «Μισάνθρωπος» του Μολιέρου), για παράδειγμα, έχει μια υπερβολική άποψη για τη δική του σπουδαιότητα.

Κάνοντας μια προσπάθεια να είμαι ευχάριστος όταν έχω λύπες, ή όταν είμαι σε κακή διάθεση, αυτό θα αποσπάσει την προσοχή μου ή θα αντισταθμίσει αυτή την έλλειψη· και θα με ενδυναμώσει· ενώ η μοναξιά θα αύξανε μόνο τη θλίψη μου και θα έκανε τον χαρακτήρα μου ακόμα πιο ευάλωτο.

Οι 52 Διαλογισμοί

Σε κάθε περίπτωση, γιατί να μην αξίζουν οι άνθρωποι την προσοχή μου; Βλέπω μόνο τη μάσκα που φορούν· η πραγματική τους ύπαρξη μου διαφεύγει, ο πιο έξυπνος από τους μάντιες δεν πιάνει παρά μόνο μια αναλαμπή από μερικά από τα φανερά χαρακτηριστικά εκείνων που τον συμβουλεύονται. Δεν υπάρχει άνθρωπος ούτε πλάσμα που να είναι άχρηστο· από τον καθένα και από όλους μπορώ να πάρω ένα μάθημα.

Και, στο κάτω-κάτω, τα γούστα μου αλλάζουν πιο γρήγορα από ό,τι το σχήμα των νεφών που τα παρασέρνει ο άνεμος. Αυτοί ακριβώς που μου προκαλούν φρίκη σήμερα μπορεί να είναι οι ίδιοι για τους οποίους, αύριο, θα εγκαταλείψω τα καθήκοντά μου ώστε να «τρέξω πίσω τους». Δεν είναι απλή σοφία να ακολουθώ το σχολείο της ζωής με τη σειρά των διαδοχικών μαθημάτων της, και να κάνω το κάθε πράγμα στον σωστό του χρόνο;

Τέλος, ο Κύριός μου, Εκείνος στη νοημοσύνη του Οποίου εμπεριέχονταν όλες οι ιδέες, του Οποίου η καρδιά αντανakλούσε και ακτινοβολούσε όλη την ευγένεια, του Οποίου το βλέμμα έβλεπε μέσα από όλες τις αθλιότητες· Αυτός για τον Οποίο η κοινωνία των ανθρώπων ήταν σίγουρα ένα διαρκές μαρτύριο, δεν άντεξε άραγε τους δειλούς, τους ανόητους, τους σκνηρούς και τους ματαιόδοξους;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Οφείλουμε να απέχουμε από το να κρίνουμε οποιονδήποτε από την εξωτερική εμφάνιση της προσωπικότητάς του.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή πρώτη εβδομάδα

ΑΠΕΧΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

«...ἐγὼ δὲ ἐδέηθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου...»

(Λουκάς 22:32)

Η θλίψη μπορεί να ριζώσει τόσο βαθιά που μπορεί ακόμη και να αφαιρέσει το κουράγιο για αυτοκτονία. Κι όμως, αν έχω καταλάβει κάτι για το νόημα της ζωής, ξέρω ότι δεν είναι η επιτυχία που με εξυψώνει αλλά όλες οι προσπάθειες που έκανα προηγουμένως· ότι δεν είναι η αγάπη που έλαβα εκείνη που ομορφαίνει την ψυχή μου, αλλά η αγάπη που έδωσα· ότι δεν είναι η επιστήμη καθαυτή, αλλά η εργασία που καταβλήθηκε για την απόκτηση αυτής της επιστήμης.

Απελπίζομαι μόνο επειδή ασχολούμαστε υπερβολικά με τον ε-αυτό μας. Πού βρίσκει κανείς τον άνθρωπο που είναι ικανός να εγκαταλείψει τις ελπίδες και τις προτιμήσεις του συνεχώς; Οι εκπαιδευτικοί δεν μπορούν να κάνουν τίποτα περισσότερο από το να προτείνουν στη θέλησή μας όλο και υψηλότερα κίνητρα, επ' αόριστον, κατ' αναλογία της προόδου μας. Δεν είναι η «Μίμησις του Χριστού» το πιο θαυμάσιο βιβλίο που βγήκε ποτέ από χέρια ανθρώπων, τίποτε άλλο παρά μια εσωτερική γυμναστική που μας επιτρέπει να ξεφύγουμε από τη λαβή των γήινων θλίψεων;

Μόνο το Ευαγγέλιο τολμά να μου δείξει ποιος είναι ο υπέρτατος στόχος· και μόνο το Ευαγγέλιο τολμά να μου πει ότι θα φτάσω σε αυ-

Οι 52 Διαλογισμοί

τόν τον στόχο ακριβώς μέσω της ενέργειας που ξοδεύω κυνηγώντας τους προσωρινούς και διαδοχικούς στόχους οι οποίοι αποτελούν τις κορυφαίες κορυφογραμμές του κόσμου, τις κορυφές της δικής μου φύσης, και ως εκ τούτου, υπόκεινται στην αλλαγή και στον θάνατο. Αν ζωογονήσω αυτή την ξοδεμένη ενέργεια με την πρόθεσή μου να φτάσω στον Θεό, τη μεταστοιχειώνω, και τη μεταθέτω από το πρόσκαιρο στο αιώνιο. Διότι, σε οποιαδήποτε κατάσταση και σε οποιοδήποτε νοητικό επίπεδο, αυτή η πρόθεση παραμένει για πάντα προσβάσιμη σε μένα, επειδή ο Θεός παραμένει, εν ολίγοις, η αρχή και ο στόχος μου.

Όταν οι συνηθισμένες φιλοδοξίες και χαρές θα έχουν χάσει τη γεύση τους, τόσο το καλύτερο. Μόλις διαλυθούν αυτοί οι αντικατοπτρισμοί, η μέθοδός μου θα γίνει πολύ πιο διαυγής και γαλήνια· τα είδωλα δεν θα μπορούν πια να με σταματήσουν. Ο μαθητής γνωρίζει ότι ο Δάσκαλός του είναι πάντα κοντά. Επομένως, ο πόνος γίνεται γι' αυτόν η ευλογημένη πνοή που δυναμώνει την πνευματική φλόγα της αγάπης του.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να έχω πίστη στο μέλλον.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή δεύτερη εβδομάδα

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

«...περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου... ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ.» (Μάρκος 14:34-36)

Ο Πατέρας απαγορεύει στο Πεπρωμένο να επιβαρύνει οποιονδήποτε πέρα από τις δυνάμεις του. Αυτό που κάνει τις αλυσίδες μου να φαίνονται βαριές προέρχεται από την πεποίθησή μου ότι είναι άδικες· προέρχεται επίσης από την κρυφή μου ελπίδα ότι μπορώ να απαλλαγώ από αυτές· αλλά, οι συσπάσεις που εκτελώ για αυτόν τον σκοπό, χρησιμεύουν μόνο για να με πληγώσουν· και καθώς εξαντλούμαι, φαίνονται ακόμα πιο ανυπόφορες.

Χρειάζεται τόσο λίγο για να χάσει κανείς το θάρρος του. Το θάρρος δεν είναι μια αφηρημένη οντότητα· είναι ένα όργανο της ψυχικής μου προσωπικότητας· κατέχει μια μορφή, τόσο πραγματική όσο τα χέρια και τα πόδια μου. Ακριβώς όπως ένας μυς δυναμώνει και αναπτύσσεται μέσω της άσκησης, έτσι και όλες οι πνευματικές και ηθικές ικανότητες—μεταξύ των οποίων είναι και το θάρρος—αναπτύσσονται όταν εργάζονται, και μαραίνονται όταν αφήνονται αδρανείς από εμένα.

Εάν βρίσκομαι σε κατάσταση απελπισίας, και αν δεν βρίσκω την ευφυή μέθοδο ούτε την αποφασιστική ενέργεια που θα με βοηθούσαν σήμερα, είναι επειδή δεν ήξερα πώς να ασκώ τη θέληση στο παρελθόν.

Οι 52 Διαλογισμοί

Οι δυνατοί νότιοι άνεμοι αναγκάζουν το δέντρο να δυναμώσει τις ίνες του· οι κακουχίες αναγκάζουν τον άνθρωπο να ξοδέψει τις ενέργειές του.

Δεν πρέπει να επιθυμώ τον θάνατο περισσότερο από όσο θα έπρεπε να γαντζώνομαι απεγνωσμένα από τη ζωή· δεν έχω το δικαίωμα να κάνω κανένα από τα δύο· το σώμα μου δεν μου ανήκει, δεν είμαι εγώ που το ανέγειρα· τολμώ να θεωρώ τον εαυτό μου σοφότερο από τους κυβερνητικούς νόμους του Σύμπαντος;

Ο μαύρος άγγελος της απελπισίας μου ψιθυρίζει ότι έχω εγκαταλειφθεί. Ναι, πολλές φορές, είναι αλήθεια ότι οι φίλοι με εγκαταλείπουν· εκείνοι που αγαπώ και εκείνοι που με αγαπούν. Αλλά ούτε για μια στιγμή Εκείνος που ανέλαβε να με καθοδηγήσει δεν χάνει το ενδιαφέρον Του για τη μοίρα μου· οι άγγελοί Του είναι πάντα στο πλευρό μου. Χωρίς να το αντιλαμβάνονται, ακόμη και εκείνοι οι φτωχοί άνθρωποι που αρνούνται αυτή τη συνεχή προσφορά βοήθειας, προστατεύονται και επιβλέπονται από τον Ποιμένα, από μακριά.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πρέπει να προσπαθώ να ξεχνώ τις ανησυχίες μου για μερικά λεπτά κάθε μέρα.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή τρίτη εβδομάδα

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

«...Κύριε, καλόν εστιν ημάς ὡδε εἶναι!»

(Ματθαίος 17:4)

Δεν δίνει κανείς κρασί στα μικρά παιδιά. Έτσι, όταν ο Ουρανός κρύβεται κάτω από τα μη αποκωδικοποιήσιμα μπερδέματα αιτίας και αποτελέσματος ή πίσω από τα πέπλα του φυσικού, του νοητού, καθώς και των αόρατων κόσμων, είναι επειδή η Λαμπρότητά Του, αν εκτίθετο γυμνή, θα ήταν υπερβολικά εκτυφλωτική για την αδυναμία μου. Κανείς δεν μπορεί να δει τον Θεό χωρίς να πεθάνει.

Αν τα μάτια μου ήταν διανυγή, αν το βλέμμα μου μπορούσε να διαπεράσει τους χιλιετείς τοίχους της πνευματικής φυλακής όπου έχω φυλακίσει τον εαυτό μου, θα αναγνώριζα ότι τα βάσανά μου δεν μπορούν να επανορθώσουν τη βλάβη που έχω προκαλέσει· και θα ανακάλυπτα ότι το κακό είναι εξαιρετικά παραγωγικό σε αυτόν τον μοχθηρό κόσμο του οποίου το σάπιο χρώμα του ταιριάζει γάντι! Συνεχώς απογυμνώνω κάποια πλάσματα· αν έπρεπε να πληρώσω το χρέος μου, μέχρι την τελευταία πικρή δεκάρα, και τον ανατοκισμό που αυτό γέννησε, ποτέ δεν θα έβλεπα το τέλος του κόπου μου. Αλλά το Έλεος του Πατέρα αποζημιώνει τη Δικαιοσύνη Του.

Αν επρόκειτο να προχωρήσω προς την Υπέριστη Καλοσύνη αποκλειστικά με τις δικές μου προσπάθειες, ο δρόμος θα ήταν ατελείω-

Οι 52 Διαλογισμοί

τος. Αλλά με κάθε βήμα που κάνω προς Αυτόν, ο Σωτήρας μου σπεύδει να με συναντήσει, γρήγορος σαν την αστραπή την οποία πιστεύω ότι είναι σημάδι της οργής Του, αντί για το ότι είναι μόνο η λύσσα κάποιου δαίμονα από τον οποίο η Αγάπη άρπαξε ένα θήραμα.

Η μυστικιστική έκσταση, η γλυκύτητα και οι εκστάσεις δεν είναι παρά τα μακρινά χαμόγελα αυτής της Αγάπης την οποία μόνο η χλιαρότητά μου εμποδίζει από το να με φτάσει. Αναμφίβολα, η Αγάπη λάμπει με διάφορες μορφές μέσα από τη μεγαλοπρέπεια του κόσμου. Αλλά αυτά είναι απλώς ενθαρρυντικά σκουντήματα για τη νωθρή μου χαλαρότητα.

Ο Φίλος βρίσκεται πάντα και είναι πιο κοντά μου στις θλίψεις μου· κατά τη διάρκεια εποχών φτώχειας· πίσω από τη δυστυχία και το έγκλημα· στις ξηρασίες και τις εσωτερικές μοναξιές· στον πάτο κάθε πράγματος που ταραάζει τη βαριά μου ψυχή. Επειδή Εκείνος ήρθε για τους άρρωστους και δεν θα έρθει ποτέ παρά μόνο για αυτούς.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πριν πάρω οποιαδήποτε απόφαση, θα παραμερίσω την ανθρώπινη σοφία και θα ρωτήσω τον εαυτό μου: Τι θα έκανε ο Ιησούς στη θέση μου;

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή τέταρτη εβδομάδα

ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

«...Τίνα ζητείτε; ... Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον ... Ἐγὼ εἰμι.»

(Ἰωάννης 18:4-5)

Ἡ ἀμέλεια, ἡ ἀφηρημάδα, ἡ λησμονιά, ἡ ἀνακρίβεια, ἡ ἀπερισκεψία, ἡ ἔλλειψη προνοητικότητας, ἡ ἀστάθεια καὶ ἡ ἐπιπολαιότητα εἶναι ὅλα ελαττώματα ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἔλλειψη προσοχῆς. Ὁδηγούν στὴν ἀποθάρρυνση, τὴν ἐξάντληση καὶ τὴν ἀποτυχία. Το νὰ αὐξήσουμε τὴ δύναμη τῆς προσοχῆς μας σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ ἀπεριόριστη ὑπομονή· νὰ ξεκινήσουμε χωρὶς τυμπανοκρουσίες, χωρὶς σοκ, ἀλλὰ ἀπαλά, με ἐπιμονή· ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια εἶναι σημαντικὴ· τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο πρέπει νὰ λαμβάνει τὴ σχολαστικὴ μου φροντίδα.

Οἱ πράξεις, τὰ συναισθήματα, οἱ σκέψεις καὶ τὰ λόγια προβάλλουν στὴ δευτερεύουσα ἀτμόσφαιρα μιὰ δυναμικὴ ἐκπομπή ἡ ὁποία, μετὰ ἀπὸ μιὰ μακρὰ, καὶ περισσότερο ἢ λιγότερο φιδωτὴ τροχιά, ἐπιστρέφει στὸ σημεῖο τῆς ἀφετηρίας τῆς. Κάθε συγκέντρωση παράγει στὸν ρευστὸ ὀργανισμό ἓνα σημεῖο κενοῦ ἢ κενό στὸ ὁποῖο ἔλκονται αὐτοὶ οἱ μικροὶ κομήτες· ἔτσι γεννιοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ἐνοχλητικοὶ συνειρμοὶ ἰδεῶν ποὺ ἔρχονται ὅταν θέλουμε νὰ ἀπορροφηθοῦμε στὴν ἐργασία.

Οι 52 Διαλογισμοί

Οι μνημένοι κατέχουν μεθόδους που αυξάνουν τη δύναμη της προσοχής, οι οποίες κατευνάζουν τον αναβρασμό και απελευθερώνουν τη σκέψη. Ο αμερικανικός «μενταλισμός», ο ψυχισμός και ο προσωπικός μαγνητισμός έχουν οικειοποιηθεί όλα όσα μπορούσαν από την ανατολική ψυχολογία. Αλλά όλα αυτά δεν είναι παρά τεχνάσματα και μια μεταφύτευση που κακοποιεί τις ενέργειες. Ο άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να πάρει μια δύναμη έξω από το πεδίο της, για να την εγκαταστήσει αλλού. Κάνοντας αυτό, πιστεύει ότι είναι πολύ έξυπνος· δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας καταστροφέας, ένας τύραννος, κάποιος που σπέρνει την αταξία.

Το ανθρώπινο ον είναι όπως όλα τα άλλα πλάσματα: αναπτύσσεται από το κέντρο, και όχι από την περιφέρεια· και αυτό το κέντρο, είναι η καρδιά του.

Αυτού του είδους η εκπαίδευση δεν είναι πια ένα κλάδεμα· είναι η φυσιολογική καλλιέργεια του πλούσιου εδάφους των υλικών καθηκόντων, κάτω από τις ζωογόνες ακτίνες του ήλιου της καλής θέλησης· δεν σκοτώνει τίποτα· εδραιώνει, οργανώνει και ενοποιεί.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Δεν πρέπει ποτέ να επιτρέπω στον εαυτό μου να ενδίδει στην ονειροπόληση ή στην απραξία.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή πέμπτη εβδομάδα

ΙΣΧΥΡΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

«...[ὠνείδισε] τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν...»

(Μάρκος 16:14)

Το πείσμα δεν είναι το ίδιο με τη θέληση. Το να θέλεις σημαίνει να κάνεις όλα όσα η συνετή λογική υποδεικνύει ως κατάλληλα με το σώμα μας, τη νοημοσύνη, ακόμη και με τα πάθη μας. Ένα άτομο με θέληση βλέπει καθαρά. Ένα πεισματάρικο άτομο βλέπει μόνο ένα σημείο. Δεν παραδέχεται ότι κάποιος άλλος μπορεί να σκέφτεται σωστά· όλοι θα έπρεπε να σκέφτονται όπως αυτός. Για παράδειγμα, δεν είμαι πεπεισμένος ότι κατέχω τη μόνη αλήθεια, τουλάχιστον σε μερικά θέματα;

Ακόμα και όταν μια γνώμη είναι ακριβής, είναι πολύ καλύτερο για εμάς να αμβλύνουμε τις αιχμηρές της άκρες παρά να ξεκινήσουμε ατελείωτες συζητήσεις που μπορεί να προσβάλουν, και πιθανώς να μην πείσουν καν τον αντίπαλό μας. Δεν χρειάζεται να λέγονται όλες οι αλήθειες.

Αν βάλω πεισματικά στόχο να ικανοποιήσω μια καθαρά προσωπική επιθυμία, εναντίον όλων, ρισκάρω αμηχανία και παγίδες. Επειδή, αυτό το εμπόδιο που με εκνευρίζει και με κάνει ανυπόμονο, είναι μια προειδοποίηση. Ή μάλλον, αυτή η συγκεκριμένη οξύθυμη ανυπομονησία θα έπρεπε να μου υποδεικνύει ότι το σχέδιό μου δεν είναι σωστό.

Οι 52 Διαλογισμοί

Αν περιορίζομαι στο να ακολουθώ απαρχαιωμένες μεθόδους, «κλωτσάω το έδαφος» (σημ.: κάνω βήματα σημειωτών), απλώς μένω στάσιμος. Οφείλουμε να σεβόμαστε τη γνώμη των ηλικιωμένων, φυσικά· αλλά αν, σε έναν ηλικιωμένο, η περίοδος της νιότης του φαίνεται να ήταν σχεδόν άψογη, παρόλα αυτά είχε τις δικές της αισχύροτητες. Η διαφορά μεταξύ του χθες και του σήμερα είναι μικρή, ωστόσο, σε κάθε περίπτωση, είναι πάντα προς όφελος του παρόντος, αφού η εξέλιξη προχωρά πάντα μπροστά. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι βλέπω απλώς την άκρη των πραγμάτων, μόνο τις πολύ μικρές γωνιές και εσοχές μέσα από αυτό το πλήθος της προσωπικής προόδου. Συνεπώς, κρίνω άσχημα.

Αν αρνηθώ να κάνω μια επίσκεψη, αν αρνηθώ μια ιδέα, ένα βιβλίο, αυτές είναι δύο πόρτες που κλείνω: μία στον εαυτό μου και μία στο πράγμα που μου προσφέρεται. Επομένως, θα καλωσορίζω και θα εξετάζω κάθε τι που μου παρουσιάζεται με καθαρή κρίση, συγκρίνοντας τα πάντα με το πρότυπο που μου προσφέρει ο Ιησούς. Τίποτα δεν θα μπορεί να με σαγηνεύσει εκτός από τον Ιησού, ο Οποίος προσωποποιεί το Ιδανικό των πάντων.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να δυσπιστώ στις δικές μου απόψεις.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή έκτη εβδομάδα

ΑΓΧΟΣ

«...ή γάρ αύριον μεριμνήσει τὰ έαυτῆς...»

(Ματθαίος 6:34)

Ο φόβος, ακόμη και στις πιο ήπιες μορφές του, αποδυναμώνει το ηθικό και το φυσικό μας σώμα. Τι έχω να φοβηθώ, αφού τίποτα δεν συμβαίνει χωρίς την άδεια του Θεού; Τίποτα δεν συμβαίνει εκτός αν το έχω αξίξει· τίποτα δεν συμβαίνει εκτός αν είναι για το καλό μου· κανείς, που είναι πραγματικά και πνευματικά ισχυρότερος από εμένα, δεν μπορεί να μου επιτεθεί.

Αν μπορούσα μόνο να δω πόσα πράγματα και δυνάμεις έχουν εργαστεί για να γεννηθώ· πόσα, για να μπορέσω να φάω ένα γεύμα· πόσα, για να διασχίσω αυτή τη λεωφόρο! Θα καταλάβαινα τότε πόσο πολύτιμη είναι η ζωή μου και πόσο βαθιά με αγαπά ο Φίλος μου. Αλλά δεν θα είχα καμία άλλη αξία παρά εκείνη του να είμαι λογικός. Ο Φίλος μου δεν λαχταρά μια λογική φιλία· μια φυσική φιλία· θέλει να εισέλθω στο υπερφυσικό μαζί Του· εκεί όπου η λογική δεν κυριαρχεί, εκεί όπου δεν υπάρχει ούτε λογική ούτε έθιμα· θέλει να εισέλθω στην αγάπη Του. Γι' αυτό με αφήνει στην άγνοια.

Αυτές οι ανησυχίες που με εξασθενούν είναι λογικές· αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο πρέπει να τις καταστείλω.

Οι 52 Διαλογισμοί

Αν μου επιτεθεί ένας ληστής, αυτό σημαίνει ότι κι εγώ υπήρξα ληστής. Αν ο συνεργάτης μου με εξαπατά, αυτό οφείλεται στο ότι εγώ πρόδωσα την εμπιστοσύνη κάποιου. Ο άνθρωπος θερίζει ό,τι έσπειρε.

Το άγχος σπέρνει τον όλεθρο στη νοημοσύνη κάποιου, τυφλώνει τη διαίσθηση, προσελκύει την ίδια τη δυστυχία, την ασθένεια ή την αποτυχία την οποία φοβάται.

Εάν το καθήκον με καλεί, ακόμη και η ξεκάθαρη προαίσθηση μιας καταστροφής δεν πρέπει να με αποτρέψει από το να ακολουθήσω το μονοπάτι μου, αφού βρίσκομαι στα χέρια του Θεού.

Δεν θα είμαι ούτε λιπόψυχος, ούτε απερίσκεπτος. Η ηρεμία προσελκύει την τύχη και τη διαδίδει· ματαιώνει τις ραδιουργίες, διαλύει τα εμπόδια. Η ηρεμία είναι ο κήρυκας της εσωτερικής ζωής. Τι μπορεί να με ταραξεί, αφού ο Δάσκαλος περπατά μαζί μου;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να ζητώ βοήθεια από τον Λόγο και μετά να προχωρώ κατευθείαν για να αντιμετωπίσω το εμπόδιο.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή έβδομη εβδομάδα

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

«...οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς...»

(Ιωάννης 6:58)

Ο Λόγος τρέφει το Σύμπαν. Όλα τα δημιουργήματα οφείλουν την ύπαρξή τους σε Αυτόν, και συντηρούνται μόνο επειδή Εκείνος δίνει τον Εαυτό του σε αυτά διαρκώς μέσω μιας θυσίας που ανανεώνεται στο διηνεκές. Έτσι κατανοεί ο πανθειστής τη σχέση μεταξύ Θεού και κόσμου, και έτσι εξηγεί την τελετή της Θείας Ευχαριστίας.

Ο Χριστιανός πιστεύει ότι ο Μυστικός Δείπνος έχει ένα υψηλότερο νόημα, και πιστεύει ότι έχει μια πιο ακριβή και ζωντανή αρετή. Έχει δίκιο· έχει ακόμη πιο άπειρα δίκιο από όσο φαντάζεται. Πάρτε τον πρώτο υπνωτιστή που θα βρεθεί μπροστά σας, έναν μέσο άνθρωπο όσον αφορά την εσωτερική του ζωή· είναι δυνατόν για αυτόν να κάνει το υποκείμενό του να βιώσει κάθε είδους αισθήσεις από ένα ποτήρι καθαρό νερό. Δεν θα μπορούσε ο Χριστός, ο πρώτος μεταξύ όλων των όντων, να μην προσδώσει στον άρτο και τον οίνο τις ίδιες αρετές, το σύνολο των οποίων αποτελεί τη δική Του προσωπικότητα;

Αυτή η εξήγηση εξακολουθεί να είναι, ωστόσο, μια εξωτερική εξήγηση. Όταν είπε: «Τούτο ἐστί το Σώμα μου, τούτο ἐστί το Αίμα μου», ο Ιησούς μετουσίωσε και αναδημιούργησε την πνευματική ουσία της αμπέλου και του σίτου. Υπάρχει όμως κάτι ακόμα περισσότερο.

Οι 52 Διαλογισμοί

Στα χέρια Του, η ύλη δεν είναι αδρανής σκόνη· και προβλέπω ότι σταδιακά και ανάλογα με τα μεγαλύτερα εσωτερικά μου επιτεύγματα, οι πιο αληθινές και γνήσιες πτυχές του μυστηρίου της μετουσίωσης θα μου αποκαλυφθούν.

Επιπλέον, όταν ο Λόγος, για χάρη μας, έκανε τον Εαυτό του σάρκα και δημιούργησε μια ατομικότητα με την οποία έντυσε τον Εαυτό του, και άρχισε την καθόδό Του, το έκανε με τίμημα ανείπωτων μαρτυριών. Κατά τη διάρκεια της καθόδου Του, όσο βαθύτερα διείσδυε στην ύλη, τόσο περισσότερο το παγκόσμιο έγκλημα Τον μαρτυρούσε. Ο Λόγος, τρόπον τινά, εξουσιοδότησε τον Εαυτό του να επιλέξει μόνο εκείνα τα στοιχεία από τα πάθη της θεϊκής Του φύσης προκειμένου να σχηματίσει την ανθρώπινη φύση Του. Γι' αυτό το «Σώμα Του είναι τροφή», αφού έχει σχηματιστεί μέσα από τους πόνους του τοκετού της θεϊκής Του καθόδου· και το «Αίμα Του είναι ποτό» επειδή οι αγωνίες Του έχουν ζωογονήσει τα έργα Του.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Μία φορά την ημέρα, οφείλω να επιβάλλω στον εαυτό μου κάποια αυτοθυσία για έναν φιλανθρωπικό σκοπό, εις ανάμνησην του Χριστού.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή όγδοη εβδομάδα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«...καί προσευχομένου άνεωχθῆναι τόν ούρανόν...»

(Λουκάς 3:21)

Ο Ιησούς μου λέει ότι οι μακροσκελείς λόγοι δεν είναι απαραίτητοι όταν μιλάμε στον Θεό. Καθώς μπορώ και πρέπει να αναφέρω όλες τις υλικές και πνευματικές μου ανάγκες σε Αυτόν, πρέπει επίσης να ζητώ τη βοήθειά Του, ακόμη και όταν μου φαίνεται δυνατόν να βασιστώ αποκλειστικά στις δικές μου δυνάμεις. Ωστόσο, και σε κάθε περίπτωση, λίγα λόγια είναι απαραίτητα, επειδή Εκείνος γνωρίζει καλά τις ανάγκες μου πολύ πριν τις εκθέσω. Όμως, επειδή με αγαπά, Του αρέσει να στηρίζομαι πάνω Του.

Είναι απείρως πάνω από κάθε είδος ευγλωττίας· επομένως θα Του μιλήσω με απλούς όρους.

Είναι παρών σε όλα τα συναισθήματα που μπορεί να νιώσω καθώς Τον επικαλούμαι, και σε όλες τις χάρες που προκύπτουν· αλλά τότε Εκείνος αναλογεί τη λαμπρότητά Του στην ταπεινότητά μου και συρρικνώνει το μεγαλείο Του στη μικρότητά μου.

Γι' αυτό είναι πιο κοντά όταν οι εσωτερικές γλυκύτητες δεν έρχονται, καθώς και όταν το ακραίο κέντρο της καρδιάς μου είναι προσηλωμένο αποκλειστικά σε Αυτόν· διότι, τότε, έρχεται σε μένα με έναν

Οι 52 Διαλογισμοί

βαθμό φωτός που ξεπερνά μόλις και μετά βίας αυτό που η ανάξια φύση μου μπορεί να αντιληφθεί και να αντέξει.

Όποτε νιώθω ότι βρίσκομαι σε μια άνυδρη, νωθρή και μοναχική κατάσταση, αν συνεχίσω να γαντζώνομαι με άφθαρτη λαβή από τον Χριστό, αυτή η *νύχτα* της φύσης μου θα γίνει η εκτυφλωτική ημέρα της πίστης. Αυτός είναι ο χρόνος που μου δίνεται η ευκαιρία να ξεπεράσω τον εαυτό μου· και τότε είναι που προχωρώ. Ενώ, η ζέση και οι εκστάσεις που βιώνω, δεν είναι παρά οι απολαύσεις της προσωπικότητάς μου που χαίρεται την κατάστασή της.

Όσο ψηλά κι αν ανέβω, ο Θεός είναι ακόμα ψηλότερα. Κάθε φορά που νιώθω το άγγιγμά Του, είναι επειδή Εκείνος σκύβει για να με ενθαρρύνει.

Έτσι, η προσευχή μου θα εισακουστεί μόνο αν είμαι ταπεινός. Συνεπώς, πρέπει να ταπεινώνω τον εαυτό μου όλο και πιο χαμηλά για να συναντήσω Εκείνον, ο Οποίος, όντας ο Ύψιστος, κατέβηκε στο μηδέν (στην ανυπαρξία), μόνο για μένα. Η ταπεινότητα είναι ο ακρογωνιαίος λίθος ολόκληρου του εσωτερικού οικοδομήματος· είναι η ατμόσφαιρα του μαθητή.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Καθημερινά, θα διαλογίζομαι πάνω σε μία από τις προτάσεις του Πάτερ Ημών.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τριακοστή ένατη εβδομάδα

ΑΓΑΠΗ

«...αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα
ὁμᾶς.»

(*Ιωάννης 15:12*)

Όλες οι πνευματικές αρετές είναι στην πραγματικότητα παρά μία μόνο αρετή· όποιος κατέχει τη μία, τις κατέχει όλες. Όμως, η αγάπη είναι η κυριότερη που μου ζητά ο Θεός, διότι, ανάμεσα σε όλες, είναι εκείνη για την οποία μπορώ να καταβάλω τις πιο ακριβείς προσπάθειες για να την αποκτήσω. Η αγάπη παίρνει αναρίθμητες μορφές. Αν αυτή η φωτιά καίει στην καρδιά μου, τότε όλες οι πράξεις μου, τα λόγια και οι σκέψεις μου θα γίνουν προσφορές και ελεημοσύνες. Αν αυτή η φωτιά δεν καίει μέσα μου, έχω ακόμα τον ανεκτίμητο πόρο του να ενεργώ, να μιλώ και να σκέφτομαι σαν να αγαπούσα. Αυτό είναι το θεϊκό ψεύδος στο οποίο πρέπει να εξαναγκάζω τον εαυτό μου συνεχώς και σε όλες τις καταστάσεις.

Η αγάπη δεν είναι ευμένεια ούτε είναι φιλανθρωπία. Αυτές είναι ανθρώπινες, συνετές και λογικές· ενώ η αγάπη είναι παράτολμη· δεν συμβουλευέται τίποτα παρά μόνο τη δική της συμπόνια· κανένα εμπόδιο δεν στέκεται στο δρόμο της· καμία αχαριστία δεν την απωθεί· καμία ανταμοιβή δεν την ενθουσιάζει. Διαισθητικά γνωρίζει όλες τις λεπτότητες, μιλάει όλες τις γλώσσες· τοποθετεί τον εαυτό της στο επίπεδο

Οι 52 Διαλογισμοί

κάθε και όλων των καταστάσεων. Χάρη σε αυτήν, θα μπορέσω να φτάσω ακόμη και στα όρια του Σύμπαντος· μέσω αυτής ο Θεός υποχρεώνει τον Εαυτό Του να με υπηρετεί. Από αγάπη ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και τον ξαναδημιουργεί. Είναι η Αγάπη που σχηματίζει το σώμα του Υιού του Ανθρώπου και την ψυχή του Υιού του Θεού. Μέσω αυτής όλα τα θαύματα γίνονται δυνατά, όλα τα μυστήρια αποκαλύπτονται, όλες οι αλυσίδες της ύλης θρυμματίζονται.

Τώρα—αυτή η αρχή όλων των δυνάμεων, αυτή η πηγή όλων των ομορφιών και αυτό το μυστικό κάθε απελευθέρωσης είναι η μόνη αρετή, ανάμεσα σε όλες, για την οποία θα χρησιμοποιήσω την ίδια πειθαρχία και αυστηρότητα όπως κάποιος που προπονείται για να γίνει αθλητής. Στην καλλιέργεια των άλλων αρετών, κάτι ξεφεύγει από τον έλεγχό μου, ενώ μια χειρονομία, μια σκέψη, ένας λόγος βοήθειας για ένα πλάσμα που βρίσκεται σε κίνδυνο είναι πάντα υποκείμενα στη συνείδησή μου, και εφικτά για τη δύναμη της θέλησής μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ποτέ να μην αφήνω μια μέρα να περάσει χωρίς να βοηθήσω κάποιον με τον έναν ή τον άλλον τρόπο.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή εβδομάδα

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

«...όστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.»

(Ματθαίος 18:4)

Ουσιαστικά, η ταπεινοφροσύνη δεν συνίσταται στη γνώση που μπορεί να έχω για την αδυναμία ή την κακία μου· ή στο να έχω συνείδηση των θείων μεγαλείων· ή στην αναζήτηση ταπεινών εργασιών· στο να έχω μια αφανή ύπαρξη εκτελώντας εξαντλητικούς κόπους, ή στο να δέχομαι να με περιφρονούν· ούτε στη δημόσια ομολογία των αμαρτιών μου· ή στη λήθη του καλού που μπορεί να έχω κάνει· ή στην ευχαρίστηση που νιώθει κανείς βλέποντας τους άλλους να πετυχαίνουν ή να προτιμώνται· ούτε στη βεβαιότητα ότι είμαι ο ελάχιστος μεταξύ των ανθρώπων.

Όλα αυτά δεν είναι παρά πράξεις ταπεινοφροσύνης, οι συνθήκες ή οι καρποί της ταπεινοφροσύνης. Εκτός από όλα αυτά, η ταπεινοφροσύνη είναι επίσης κάτι άλλο το οποίο διαισθάνομαι και ωστόσο δεν μπορώ ακριβώς να ορίσω. Όταν κάποιος πιστεύει ότι είναι ταπεινός, πάυει να είναι. Η ταπεινοφροσύνη είναι ένα μυστήριο στο κέντρο της ύπαρξής μου, ένα απεριόριστο και αβυσσαλέο μυστήριο. Όλες οι αρετές βασίζονται και ζουν από την ταπεινοφροσύνη. Μέσω της ταπεινοφροσύνης και εξαιτίας της ταπεινοφροσύνης καθίσταται δυνατό για τον

Οι 52 Διαλογισμοί

Θεό να κατοικήσει μέσα μου. Εναπόκειται στον Θεό να εδραιώσει την ταπεινοφροσύνη μέσα μου, στον βαθμό που η ανίατη υπερηφάνειά μου Του επιτρέπει να το κάνει.

Για να προετοιμάσω τον εαυτό μου να λάβει αυτό το δώρο, θα προσπαθήσω να κατανοήσω ότι είναι ο Θεός που επιτελεί μέσα μου και μέσω εμού όλο το καλό που κάνω· και ότι το κακό που κάνω προέρχεται από εμένα. Θα Τον ευχαριστώ για τα πάντα: ευτυχία και δυστυχία, δώρα και αναπηρίες. Θα επιτρέπω στους άλλους να βλέπουν τις ευεργεσίες Του μόνο για να τους βοηθήσω. Οι έπαινοι θα με θλίβουν. Θα χαίρομαι όταν με επικρίνουν. Θα κρύβω τις αποτυχίες των άλλων. Δεν θα επιζητώ θέσεις στη δημόσια θέα. Δεν θα είμαι ματαιόδοξος. Δεν θα φοβάμαι τη γελοιοποίηση.

Θα ζητήσω από τον Δάσκαλό μου να μου αποκαλύψει τον εαυτό μου· να με αφήσει να δω εκείνη τη συγκεκριμένη κρυφή διαστροφή για την οποία δεν έχω πάντα επίγνωση, αλλά την οποία γνωρίζω ότι υπάρχει μέσα μου, και η οποία δηλητηριάζει όλο το καλό που θέλω να κάνω.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Οφείλω να καλλιεργώ το αίσθημα της ταπεινοφροσύνης μέσα μου παρά να το εκφράζω μέσω τεχνητών χειρονομιών.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή πρώτη εβδομάδα

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

«...Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου.»

(Λουκάς 23:46)

Ἡ τωρινή κατάσταση της ὑπαρξῆς μου εἶναι ταυτόχρονα το εργαστήριό μου και το πεδίο μάχης μου. Οἱ αναταράξεις των παθῶν μου τείνουν να μεταφράζονται σε πράξεις· αισθάνονται ὅτι πρέπει να ενσαρκωθῶν για να επιβιώσουν, και αν δεν φροντίσω να χτίσω γι' αὐτά ἓνα πολύ συγκεκριμένο σῶμα, εξαφανίζονται. Αὐτή η υλική ὑπαρξη που δίνω σε αὐτές τις ἄυλες ουσίες αντιδρά στη συνέχεια, εκ των ἔσω, πάνω στον ἴδιο τον κόσμο, πάνω σε αὐτό το αστάθμητο που τις εἶδε να γεννιούνται. Αλλά ο πρωταρχικός καθὼς και ο γενικός νόμος εἶναι ὅτι τίποτα δεν συμβαίνει στην ορατή σφαῖρα το οποίο να μην προϋπάρχει ἤδη στην ἀόρατη. Τα ορατά φαινόμενα, οἱ διαδικασίες, οἱ συναντήσεις και οἱ αγορεύσεις που λαμβάνουν χώρα εἴτε για μια ασθένεια, εἴτε για μια επιχείρηση ἢ σε μια επανάσταση, δεν εἶναι παρά μαριονέτες που κινούνται ἀπὸ ἓνα κρυφὸ χέρι.

Εφόσον ο Χριστὸς ἠθέλε να δώσει στον κόσμο ἓνα ζωντανὸ παράδειγμα, συμμορφώθηκε υποτακτικὰ στον νόμο του κόσμου, ἓναν νόμο που Εκείνος εἶχε θεσπίσει στο παρελθόν: εργάστηκε με τα χέρια Του· υπέμεινε πόνο στο σῶμα Του· επισκέφθηκε παντού, ἀκόμα και το Βασίλειο των νεκρῶν. Ο Θάνατος εἶναι μια ζωντανή θεά και εἶναι η ι-

Οι 52 Διαλογισμοί

σχυρότερη όλων· θριάμβευε πάνω στις αθάνατες αδελφές της μέχρι εκείνη τη συγκεκριμένη νύχτα όταν, για πρώτη φορά, γνώρισε την ήττα. Έπρεπε και αυτή να υπακούσει στον Κύριό της· η μακρά προσμονή των αρχαίων Δικαίων έπρεπε να λάβει τέλος ώστε να μπορέσουν να προχωρήσουν στον Ουρανό· ήταν απαραίτητο να καταστεί δυνατή η μελλοντική ανάσταση της σάρκας, αυτή η μυστηριώδης μεταστοιχείωση των πυκνών και σακατεμένων οργανισμών μας σε απαθή και ακτινοβολούντα σώματα.

Όσο σκοτεινά κι αν είναι τα σκότη όπου η δημιουργία κοιμάται, υπάρχουν αυγές που της φέρνουν φως περιστασιακά. Η Δημιουργία προχωρά μπροστά παρά τις διαιρέσεις, τους αγώνες, τις εναλλασσόμενες υπερβολές· βαδίζει προς την αρμονία και την ειρήνη. Υπάρχει μόνο ένας Κύριος: Εκείνος που έχει χαράξει όλα τα σχέδια, ομαδοποίησε όλες τις μάζες, διέτρεξε όλους τους δρόμους· Εκείνος στον Οποίο τα πάντα πρέπει να υπακούν, κι όμως Που, εξαιτίας της αγάπης Του για μένα, απαιτεί από εμένα μόνο την υπακοή της αγάπης· για να μου το δείξει αυτό, κατέβηκε ακόμη και σε μένα· και ο Οποίος, επιστρέφοντας τελικά στα Ύψη, με προσκάλεσε να Τον ακολουθήσω.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Κάθε πρωί, θα πιστεύω ότι, κατά τη διάρκεια της νύχτας, κάποιο κακό έχει πεθάνει μέσα μου, και ότι αναγεννιέμαι πιο αγνός για μια νέα προσπάθεια.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή δεύτερη εβδομάδα

ΑΣΘΕΝΕΙΑ

«...Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν...»

(Ματθαίος 8:17)

Ανάμεσα σε όλα τα συστήματα που προτάθηκαν για τη θεμελίωση μιας φιλοσοφίας της ιατρικής, μόνο οι θρησκείες λένε την αλήθεια. Ένα ατύχημα, οι ζωτικές διαταραχές ή η ολέθρια κληρονομικότητα δεν είναι τίποτα άλλο παρά τα «πώς»: τα «γιατί» είναι οι ελεήμονες και δίκαιες άδειες που δίνει ο Πατέρας στην ενυπάρχουσα Δικαιοσύνη για να μας αφήσει να νιώσουμε τα αντίποινα των αυθαιρέτων πράξεων που κάναμε στο παρελθόν.

Η αμαρτία είναι που κάνει το σώμα μου ευάλωτο. Μια παράβαση του Νόμου είναι μια κακόβουλη δύναμη η οποία κυκλοφορεί, σπέρνοντας αταξία, μέσα από το αόρατο πλήθος των δευτερευουσών αιτιών, και έπειτα επιστρέφει μοιραία στο σημείο της αφετηρίας της, ενισχυμένη από οτιδήποτε, ανάλογο με το δηλητήριο της, μπόρεσε να προσκολληθεί σε αυτήν κατά τη διάρκεια της τροχιάς της. Εγώ είμαι ο αληθινός δημιουργός των φυσιολογικών μου κηλίδων και ατυχημάτων.

Συνεπώς, μόνο εκείνος μπορεί να θεραπεύσει στον οποίο η Αλήθεια δίνει γνώση των αιτιών και τη δύναμη να συγχωρεί την αμαρτία. Οποιαδήποτε άλλη ιατρική, άσχετα με το πόσο μυστηριώδης ή επιστημονική μπορεί να είναι, απλώς αλυσοδένει την ασθένεια είτε για μια

Οι 52 Διαλογισμοί

μικρή είτε για μια μεγάλη περίοδο, αλλά αυτός ο φυλακισμένος πάντα καταφέρνει να σπάει τις αλυσίδες και επιστρέφει στο θύμα του μέχρι να εξοφληθεί το χρέος περίπου πλήρως.

Κι όμως, έχω καθήκον απέναντι στο σώμα μου—το οποίο είναι να του προσφέρω ανακούφιση. Στο κάτω-κάτω, το σώμα μου υπήρξε ένα όργανο· εγώ, ο εαυτός, η καρδιά μου, η θέλησή μου και ο εγωισμός μου είναι που φέρουν τη μεγαλύτερη ευθύνη. Θα προσπαθήσω να θεραπευτώ, αλλά δεν θα χρησιμοποιήσω κανένα μέσο που θα ήταν απλώς ένα ακόμη σφάλμα, ένα νέο χρέος και η αρχή μιας μελλοντικής ασθένειας. Τότε θα προσθέσω τις προσευχές μου στα φάρμακα.

Και όταν θα έχω ανακτήσει την υγεία μου, θα πάω να επισκεφτώ τους αρρώστους, να τους βοηθήσω, να προσευχηθώ γι' αυτούς και να προσπαθήσω να απλώσω το χέρι της αγάπης και της συμπόνιας που τους αξίζει, αφού ο Δάσκαλός μου λέει ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι: ο Ίδιος.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ας προσπαθήσουμε να μην παραπονιόμαστε όταν υποφέρουμε.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή τρίτη εβδομάδα

ΠΕΝΘΟΣ

«...ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς...»

(Λουκάς 9:60)

Οι αγαπημένοι μας, τους οποίους ο Θάνατος αποσπά βίαια από εμάς, δεν έχουν χαθεί. Ανεξάρτητα από την τρομακτική πολυπλοκότητα του κόσμου, το καθετί βρίσκει τη θέση του πολύ πιο γρήγορα όττα πλάσματα αφήνουν τον εαυτό τους να καθοδηγηθεί. Αντίθετα, με το να μην υπακούουν, καθυστερούν αυτή την «τακτοποίηση» την οποία οι Θρησκείες αποκαλούν: η Κρίση.

Αν οι άνθρωποι μπορούσαν να δουν τι ευτυχείς συνέπειες γεννά η εγκαρτέρηση· αν μπορούσαν μόνο να δουν τι ταραχές συμβαίνουν στη διπλή κίνηση των ψυχών εξαιτίας των πνευματιστικών συνεδριών και των επίμονων οδυρμών, θα περίμεναν ειρηνικά την ώρα να πάνε και να συναντήσουν τους απελθόντες τους· θα ικανοποιούνταν με τις αυθόρμητες εκδηλώσεις επιβίωσης· αυτές και μόνο είναι θεμιτές και κατάλληλες.

Το αθάνατο πνεύμα δεν χρειάζεται ανάπαυση τόσο συχνά όσο το σώμα. Όταν έχει επιστρέψει το όργανο εργασίας του στη γη, δέχεται ένα άλλο σε έναν άλλον κόσμο. Όλες οι θρησκείες το διδάσκουν αυτό. Όταν αυτή η υπερ-γήινη ζωή είναι εξαγνιστική, ονομάζεται είτε καθαρ-

Οι 52 Διαλογισμοί

τήριο είτε κόλαση· όταν είναι μια ζωή ανάπαυσης ονομάζεται παράδεισος.

Όταν κλαίω για τους απελθόντες μου, μήπως δεν είναι απλώς η απώλεια της χαράς που η αγαπημένη τους παρουσία μου έδινε, αυτό για το οποίο λυπάμαι; Αλλά, δεν έχει ο καθένας το έργο του; Δεν μου κάνει κακό εκείνος που προσπαθεί να με εμποδίσει από το να λάβω μόρφωση; Οι απελθόντες φοιτούν σε ένα νέο σχολείο· δεν έχω το δικαίωμα να τους αποσπώ την προσοχή ούτε να τους τραβώ πίσω· αν τους αγαπώ πραγματικά, θα τους αφήσω εντελώς ελεύθερους να εκτελέσουν τα άγνωστα καθήκοντά τους.

Κλαίω γι' αυτούς επειδή τους αγαπώ· και τους αγαπώ για την ευτυχία, την ειρήνη και τη δύναμη που μου έδιναν. Έτσι συμβαίνει ώστε, μέσω δολωμάτων ανάλογων με τον εγωισμό μου, η εργατική Φύση μου δίνει ένα ενδιαφέρον για την αγνή Αγάπη. Λίγο-λίγο η Φύση με διδάσκει να αγαπώ ανώτερα όντα, με οδηγεί ευγενικά στην κορυφή από όπου κανείς ανακαλύπτει τους ορίζοντες της θυσίας.

Συνεπώς, θα παραμείνω ενωμένος με τους απελθόντες μου, αλλά όχι πια μέσω εξωτερικών δεσμών, αλλά μέσω εκείνου ακριβώς του πράγματος που κατέχουμε και οι δύο, κάτι πιο κεντρικό και μόνιμο: την αγάπη και την πρακτική του να κάνουμε το Καλό.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Ας κρύβουμε τις λύπες μας, όταν πενθούμε.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή τέταρτη εβδομάδα

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

«...ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων... ἔχει ζωὴν αἰώνιον...»

(*Ιωάννης 5:24*)

Ο λόγος που φοβόμαστε τον θάνατο δεν είναι τόσο η ανησυχία μας για το άγνωστο, όσο η ρήξη των χιλιάδων δεσμών που δένουν το σώμα μας, την ευαισθησία μας και τον χαρακτήρα μας με αυτόν τον κόσμο. Μοιάζει σαν να χάνουμε όλα όσα αγαπάμε, για πάντα. Κι όμως, υπάρχουν αναρίθμητα βασίλεια όπου τα τοπία είναι πιο όμορφα, τα όντα καλύτερα, τα έργα πιο σεβάσμια και οι φίλιες πιο πιστές.

Αλλά η έλλειψη εμπιστοσύνης μας κυριαρχεί πάνω στον φόβο για το αύριο· αρνούμαστε να δεχτούμε ότι η Καλοσύνη του Πατέρα δεν θα έριχνε ποτέ απροστάτευτα όντα στην απομόνωση ή σε μια αδικαιολόγητη συντριβή.

Ο εχθρός πρέπει να αντιμετωπιστεί. Αν τολμήσω να κοιτάξω τον θάνατο κατάματα, θα χάσει τη φρίκη του. Όλα όσα με περιβάλλουν, αυτά που μου είναι οικεία και αυτά που αγαπώ, όπως όντα και αντικείμενα, είναι μόνο παρακαταθήκες τις οποίες πρέπει να διαχειριστώ, ή μαθητές στους οποίους έχω εντολή να διδάξω κάτι. Κανένα από αυτά δεν μου ανήκει· τίποτα δεν ανήκει σε κανέναν, παρά μόνο στον Θεό. Είναι από τον Θεό, μέσω του Θεού, εξαιτίας του Θεού, και για τον Θεό που έχω την άδεια να φροντίζω, να τελειοποιώ και να αγαπώ εκεί-

Οι 52 Διαλογισμοί

νους με τους οποίους έρχομαι σε επαφή· είτε πρόκειται για ανθρώπους είτε για πράγματα.

Ακόμα και τα όντα που λατρεύω πιο βαθιά, δεν μπορώ να τα πάρω μαζί μου. Άραγε τα επέλεξα ελεύθερα; Όχι, ελκύστηκα προς αυτά από κάτι, δεν ξέρω τι, από κάτι πολύ ισχυρότερο από τη λογική μου. Συνεπώς, αυτό σημαίνει ότι όσο βαθιά κι αν είναι η αγάπη μου, δεν είναι παρά το σημάδι του αληθινού δεσμού που τα ενώνει με εμένα: έναν προγενέστερο, στέρεο δεσμό ο οποίος δέθηκε από τα ισχυρά χέρια των Αγγέλων κατόπιν εντολής του Πατέρα.

Έχουμε γνωρίσει τους αγαπημένους μας σε προηγούμενους καιρούς· θα τους ξαναβρούμε, αργότερα· τους βρήκαμε σήμερα. Και όσο περισσότερο προοδεύω, τόσο γρηγορότερα θα πέφτουν τα πέπλα που κρύβουν τα αληθινά πρόσωπα των όντων από εμένα· τόσο πιο στενά θα είμαι ενωμένος με εκείνους που αγαπώ, μέσα στη λαμπρότητα της ουσιαστικής Πραγματικότητας.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να σκέφτομαι τον θάνατο ως τον πανευλόγητο ελευθερωτή.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή πέμπτη εβδομάδα

Η ΑΝΑΛΗΨΗ

«...καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέ-
ρετο εἰς τὸν οὐρανόν.»

(Λουκάς 24:51)

Ένας κομήτης εξέρχεται από τα ανεξερεύνητα βάθη του διαστήματος, κατεβαίνει στις κατώτερες αβύσσους, περικυκλώνει ένα αστέρι, και έπειτα ανέρχεται ξανά στις σφαίρες ψηλά, σπέρνοντας εντωμεταξύ νέες δυνάμεις, ρυθμίζοντας και αναδιοργανώνοντας τα πάντα παντού. Με τον ίδιο τρόπο, όταν ο Λόγος κατεβαίνει στα ίδια τα βάθη της Φύσης, εξαγγέλλει εντολές και δίνει το παράδειγμα· έπειτα επιστρέφει στην κατοικία Του από το νέο μονοπάτι το οποίο Εκείνος ο Ίδιος μόλις χάραξε, και από όπου όλοι εκείνοι τους οποίους κάλεσε να Τον ακολουθήσουν κατά τη διάρκεια της πορείας Του, θα ταξιδέψουν κάποια μέρα.

Η Ανάληψη ολοκληρώνει το μεσσιανικό έργο. Ποτέ ο άνθρωπος, ακόμα κι αν είχε υποστεί όλες τις δοκιμασίες, δεν θα μπορούσε να εξασφαλίσει πέρασμα από εκείνους που φρουρούν τις σκοτεινές κολάσεις ή εκείνους που φρουρούν τους φωτεινούς παραδείσους. Οι επαναστάτες που επιβουλεύονται το σώμα και το πνεύμα του θα είχαν εφεύρει πάντα κάποια νέα ενέδρα ή ανυπέρβλητα εμπόδια. Αλλά ο Χριστός

Οι 52 Διαλογισμοί

άνοιξε ένα μυστικό μονοπάτι· έχτισε γέφυρες πάνω από τα χάσματα και τοποθέτησε φρουρούς ζωής στα επικίνδυνα περάσματα.

Ο άνθρωπος δεν περπατά ποτέ ούτε στιγμή χωρίς οδηγό· σε όλες του τις πράξεις βοηθιέται από αόρατους συνεργάτες· τα δάκρυα που χύνει φέρονται και αποτίθενται ως πολύτιμοι λίθοι στα πόδια του Κυρίου· οι προσευχές του μεταφέρονται πάντα, από τη μία σφαίρα στην άλλη, μέχρι τον αιώνιο θρόνο.

Έτσι η Ανάληψη, η οποία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας θρύλος για τον εξηγητή των γραφών, και τίποτα άλλο παρά το σύμβολο των τελικών φάσεων της υποκειμενικής επίτευξης του μνημένου για τον εσωτεριστή, εμφανίζεται σε εκείνον που γνωρίζει τον Ιησού, ως το υπέρτατο σημάδι της φροντίδας Του, και ως η υπέρτατη προσπάθεια του Ελέους Του. Μακάρι ολόκληρη η ανθρωπότητα να ξεκινήσει σε αυτόν τον ευλογημένο δρόμο με ένα αποφασιστικό άλμα, και με μία θριαμβευτική πτήση να φτάσει, όσο το δυνατόν συντομότερα, σε αυτή τη μοναδική κορυφή η οποία υψώνεται πάνω από όλα, πέρα από όλα, και όμως η οποία είναι παντού ταυτόχρονα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Όταν έχω μια ελεύθερη στιγμή, θα επαναλαμβάνω στον εαυτό μου, ότι ο Ιησούς μου ζητά να Τον ακολουθήσω.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή έκτη εβδομάδα

ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ

«Μή δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί...»

(Ματθαίος 7:6)

Ακόμα κι αν κατείχα όλα τα ταλέντα και γνώριζα όλες τις επι-
στήμες, αν περιφρονώ τα κατώτερα όντα, τους παρίες και τους μη ευ-
φυείς ανθρώπους, αυτό αποδεικνύει ότι είμαι ανόητος και σκληρόκαρ-
δος. Στην πραγματικότητα, από τι εξαρτάται η φήμη και η επιτυχία
μου; Από ένα εκατοστό του γραμμαρίου φωσφόρου ή σιδήρου στον
οργανισμό μου; Από μια χειρονομία του φύλακα αγγέλου μου; Από μια
λέξη ή μια συνάντηση; Από τη μυστική αφοσίωση κάποιου φίλου, ορα-
τού ή άορατου; Αναρωτιέμαι! Πώς μπορώ να ξέρω;

Αν ζω έξω από τα όρια της κοινωνίας ή στο χαμηλότερο σκαλί
της κοινωνικής κλίμακας, δεν έχω το δικαίωμα να περιφρονώ ούτε τα
δικά τους στηρίγματα. Υπάρχει πάντα ένας δίκαιος λόγος για τα πάντα.
Αν τα πράγματα φαίνονται άτακτα, απλώς φαίνεται να είναι έτσι, λόγω
του γεγονότος ότι τα «κιάλια θεάτρου» μου δεν είναι εστιασμένα. Όλοι
μας, πλούσιοι, φτωχοί, καλοί, κακοί, κακοποιοί ή ευφυείς άνθρωποι,
παρακολουθούμε μαθήματα· αν κοροϊδεύουμε ο ένας τον άλλον, χά-
νουμε την αξία της διδασκαλίας· θα πρέπει να αναπληρώσουμε τις ώ-
ρες που σπαταλήσαμε και να πληρώσουμε για την ανυπακοή μας.

Οι 52 Διαλογισμοί

Αν πιστεύω ότι είμαι αθώος και δίκαιος, γίνομαι ευαίσθητος στο παραμικρό κέντρισμα ενάντια στον εγωισμό μου. Αλλά, όταν αναγνωρίσω την αναξιοτήτά μου, και δω πόσο λίγο από αυτή την πολύπλοκη, ασυνεπή και αναιμική προσωπικότητα ανήκει σε εμένα, οι επιθέσεις δεν θα με επηρεάζουν πια· θα είναι σαν ένα αγκάθι στο δάχτυλο ή σαν ένα σκίσιμο στο ρούχο μου· αλλά δεν θα εκνευρίζομαι· θα συνεχίσω χαρούμενα τον ενδυναμωτικό περίπατό μου μέσα στο αχανές δάσος του κόσμου με καλή διάθεση.

Οι *πράοι*—οι ταπεινοί τα καταφέρνουν ακόμα καλύτερα· ευχαριστούν τον Πατέρα· γνωρίζουν ότι κάθε πόνος είναι λίγη ακαθαρσία που ξεπλένεται· είναι λίγο σκοτάδι που ο ήλιος το διώχνει μακριά. Μήπως ένας τέτοιος ηρωισμός τρομάζει το δειλό μου θάρρος; Τουλάχιστον θα απέχω από το να πιστεύω ότι είμαι ανώτερος, και θα καλωσορίζω τις επιθέσεις με ένα χαμόγελο αγάπης και παράδοσης.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να είμαι ευγενικός προς όλους, ακόμη και σε εκείνους που πιστεύω ότι είναι ανάξιοι.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή έβδομη εβδομάδα

ΚΡΙΤΙΚΗ

«Μή κρίνετε, ίνα μη κριθήτε.»

(Ματθαίος 7:1)

Κανείς κριτής δεν βρίσκει ποτέ ευήκοον ούς (δεν κερδίζει τη συμπάθεια)· ακόμα κι αν οι παρατηρήσεις του είναι ορθές, λίγοι άνθρωποι θα τις θέσουν σε εφαρμογή. Ωστόσο, ο άνθρωπος που είναι μετριοφρων ξέρει πώς να επωφελείται από την μεροληψία: μια ζηλόφθονη ματιά ή μια περιφρονητική ματιά θα είναι πάντα προς όφελός μου, επειδή αυτός που έχει ασχήμια στον χαρακτήρα του είναι ειδήμων στην ασχήμια. Η επιείκεια δεν βλέπει το κακό.

Εάν λόγω περιστάσεων βρεθώ σε τέτοια θέση ώστε εγώ, με τη σειρά μου, να πρέπει να κρίνω κάποιον από τους αδελφούς μου, ή κάποια από τα έργα του, γνωρίζω ότι η Αγάπη θα προσφέρει κάποιες άλλες μεθόδους. Γνωρίζω, για παράδειγμα, ότι η Αγάπη δεν γκρεμίζει· χτίζει κάτι δίπλα· οικοδομεί κάτι άλλο. Γνωρίζω ότι ούτε τα προφορικά ούτε τα γραπτά λόγια κατέχουν την ακαταμάχητη δύναμη του παραδείγματος· ότι η αληθινή ταπεινοφροσύνη, η κρυφή πεποίθηση που έχω για την άγνοιά μου και την έλλειψη ικανότητας, αν και μπορεί να με εμποδίσουν από το να δω τα ελαττώματα στα έργα των άλλων, θα μου επιτρέψουν να ανακαλύψω σε αυτά το περίγραμμα κάποιας νέας ομορφιάς, και τον σπόρο μιας δύναμης που δεν έχει ακόμη επίγνωση του

Οι 52 Διαλογισμοί

εαυτού της. Αυτά τα νέα ευρήματα, όντας θετικά, είναι πολύ πιο σημαντικά από τα ξύσματα ή τα χτυπήματα της αξίνας του κριτή-κατεδαφιστή. Αυτός απλώς συσσωρεύει μίσημα πάνω σε άλλο μίσσημα, προσθέτει ζυμώσεις σε ζυμώσεις, και ρωγμές σε έναν ήδη ετοιμόρροπο τοίχο.

Δεν πρέπει να επιτρέπω στον εαυτό μου καμία μισαλλοδοξία· οφείλω να σέβομαι την ελεύθερη βούληση του άλλου ακόμα κι αν είμαι αρκετά δυνατός ώστε να τον εξαναγκάσω. Γιατί να είναι η δική μου άποψη η καλύτερη, αφού ο αριθμός των δυνατοτήτων και των πιθανοτήτων είναι άπειρος;

Εάν η επιθυμία να ασκήσω κριτική αναβλύσει μέσα μου, θα βάλω τον εαυτό μου στη θέση του αδελφού μου, θα φανταστώ την κατάσταση της ψυχής του, τα κίνητρά του, την ιδιοσυγκρασία του και το περιβάλλον του. Αυτό θα είναι μια διδακτική μελέτη καθώς και ένα βήμα προς τη δική μου αυτοκυριαρχία.

Έτσι, θα μάθω πώς να ανακαλύπτω το κακό μέσα στο καλό που αποδίδω στον εαυτό μου, και το καλό που βρίσκεται εν υπνώσει μέσα στο κακό που αντιλαμβάνομαι στους άλλους.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Να είμαι ανεκτικός· να ψάχνω για το καλό· να το επισημαίνω.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή όγδοη εβδομάδα

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

«...έν τῇ ύπομονῇ ύμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ύμῶν.»

(Λουκάς 21:19)

Όλα τα γεγονότα από τα οποία το Πεπρωμένο υφαίνει το μοτίβο της ύπαρξής μου δεν είναι παρά ασκήσεις για την ανάπτυξη των ικανοτήτων μου. Όταν ένας στόχος με ενδιαφέρει, όταν πιστεύω ότι επιτυχάνοντάς τον θα βιώσω μια βαθιά χαρά, αισθάνομαι ικανός για υπεράνθρωπες προσπάθειες. Αυτό το είδος ενέργειας δεν είναι τίποτα άλλο παρά εγωισμός. Θα έπρεπε να είμαι ικανός να την επεκτείνω για στόχους που δεν μου αποφέρουν κανένα κέρδος. Ο τέλειος πραγματοποιός ενεργεί, ακριβώς όπως κάνει και ο φιλόδοξος άνθρωπος, με όλη του τη δύναμη, αλλά παραμένει το ίδιο ατάραχος μπροστά στην ήττα όσο και μπροστά στην επιτυχία.

Η ανυπομονησία είναι απώλεια δύναμης. Είτε γεννιέται από ένα εξωτερικό εμπόδιο είτε από τη δική μου αδεξιότητα, δεν καταλήγει ποτέ σε τίποτα άλλο παρά στο να καθυστερεί τον στόχο που επιδιώκω, αφού διαταράσσει τη διαύγεια της λογικής μου, και μερικές φορές ακόμη και εκείνη των αισθήσεών μου. Ο αναβρασμός της, που θα επηρεάσει το μέλλον, καθιστά ακόμα πιο πικρή την απογοήτευση που θα ακολουθήσει την εγωιστική μου επιτυχία.

Οι 52 Διαλογισμοί

Είμαι φορτωμένος με τις αλυσίδες του χρόνου, του χώρου και της ύλης· μπορώ να κάνω μόνο ό,τι μου επιτρέπουν. Πολύ συχνά είναι ωφέλιμες για μένα, επειδή ο αντικατοπτρισμός της άπληστης ευτυχίας προς την οποία ορμώ βιαστικά, συχνά μεταμορφώνεται σε οδύνη τη στιγμή που τον φτάνω. Ακριβώς όπως ένα παιδί δεν πιστεύει ποτέ τη συμβουλή της μητέρας του· πρέπει να νιώσει το κάψιμο για να μείνει μακριά από τη φωτιά.

«Αυτό που γίνεται χωρίς τον οφειλόμενο σεβασμό στον Χρόνο, δεν διαρκεί.» Η υπομονή, είτε είναι σταθερότητα, αντοχή, εγκαρτέρηση, αναμονή, επιείκεια ή πραότητα, είναι η πιο αποτελεσματική αρετή που με αναγκάζει να γίνω κύριος του εαυτού μου. Η υπομονή επιβάλλει τη στάση του αμετάβλητου πάνω στον πυρετώδη εαυτό· δίνει στις ικανότητές μου τον χρόνο να αναπτυχθούν, ειδικά σε εκείνες των οποίων την ύπαρξη δεν υποψιάζομαι καν· μου επιτρέπει να μάθω τα μαθήματα της ζωής σε βάθος. Εν ολίγοις, η πρωταρχική πειθαρχία για τη θέλησή μου είναι η υπομονή.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πρέπει να πιέζω τον εαυτό μου να είμαι πράος με όλους.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Τεσσαρακοστή ενάτη εβδομάδα

ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑ- ΤΟ ΤΟΥ

«...καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι... ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.»

(Ματθαίος 28:20)

Τα πραγματικά «πώς, γιατί και διότι» για τις επισκέψεις που ο Δάσκαλος έκανε στους μαθητές Του μετά την Ανάστασή Του, διαφεύγουν της αντίληψής μου. Γνωρίζω μόνο ότι οι μάρτυρες δεν είχαν ψευδαισθήσεις, ότι δεν τίθεται θέμα θρύλων, ούτε φαινομένων, όπως αυτά που παράγονται από μέντιουμ, μαγνητιστές ή μάγους, επειδή, στον Ιησού, η δύναμη είναι υπερφυσική, ενώ αυτοί οι αναζητητές, όσο ατρόμητοι κι αν είναι, ούτε όσο έντονα κι αν εμψυχώνονται από μια αξιοθαύμαστη δίψα για γνώση, μπορούν να συλλάβουν μόνο φυσικές δυνάμεις.

Η πραγματικότητα της Ανάστασης μπορεί να αποδειχθεί ιστορικά. Αλλά για μένα, αυτό θα έπρεπε να είναι άνευ σημασίας, διαφορετικά ο Χριστός που φαντάζομαι δεν είναι ο αληθινός Χριστός. Σε τι χρησιμεύουν οι αναλύσεις, αφού ξέρω ότι Εκείνος μπορεί να κάνει τα πάντα; Το πνεύμα Του αιωρείται διαρκώς· είναι εκεί, στις γεννήσεις, στους θανάτους, στις συμφιλιώσεις. Από Αυτόν λαμβάνει εκείνος ο άγνωστος περαστικός που συνάντησα εκείνη την εκπληκτική λάμψη που με συγκίνησε τρυφερά ως τα βάθη της ψυχής μου. Είναι Εκείνος που δίνει στο βλέμμα, το οποίο έτυχε να συναντήσω, τη θαυματουργή αρε-

Οι 52 Διαλογισμοί

τή να οδηγεί την ψυχή μου στις ακτές της αιώνιας Ομορφιάς. Εξαιτίας Του είναι που ο παγωμένος μανδύας της απελπισίας και των ανησυχιών πέφτει από τους ώμους μου λόγω του χαμόγελου ενός παιδιού ή ενός ηλικιωμένου που είδα. Αν η λαχτάρα μου για τον Ιησού εμψυχώνει ολόκληρη την ύπαρξή μου, θα βλέπω την εικόνα του Ιησού παντού.

Γνωρίζω ότι ο Χριστός μπορεί να φανερωθεί μπροστά μου με οποιαδήποτε μορφή· ότι μπορεί να εμφανιστεί σε μένα στα όνειρα ή σε έκσταση· ότι μπορεί να κάνει τον Εαυτό Του ορατό με σάρκα και οστά ταυτόχρονα, σε πολλά μέρη, και πάνω σε πολλούς κόσμους· Αυτός είναι ο Κύριος· Εκείνος προστάζει όλες τις ουσίες και τις μορφές. Είναι παντού· είναι στο πλευρό μου με ολόκληρο τον Ουρανό Του· είτε εγώ, τουλάχιστον, να μην κλείσω ποτέ τα μάτια μου ούτε την καρδιά μου σε αυτή τη θαυμαστή συνάντηση.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Θα συμπεριφέρομαι με τέτοιο τρόπο, γνωρίζοντας ότι τα πάντα είναι ικανά να επαναλάβουν κάποιον λόγο του Ιησού.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πεντηκοστή εβδομάδα

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

«...Όταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε... σκυθρωποί.»

(Ματθαίος 6:16)

Η μελαγχολία είναι μια ανορεξία της επιθυμίας, που οφείλεται σε κόπωση, απογοητεύσεις ή αδυναμία· συνήθως είναι το αποτέλεσμα επίπονης έρευνας ή του ότι έγιναν παράτολμα πειράματα· μπορεί επίσης να προέρχεται από κόπωση λόγω της βαρετής ρουτίνας της ζωής, από γκρεμισμένα όνειρα, από την ασχήμια του περιβάλλοντός μας, ή εξαιτίας κάποιας απάρνησης που δεν βασίζεται στην Αγάπη.

Ο ζήλος που διευκολύνει την εκτέλεση των καθημερινών μου αγγαρειών είναι το αλκοόλ που χύνεται από κάποια συμπονετικά πνεύματα, ώστε να μπορέσω να ξεπεράσω τις ανησυχίες μου· επειδή, δεν είμαι ακόμα αρκετά θαρραλέος ώστε να εργαστώ μόνο λόγω καθήκοντος. Χρειάζομαι ακόμα, αλίμονο! την απατηλή έλξη των επιθυμιών· αυτές μεταμορφώνουν τις στάχτες και δίνουν υπόσταση στα ονειροπολήματα.

Τα μάτια που μόλις ανοίγουν στο φως παραμένουν τρυφερά για μεγάλο διάστημα. Δεν πρέπει να χλευάζω ούτε τον απελπισμένο ονειροπόλο ούτε τον τεμπέλη ή νωθρό άνθρωπο. Όλα τα πλάσματα εργάζονται, υπηρετούν παρά τη θέλησή τους, αλλά εργάζονται. Υπάρχουν επίσης και άλλα είδη εργασιών από εκείνα που είμαι ικανός να αντιληφ-

Οι 52 Διαλογισμοί

θώ. Συνεπώς, δεν θα κρίνω τον μη παραγωγικό· αντίθετα, θα προσπαθήσω να είμαι εγώ δύο φορές πιο παραγωγικός.

Η ευθυμία υποδηλώνει μια ξεχειλίζουσα δύναμη· είναι το σημάδι της φυσικής και ηθικής υγείας. Πρέπει να συγκρατήσω τον εαυτό μου ώστε κανείς να μην δει τη λύπη μου· δεν πρέπει να περιμένω κατηγορία από κανέναν παρά μόνο από τον Παράκλητο. Η λύπη μου θα αντικατασταθεί από ένα άλλο είδος λύπης αν την αντιμετωπίσω απλώς με ευθυμίες και εξωτερικούς περισπασμούς. Κανείς μπορεί να ελευθερωθεί από ένα χρέος μόνο πληρώνοντάς το, όχι αρνούμενος την ύπαρξή του.

Το να ταράζομαι από την αποτυχία δεν είναι σοφό. Αν εργάστηκα για εγωιστικούς σκοπούς, η αποτυχία γίνεται χάρη, αφού αποκάλυπτει τη ματαιοδοξία μου. Αν εργάστηκα για ένα Ιδανικό, έκανα πραγματικά ό,τι μπορούσα; Και στο κάτω-κάτω, δεν γνωρίζει ο Θεός πολύ καλύτερα από εμένα τι είναι καλό για μένα;

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Πρέπει να δίνω από τον εαυτό μου, από τη ζωή μου, αν επιθυμώ να λάβω ζωή.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πεντηκοστή πρώτη εβδομάδα

ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ

«Άρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ’ ὑμᾶς... ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρὸν ἐστίν.»

(Ματθαίος 11:29-30)

Ἡ ἀντίσταση, οἱ ἀρνήσεις, οἱ διαφωνίες, τὸ κατσούφιασμα, ἡ ἀνυπομονησία, ἡ ἀνταρσία, ἡ γκρίνια, οἱ ἀποκρούσεις, ἡ ἐξέγερση καὶ ἡ ἐπανάσταση εἶναι ὅλες διάφορες ἐκφάνσεις τοῦ ἰδίου πνεύματος τοῦ προσωπικοῦ ἐγωισμοῦ. Ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη, ἀκόμα καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ σκώληκας, γεννιούνται ἐδῶ κάτω, ἀκριβῶς γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ νὰ μάθουν νὰ υπακοῦν. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατέρας μιᾶς οἰκογένειας ποῦ ζητᾶ ἀπὸ τὰ παιδιά Του εὐπειθία, ὄχι γιὰ χάρι Του, ἀλλὰ γιὰ δική τους. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐξέγερση τὰ οδηγεῖ στὴν ἀπώλεια. Ὅταν Εκείνος εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ὑποταγή τους, τους ἐπιστρέφει τὴν ἐλευθερία τους· κάτι περισσότερο, κάνει τὸν Ἐαυτὸ Του υπηρέτη τους.

Ἐξετάζοντας τὰ πάντα σὲ βάθος, ἀπὸ τὸν Θεὸ πηγάζουν ὅλα. Οὔτε ὁ βασιλιάς, οὔτε ὁ ὑπουργός, ὁ ἀστυνομικός, ὁ ἐπιστάτης, οὔτε κανεὶς δὲν θὰ εἶχε καμία ἐξουσία πάνω μου ἐκτὸς ἀν ὁ Θεὸς τοῦ ἔδινε, περισσότερο ἢ λιγότερο ἔμμεσα, τὴ δύναμη. Καὶ πάλι, ἐγὼ εἶμαι, τὸ πρῶν «Εγώ», ποῦ δίνει στο παρὸν «Εγώ», τὶς ἀρχές στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ὑποταχθῶ.

Οι 52 Διαλογισμοί

Αν οι αταξίες του παρελθόντος μου ήταν τέτοιες που σήμερα βρίσκω τον εαυτό μου καθηλωμένο στον ζυγό καταπιεστικών κανονισμών, ποιανού λάθος είναι; Αν ο νόμος που με τυραννά φαίνεται άδικος, η εξέγερσή μου θα χρησιμεύσει μόνο για να σφίξει τα δεσμά· και η προσωρινή μου νίκη εναντίον του θα γεννήσει απλώς μια ακόμα πιο αμείλικτη τυραννία. Η βία δεν εξαλείφεται από την αντίθετη βία· απλώς αλλάζει μορφή. Η εκτέλεση ενός δολοφόνου δεν εξαγνίζει την καρδιά του· κάτι άλλο είναι απαραίτητο για να γίνει αυτό.

Αν είμαι αρκετά κυρίαρχος του εαυτού μου ώστε να υπακούω σε οποιαδήποτε διαταγή αβίαστα, κανείς δεν θα έχει ποτέ τη δύναμη να με ελέγξει. Η ζωή απαιτεί υπακοή από εμένα μόνο επειδή η εξέγερση κατοικεί ακόμα μέσα μου. Επιπλέον, αν είχα φτάσει στην κατάσταση της τέλει υπακοής, όπως η υπακοή των Αγγέλων, θα έπρεπε ίσως ακόμα να υπακούω σε διαταγές που φαίνονται νόθες (πλαστές), προκειμένου να προσφέρω στους επαναστατημένους ένα ζωντανό και αγνό παράδειγμα. Μόνο η αθωότητα είναι αληθινά δημιουργική.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Αν θέλω να προχωρήσω γρηγορότερα, θα προσπαθήσω να υπακούω όχι μόνο στους ανωτέρους μου, αλλά και στους ίσους μου και στους κατωτέρους μου επίσης.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

Πεντηκοστή δεύτερη εβδομάδα

ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ

«...ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν... τέλειός ἐστιν.»

(Ματθαίος 5:48)

Η τελειότητα δεν βρίσκεται στην απάθεια, ούτε στην περιφρόνηση των έργων της Φύσης, ούτε στο να ζει κανείς έναν παράξενο τρόπο ζωής, ούτε σε σχολαστικές τηρήσεις ευλάβειας, σε μακροσκελείς προσευχές, σε σωματικές τιμωρίες, σε ενδοιασμούς, ούτε στην τυφλή προσκόλληση στις δικές μου έντονες απόψεις, σε εκστάσεις, ούτε στο χάρισμα των θαυμάτων.

Η τελειότητα έγκειται στη συμμόρφωση της θέλησής μου με το θέλημα του Θεού, και στην ενέργεια που δαπανάται για να υποτάξω το σώμα μου, το μυαλό μου και την καρδιά μου σε αυτή την υπακοή.

Η τελειότητα είναι τόσο προσβάσιμη σε μένα όσο και σε όλους. Ο Θεός επιλέγει ως προφήτες, οραματιστές και θαυματουργούς, άτομα των οποίων οι φυσικοί και ψυχικοί οργανισμοί προσφέρουν συγκεκριμένες ιδιαίτερες αρετές και ειδικές ιδιότητες για αυτόν τον σκοπό. Ο καθένας έχει μια καρδιά την οποία μπορεί να εξαγνίσει, και έναν Εαυτό τον οποίο πρέπει να απαρνηθεί.

Ο Θεός προσφέρει τον Εαυτό Του σε μένα. Πρέπει να δώσω τον εαυτό μου σε Αυτόν· μέσω της θέλησής μου, της οποίας η αρχή είναι η αγάπη, μιμούμαι το βήμα που θα τελειοποιήσω μέσω των πράξεών μου.

Οι 52 Διαλογισμοί

Η πρώτη μου προσπάθεια θα είναι να εξαγνίσω την καρδιά μου· η δεύτερη προσπάθειά μου θα είναι να εξαγνίσω ολόκληρη την ύπαρξή μου, σύμφωνα με τις ενδείξεις που μου προσφέρονται από τη ζωή.

Η τελειότητα είναι το απόλυτο. Μπορώ μόνο να προσηλώσω την καρδιά μου σε αυτήν, αλλά το να προσηλώσω την καρδιά μου σε αυτήν, είναι κάτι που οφείλω να κάνω· οφείλω ακατάπαυστα να ξεπερνάω τον εαυτό μου. Η τελειότητα είναι η εκπλήρωση του εαυτού· και καθώς είμαι ανθρώπινο ον, η υπέρτατη εκπλήρωσή μου βρίσκεται στον Θεό, και μόνο στον Θεό. Τελειότητα δεν σημαίνει να βυθιστώ στον ωκεανό του Ακαθόριστου· ούτε είναι η εξύψωση της ατομικότητας· είναι η ανάπτυξη όλων των δυνάμεών μου που φτάνουν στα ακραία όριά τους· σημαίνει περαιτέρω ότι πάνω σε αυτή τη φυσική τελειότητα κατέρχεται η υπερφυσική Τελειότητα η οποία έρχεται όχι για να την καταστρέψει, αλλά για να τη δημιουργήσει εκ νέου· όχι για να τη διευρύνει περαιτέρω, αλλά για να τη μεταστοιχειώσει, να τη μεταφυτεύσει σε αυτή τη λαμπρή και αγνή γη που ονομάζεται αιώνια Ζωή.

Η Τελειότητα ονομάζεται Ιησούς Χριστός· ο δρόμος προς την τελειότητα είναι ο Ιησούς Χριστός· η δύναμη να ακολουθήσω αυτό το μονοπάτι, είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Οποίος είναι μοναδική ενότητα, αναρίθμητη πολλαπλότητα, ασύλληπτο όνειρο, άφθαρτη πραγματικότητα. Αυτός είναι ο στόχος του Σύμπαντος, αυτός είναι ο στόχος της ύπαρξής μου.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ: Κάθε φορά που ακούω το ρολόι να χτυπά την ώρα, θα ζητώ από τον Θεό να ανάψει την Αγάπη Του μέσα μου.

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

**Yvon Le Loup
(Paul Sedir)**

Ήταν το 1888 όταν ο σημαντικός Μυστικιστής Stanislas de Guaita δημιούργησε το KRϞC, ένα Τάγμα με πολύ κλειστό χαρακτήρα και στο οποίο το 12μελές Ύπατο Συμβούλιο, συμπεριέλαβε τους Gerard Encausse (Papus), Yvon Le Loup ή Paul Sedir, Charles Barlet, Oswald Wirth, Josephin Peladan, Paul Adam, Abbè Alta, Giuliano Lejay, Agür, Polti, Gabrol, και Thorion. Σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες, αρχικός υποκινητής της δημιουργίας του ήταν ο Josephin Peladan.

Αργότερα, το 1890 οι Gerard Encausse (Papus) και Augustin Chaboseau, αλληλοαναγνωριζόμενοι ότι έχουν λάβει τη Μαρτινιστική Μύηση μέσω μνημόνων από τον Louis Claude de Saint Martin και τους διαδόχους του, αποφάσισαν να θέσουν τα θεμέλια του πρώτου Μαρτι-

Οι 52 Διαλογισμοί

νιστικού Τάγματος με οργανωτική δομή και να συγκροτήσουν το πρώτο Ύπατο Συμβούλιό του, με τους Stanislas de Guaita, Lucien Chamuel, Yvon Le Loup (Paul Sédir), Paul Adam, Maurice Barrés, Josephin Péladan, Julien Lejay, Montière, Charles Barlet και Jacques Burget. Αργότερα προστέθηκαν οι Dr. Marc Haven και Victor Emile Michelet.

Ο Yvon Le Loup όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, γεννήθηκε στις 2 Ιανουαρίου 1871 στο Dinan και πέθανε στις 3 Φεβρουαρίου 1926, σε ηλικία 56 ετών στο Παρίσι. Ήταν Γάλλος βαθύτατα Χριστιανός. Στα 1909 προς γενική κατάπληξη των φίλων και μαθητών του, εγκατέλειψε όλες τις άλλες δραστηριότητές του και αφοσιώθηκε στον καθαρό Χριστιανικό Μυστικισμό. Υπήρξε μόνιμος συνεργάτης του Gerard Encausse (Papus) στο περιοδικό “Initiation” από ηλικία 21 ετών. Εκεί έγραψε πολυάριθμα άρθρα. Το συγγραφικό του έργο είναι σημαντικότερο και ιδιαίτερα, τα περί Ροδοσταυρισμού συγγράμματα.

Το μνητικό του αλλά και το λογοτεχνικό του όνομα, ήταν «Paul Sedir». Το όνομα Sedir είναι αναγραμματισμός της λέξης desir (επιθυμία). Αυτή η λέξη αποτελεί όρο κλειδί στην μυστικιστική φιλοσοφία του Louis Claude de Saint Martin, γνωστού ως «Αγνώστου Φιλοσόφου». Με λίγα λόγια, «ο άνθρωπος της Επιθυμίας», είναι η κατάσταση εκείνη στην οποία φτάνει ένας άνθρωπος, όταν κατορθώσει να τιθασεύσει όλες τις γήινες επιθυμίες και δεν απομένει παρά μόνο μία, το ότι ποθεί διακαώς το Φως του Χριστού. Αποκαλούσε τον Χριστό «Φίλο» του Ανθρώπου και απευθύνθηκε προς όλους εκείνους τους «Πνευματι-

Yvon Le Loup (Paul Sédir)

κούς Φίλους» του Χριστού, του «Φίλου», προσκαλώντας τους να μιμηθούν τον Χριστό, προσφερόμενοι σε θυσία όπως κι Εκείνος. Ίδρυσε την Ανεξάρτητη Χριστιανική Κίνηση: «Amities Spirituelles». Ζητούσε από τους οπαδούς του να μελετούν την ζωή, τους λόγους και τις πράξεις του Χριστού, θεωρώντας πως περικλείουν ό,τι χρειάζεται να μάθει ο άνθρωπος. Δίδασκε πως, ασκώντας την ταπεινοφροσύνη, θα κατορθώσουν να ακούσουν μέσα τους την φωνή του Λόγου, αποκτώντας έτσι την Γνώση. Τους καλούσε να υπηρετούν όλα τα όντα δίχως να περιμένουν την οποιαδήποτε ανταμοιβή και να προσφερθούν ως καύσιμα για να δυναμώσει το Πυρ του Λόγου.

Πραγματοποιώντας αυτό που το ίδιο του το Μυητικό όνομα (Sedir) τον οδηγούσε, το να γίνει δηλαδή κάθε άνθρωπος του ρεύματος ένας άνθρωπος της επιθυμίας, συνέγραψε 52 διαλογισμούς, έναν για κάθε εβδομάδα, τους οποίους ο μυημένος Μαρτινιστής όφειλε να τηρεί καθ'όλο το έτος.

Αρκετά χρόνια αργότερα, ο Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος του Μαρτινιστικού Τάγματος Gastone Ventura (Aldebaran), συνέγραψε μία σύντμηση αυτών των διαλογισμών, καθιστώντας τους πιο εύχρηστους για τον πολυάσχολο σημερινό άνθρωπο. Αυτοί οι 14 διαλογισμοί, προερχόμενοι από τους 52 του Sedir και επεξεργασμένοι από τον Gastone Ventura (Aldebaran), συμπληρώνουν τα «λάφυρα» του πρωτομυημένου Μαρτινιστή.

ΤΕΛΟΣ